

მეცნიერება

114/3

1997

11-12

1997

020886661 68268
ირაკლი სამსონაძე

იქ, სადაც ღვარად მოედინება...

ფანტაზია თემაზე — „სადაც ღვარად მოედინება რძე და თაფლი“.

კინეზა სამ ნაწილად

მოქმედი პირნი:

მოსე — 75-77 წლის.

ცაცა — მოსეს გარდაცვლილი შვილის მეუღლე. 46-48 წლის.

დათიკო — მოსეს ძმა. 63 წლის.

სულხანა — მიხი შვილი. 34 წლის.

აბუსალომი — მოსეს ნათესავი. 43-44 წლის.

ბალოდი — მოსეს ნათესავი. 57-60 წლის, რკინიგზელი.

ბიძინა — მოსეს ოჯახის მოყვარე. 55 წლის.

მარინა — მოსეს მეზობელი. 40 წელს მიტანებული.

თამარი — მიხი ქალიშვილი. 22 წლის. ერთ-ერთი რელიგიური სექტის წევრი.

აცი ვიოლინოს ფუტლიარით —

კრუპიე ბიჭი.

კრუპიე გოგო.

სამივე მოქმედება მოსეს კაზინოში მიმდინარეობს

პირველი ნაწილი

ქველი სარდაფი

სურათი პირველი: კრუპიე ბიჭი,

კრუპიე გოგო.

ჩაბნელებული სცენა. მხოლოდ მაგიდაზე ანთებული სანთელი გამოსცემს მცირე შუქს. მაგიდასთან კრუპიე ბიჭი დგას. ჯინსის პერანგი აცვია. ბანქოს შლის. მეორე ოთახიდან ანთებული სანთლით ხელში კრუპიე გოგო გამოვს. მასაც ჯინსის ქვედაკაბა აცვია.

კრუპიე გოგო — (ბიჭს მიუახლოვდა) — ეტყობა ავარიას!

კრუპიე ბიჭი ბანქოთია გატაცებული. უმასუსოდ ტოვებს გოგოს.

კრუპიე გოგო (სკამზე ჩამოჯდება) — შენ მაინც გამეცი ხმა! ხომ იცი, ვერ ვიტან უშუქობას... (შიხედ-შიხედავს) ამ სარდაფსაც ერთი ფანჯარა არა აქვს.

კრუპიე ბიჭი — სარდაფს რა ფანჯარა უნდა ქონდეს.

კრუპიე გოგო-მართალია... (პაუზა) თითქოს აკლდამაში ვიყოს; როგორც რომელი და ჯულიეტა. (ეცინება)

რატომ არ მივმართავთ ერთმანეთს მათ-
სავით... „ო, ჩემო ტკბილო სიყ-
ვარულო, ჩემო მეუღლე“.

პრუპიმი ბიჭი — ჩვენ კვინძაობთ...

პრუპიმი გოგო — ამ საუკუნის ღი-
რხეული ექსპონატი ხარ...

პრუპიმი ბიჭი — ვარ. რატომაც

არა ვარ. მოსემ ღამის მუზეუმად გადა-
აქცია კაზინო და თანამედროვე ექსპონა-

ტებიც შემოაგდო. ისე კი, მე თუ შეკით-
ხავ, არც არაფერი იცვლება... ამასწი-

ნათ წავეკითხე: რევოლუციისდროინ-

დელ საფრანგეთში, იაკობინელების

მმართველობის დროს, ერთ-ერთ საღო-

ნში უმადლესი წრის ქალები იკრიბებო-

დნენ... შემდეგ მიდიოდნენ ამოთხრილ

სამარებსთან და სიკვდილის ცეკვას ას-

რულებდნენ... ნაღდი თანამედროვე კლი-

პია... თითქოს ვხედავო...

პრუპიმი გოგო — ღმერთო, რა იქ-

ნება, მოვეცენ შუქი!..

წაშით სარდაფი განათდება და ისევ ჩა-

მომხედდება. კრუპიე ბიჭი და კრუპიე

გოგო ერთმანეთს გადახედავენ.

პრუპიმი ბიჭი... აბა, კიდევ ცადე-

პრუპიმი გოგო — დაიცა, ჯერ არა...

(პაუზა. მოეშადა) ღმერთო!..

(იციან) არა, ჯერ არა... (იციან) ნუ

მიყურებ!... ხინათლე ჩაირთვება.

პრუპიმი გოგო—(ტაშს შემოკრავს)

— აი, ხომ ვთხოვე... ხომ ვთხოვე, არა?!
პრუპიმი ბიჭი — კარგად უნდა

შეგამოწმოს კაცმა... (იციან)
პრუპიმი გოგო — მართლა, ხომ

თვის დაუდგამო). მის უკან მიშველი ქა-

ლის ქანდაკებასა და დიდ ქოფანში მწვე-

ნე, მსუფეფოთლებიან, ვგზობიკურ მცე-

ნარეს. ბიუსტის მარჯვნივ ფარშეეანგის

ფიტული დგას, მის თავზე კი აფრიკუ-

ლი ნილაბი დაუკიდათ. ვგზობიკური

მცენარის მხარეს ბუდას საკმაოდ მოზრდი-

ლი ქანდაკება და ძველგვიპტური რე-

ლიეფური მხატვრობით მოხატული ქო-

თანია. ქოთნის თავზე, აფრიკული ნილ-

ხის ხაპირისპიროდ, სპეციალურად მოწ-

ვობილ თაროზე ოსირისის ხისგან გაკე-

თებული გამოხახულეა დაუსუნებიათ.

კედელზე ბევრი თაროებია. ერთ-ერთ-

ზე უშველებელი იაპონური მარაო გაუ-

შლიათ. სხვა თაროებზე შამაკაცისა და

ქალის ბიუსტებსა და მოწნულ კალათებ-

ში ხელოვნურ ღამაზ ვეკვილებს ვხე-

დავთ.

თაროების ხიღრმეში და კედელზე ბე-

ვრი დიდი თუ პატარა სარკვა.

სცენის მარჯვნივ ერთმანეთის მივოლე-

ბით ორი მომრგვალებული მაგიდა

დგას. მაგიდებზე მწვანე მუდი გადაუკ-

რავთ. თითოეულ მაგიდასთან ხუთ-ხუთი

უზურგო, მრგვალი ფორმის სკამია.

მხარმარცხნივ მავურებლისთვის უზი-

რისა თუ თეატრის ფოიეს სხვადასხვა ნიუანსების უცნაურ შერწყმას უფურცბ, ფერთაგან სჭარბობს: წითელი, შავი, სპილენძისფერი და ხასხასა მწვანე.

კრუპიე ბიჭი გამოხატული ოთახი-სკენ მიმავალ გოგოს თვალს გააყოლებს, ისევ ბანქოს მიუბრუნდება.

პრუპიე ბიჭი—(პაუზის შემდეგ)—
 ისე, კაცმა რომ თქვას, ერთობ სასაცი-
 ლო მდგომარეობაში აღმოჩნდით...
(თან ბანქოს შლის) რატომ ვიცვლით
 ტანსაცმელს ვერაფრით გავიგე... და-
 თიკოს და ცაცას ვოველდღე ჩამოყავთ
 წამლებით გამოლენებული მოსე და
 ჩვენც ვოველდღე გვიწევს კაზინოს და
 ზურვა. რომ იცოდეთ, აბესალოში სერიო-
 ზულად არის დათიკოზე აღუდებული...
 ცოფები ყარა ამასწინათ... მართლაც, აღ-
 არც მუშაობა, აღარც აღარაფერი **(ეცინე-
 ბა)** ამით თავშიც ქვა უხლიათ, მაგრამ
 მე ჩვენი ამბავი მაფიქრებს. მაქასუხე,
 რატომ ვიცვლით ტანსაცმელს! რა
 გვრჯის! თავზე ბრიოლინს ვისვამ... რა-
 ლაც სულელურ პეპელას ვიკეთებ, და-
 თიკომ და ცაცამ კი მაინცდამაინც აქ
 უნდა ჩამოვივობრძანონ მოსე დასამინე-
 ბლად... ვერ გავიგე: შინ ვერ იძინებს
 ეს კაცი? აქვე, ორი სართულით შალა:
 არ არის ამათი ბინა? დიდი უცნაური
 ხალხია... **(ხანმოკლე პაუზა. ბანქოს
 შლის)** იმაზეც მაღლობელი უნდა იყო
 თუ დაიძინა... რამდენს ვაიღვიძებს,
 ციური ხმები ესმის... დაწვინონ, ბარემ,
 საციყეთში და ის იქნება... კაცი, ბიბლიო-
 რი მოსე ვარო, გაიძახის, ამაზე მეტი
 რა უნდა თქვას... ჩვენ კი ტანსაცმელს
 ვიცვლით და კრუპიეების სამოსში გამო-
 წყობილნი ქოროებივით დაგვიფართ წინ
 და უკან... მართლაც, მსახობებივით არ
 ვემზადებით? პეპელა-ველსაბამი... ლა-
 ქის ფეხსაცმელები... თავზე ბრიოლი-
 ნი... **(ეცინება)** ქოროები ვართ... არა,
 ქოროები არა. მასხარები... პაიაცო, კლო-
 უნ **(იციინის)** თუმცა არა, არც მასხარები
 ვართ, წამყვანები ვართ, კონფერანსიე...
 არ მოგწონს, კონფერანსიე?!

ოთახიდან კრუპიე გოგო გამოდგა. შავი
 ფერის ქვედაკაბა; შავლექსიდანა
 ლაქის ფეხსაცმელები და თეთრ პერანგ-
 ზე შავი, უსახელო ვილქტი ჩაუცვამს.
 პატარა ფორმის პეპელა-ველსაბამი გა-
 უკეთებია. თავის შავიდასთან მივა. შავი-
 დაზე შემოდებულ ხელნანთას ხსნის,
 საპუდრეს ამოიღებს.

პრუპიე გოგო — გამოუჩნდება
 ბოლოსდაბოლოს ამ კაზინოსაც ნამდ-
 ვილი პატრონა და მერე ავბუშავდებით.
 იქამდე პეპელაც უნდა გაიკეთო და ბრი-
 ოლინიც უნდა გადაისვა.

პრუპიე ბიჭი—არ მიყვარს ბრიო-
 ლინი. **(ხანმოკლე პაუზა)** მაგრამ ვველა-
 ზე უფრო, აბესალოში რომ კარაქიან ჩა-
 ის სვამს იმას ვერ ვიტან. მუქ ჩაიში
 ყვითელი ცხიმი პატარ-პატარა კუნძუ-
 ლებად დაცურავს... აბესალოში კი ამ
 ამაზრუნენ სითხეს ნელ-ნელა, დავემოვ-
 ნებით მიერთმევს.

პრუპიე გოგო — აბესალოში ცი-
 ხეში ნახდომა კაცია, იცის თავი როგორ
 შეინახოს. შენ კი ბრიოლინის გადასმა
 მოგიწევს.

პრუპიე ბიჭი — დღესაც თუ არ
 ვიძუშაუვებთ, რაში მჭირდება ბრიოლინი,
 ვერაფრით გავიგე.

პრუპიე გოგო — ფონისთვის, ფო-
 ნისთვის გვეჭირდება. კონფერანსიე თუ
 ხარ, კონფერანსიე იყავი. **(წამოღდა)** ნუ
 მიფურებს, არ მიყვარს! **(ზურგს შეაქცევს
 ბიჭს. ასე იპუდრავს სახეს).**

პრუპიე ბიჭი — აბესალოში და და-
 თიკო მაგრად დაეჯახებთან ამ კაზინოს
 გამო. შენი აზრით, ვინ გაიმარჯვებს?

პრუპიე გოგო — არ ვიცი. შენ
 როგორ ფიქრობ?

პრუპიე ბიჭი — არც მე ვიცი; არც
 მინდა ვიცოდეთ და საერთოდაც, მე მხო-
 ლოდ და მხოლოდ კონფერანსიე ვარ.
 ჩემი საქმე წარდგენაა: აი, მოსე, ერთ
 დროს ძლიერა კაცი, დღეს ჭკუიდან გა-
 დამცდარი მოხუცი, რომელსაც ციური
 ხმები ესმის. აი, ცაცა, მოსხეს გარდაც-
 ვლილი შეილის მეუღლე, მთელი დღე
 ლეიბებს ბერტყავს. **(გოგოს მოხედა)** მა-

როლა, რას ბერტყავს ამდენს?! უკაცრავად, როლიდან გამოვედი. აი, დათიკო... (გოგოს შეათვალიერებს) შენ რა, ახალი ფეხსაცმელები გაცვია?

პრუპიე გოგო — მაღლობა ღმერთს! შენიშნა... ხან ჩაუვარე, ხან ავდექი.

პრუპიე ბიჭი — შენიშვნით კი შევნიშნე, მაგრამ ვიზღებამეთქი, ხომ არ მოთქვამს.

პრუპიე გოგო — რა ხაზიზღარი ხარ! აბა, რა მიხდება? ვერ ვიტან დაბალქუსლიანს. რით ვერ ვაიგე, ვერ ვიტან, ვერ ვიტან, ვერ ვიტან!!!

(ხელს აიქნევს) მეც ვუსმენ რა! (გამოსაცვლელი თახისკენ წავა)

პრუპიე ბიჭი — რა დავემართა! (ოცინის) გეხუმრე. აღარც ვიხუმრო ამ ღმერთების პანთეონში?! (ოცინის) პირადად მე, უპვე აღა-რა ვარ დარწმუნებული, რომ კაზინოში ვართ. მართლა, მართლა! თავის დროზე კი კაზინო ერქვა. მაგრამ ახლა უპვე აღარ ვიცი სადა ვართ. იქნებ, მართლაც მუზეუმში ვართ, იქნებ ღმერთების პანთეონში. იქნებ თეატრში ვართ, ან იქნებ სწორედ ასეთი სამყაროს შექმნა უნდოდა მოსეს, ვერ ვაგვიგო — სად ხარ, ვინა ხარ, — აღამიანი თუ ექსპონატი. თუ არ ვიხუმრეთ, მართლა ექსპონატებად ვიქცევით... შენ კი მეტუტები... (ხაილენძის აბსტრაქცია ჩაირთვება. ბიჭი ფურადღებას მიაქცევს)

რალაცა დავემართა სპეცფექტს! (მიუახლოვდა) თავისით ირთვება... რა შეიძლება იყოს? აი, ახლა თავისით გამოიერთო. არ დამავეიწყო, აბესალომს ხელოვნის მოვანა უნდა ვთხოვოთ! (იხვე მაგოდას მიუბრუნდა. ბანქოს შლის) შენ რაც გინდა, აქაურობას ის დაარქვი, აბესალომი ან დათიკო რომ მზამზარეულზე მოვლენ ეგ კი ცხადია. მოსეს აღარც ვრიდებიან. მისი თანდასწრებით, ხმაშაღლა აცხადებენ ამ კაზინოზე პრეტენზიას. შეიძლება აქაურობა პატარა რეს-

ტორნად გადააკეთონ, ან კაფედ, ან რა ვიცი, საფუნთოშედ. ჩვენ კვირუღმეფეები, ხელგაწვდილნი მოვაკითხავთ და სამუშაოს ვთხოვთ — იქნებ ოფიციალტი გვირდებათ? ან ასე-მზარეული ხომ არ ვნებათ? კარგად ვაკეთებთ ომლეტსა და სუპხარჩოს. არა, ჩვენ არ გვინდა სუპხარჩოს სპეციალისტი — გვიპასუხებენ ისინი, — ჩვენ ხაშის პროფილით ვმუშაობთ. არც კონფერანსიე გვირდებათ? ვიკითხავთ ჩვენ უბედურები. — კონფერანსიე მითუმეტეს არ გვკვირდება... გვიპასუხებენ ისინი და ჯახ, ცხვირწინ მოგვიხურავენ კარს. (ხანმოკლე პაუზა) შეიძლება მოსეც იმიტომ ჩამოვადის აქ ყოველდღე, რომ ეშინია ღირთვით ხიზნად არ იქცეს საკუთარ სამეფოში. რითი არ არის სამეფო? მე თუ მკითხავ, ზოგიერთი სამეფო ჩვენს კაზინოზე პატარაც კა... სამეფო! სამეფო კი არა, მთელი სამყაროს ბუტაფორიაა. ვერ ხედავ, იაპონური მარაოდან დაწვებული, მარლბოროს ფირმის საფერფლით დამთავრებული ყველაფერი აქაა შემოყრილი. ან ეს ბოუსტები აიღე... პროფილში გინდა თუ ანფასში... ფრანგული სკოლა... კლასიციზმი... სამეფო, სადაური, სამეფო, მიელი ბუტაფორიული სამყაროს პრეზიდენტი იყო მოსე. ახლა კი ციური ხმები ესმის საწყალს. ამას წინათ, ჩემივე ხელით დადგმული უნდა მოვზარო, გაიძახოდა. ვერ გაიგებ, როდის რა ჭკუაზეა, ეგ უბედური. ჩვენც იძულებულნი ვართ კაზინო დავხუროთ, რომელი კლიენტო აიტანს გიჟის გამოხტომებს თამამეს დროს. იქით აბესალომი დულდება... აქეთ ცაცა ლეიბებს ბერტყავს. ჩვენ კი უკანასკნელი დევენერატეზივით ვიცვლით ტანსაცმელს, ვშლით კარტს, მე თავზე ბრილიანს ვისვამ; შენ მაღალქუსლიანი ფეხსაცმელებით კოწიაობ, ლამაზდები ერთი სიტყვით... (ბანქო გაშალა) ეი, ყვავის ქალბატონო! მართლაც, რას ლამაზდები ამდენი ხანი?!

გამოსაცვლელი ოთახიდან კრუპიე გოგო გამოვა.

კრუპიე გოგო — რა დამიძახე?!

კრუპიე ბიჭი — (იციანს) — რა დაგიძახე?

კრუპიე გოგო — რომ დაგიშვებ ამ აფრიკულ ნიღაბს, შერეც იკითხე რა დამიძახე. გამომიწინდა ესეც... (ხელს მოუქნებს ბიჭს)

კრუპიე ბიჭი — (მოქნეულ ხელს იღაყვს ახვედრებს) — აფრიკულ ნიღაბს თავი დაანებე, რომელიღაც აფრიკული ტომის ღმერთია, არ გაგიწყრებს, შეიძლება მაიმუნად გადაგაქციოს, ან იმაღ, რა ქვია? ხო, კაკაღუღ...

კრუპიე გოგო — ყვავის ქალბატონს ნუ მეძახი.

კრუპიე ბიჭი — (გამოსაცვლელი ოთახისკენ გაემართა) — აბა, კახინოში სხვა რა დაგიძახო...

კრუპიე გოგო — დამიძახე რა უორც მაშინ მეძახდი... ზუმრობით ხომ მეძახდი ჯულის... (პაუზა) სულაც, შენი მოყვანილი ვარ აქ! (ბანქოს შლის მაგიდაზე. პაუზის შემდეგ) რატომ ვერ შედგა ჩვენი წარმოდგენა?... დირექტორი რეჟისორს აბრალებდა, რეჟისორი დირექტორს, ჩვენ კი როლებს ვსწავლობდით. როლები კი ვისწავლეთ, მაგრამ წარმოდგენა ვერ შედგა. შერე, ერთხელაც, აქ მომიყვანე, როგორ მოვიხიბლე აქაურობით, თითქოს თეატრში დაებრუნდი. ახლა კი ყვავის ქალბატონს მეძახი. კმ... ყვავის ქალბატონი... (ხანმოკლე პაუზა. ბანქოს შლის) იცი, რას გეტყვი! მართლაც მსახიობი ვარ მოწოდებით. აუცილებლად ვიღაცის როლში უნდა ვივრძნო თავი. როცა ამ ტანისამოსს ვიცვამ და ჩემს მაგიდასთან ვდგები, მეჩვენება, რომ ბედისწერას ვთამაშობ. ბედისწერა ყველაზე უფრო მშვეილია... მაგრამ ამ სამშვეიდეს, სიცივეც ახლავს თან. ამასწინათ, ერთი მთასავით კაცი ამხიბრდა, ვინდა თუ არა „ტროიკა“ უკლებს „სტრიტსო“. თვითონაც იცოდა, ტყუილად რომ ჩხუბობდა, მაგრამ აღუ-

ლდა, თავი ვერ მოთოკა, ეტყობა სუსტი ნებისყოფა ქონდა, ან მართლაც მძინარე და წყდებოდა იმ თამაშით. შენ კი ჩვენი მშვეიდ თაუდაჯერებას ბედისწერას სიცივეც შევურიე ხმაში — ჩვენ ორმოცდაათორმეტიათი კალოდით ვთამაშობთ, ბატონო, აქ სტრიტი უკლებს ტროიკას, გნებავთ კიდევ დავაროგო თუ არა მეთქი. უნდა გენახა, ამხელა კაცი როგორ დაბატარავდა, დაჩიავდა, დაილია... შემებრალა კიდევ, მაგრამ როლიდან ხომ არ გამოვიდოდი. (ხანმოკლე პაუზა) ზოგიერთი შენს დასანახად, თითქოს ღირსეულად აგებს, მაგრამ საკმარისია თავის თაუთან მარტო დარჩეს და გაღახული ბავშვივით უეცრად გასაცოდაუდება... როცა ჩვეულებრივი სამოსი მაიცვია, მეც მათსავით უმწეო გოგოსკად ვვრძნობ თავს. შერე ჩვენ მივდივართ, შენი სიტყვებით რომ ვთქვათ, შიგადაშიგ ვქინდაობთ, შიგადაშიგ ტელევიზორს ვუცქირით და ისეთი ჩვეულებრივები ვართ, ისეთი ჩვეულებრივები... (ხანმოკლე პაუზა) რა კარგა იყო ჩვენს თეატრში! სიცოცხლით სავსენი, სიყვარულით სავსენი... (ხანმოკლე პაუზა) არა, რაღაცა უნდა მოვიფიქრო... იცი, რა უნდა ჩავიცვა ჩემი მაღალქუსლებიანი და სკუპ, პირდაპირ შენს ლოგინში ამოვივო თავი, იქ კი მრავალფეროვნებისთვის ჯულიეტას სიტყვებით მოვმართო: „ოი, რომეო, ო, რომეო, რად ხარ რომეო?“ (ნაბიჯების ხმა. კრუპიე გოგო მონოლოგს შეწყვეტს)

ზურათი მეორე: მოსე, დათიკო, ცაცა, ბიძინა, კრუპიე გოგო, შემდეგ კრუპიე ბიჭი.

მოსეს მარჯვენა ხელში ვერცხლით მოვარაყებული ხელჯოხი უჭირავს, მარცხენათი დათიკოს ხელს ვერდნობა. წინ ბიძინა მოდის, მათ უკან ცაცა.

ბიძინა — ...აქ ფრთხილად! ფრთხილად, ცოტა...

დათიკო — ნუ ფაციფუცობ, მიჭირავს.

კრუპივი გოგო — სავარძელი გამო-
ვიტანო?

ღათიკო — თქვენ რატომ, ბიძინა აქ
არ არის? ბიძინა, მიდი! **(ბიძინა მოსეს
ოთახში გაეშურა)**

ღათიკო (მოსეს) — მოსე, აქ დაჯ-
დები თუ, შენს ოთახში გაგიყვანოთ?
მოსე!

მოსე — ჰა... **(მოსედავს)**

ღათიკო — საით გირჩენია, შენს
ოთახში თუ აქ?

**(ბიძინა მოსეს ოთახიდან ბორბლებიან
სავარძელს გამოაგორებს)**

მოსე — წინ მივეიძლოდა უფალი,
დღისით ღრუბლის სვეტში გზის ხაჩ-
ვენებლად, დამით ცეცხლის სვეტში
გზის გასანათებლად, რათა დღისითაც
ვევლო და ღამითაც...

ღათიკო — კარგი, აი, აქ დაჯექი!
მოსე! **(ღათიკო და ცაცა სავარძელში
სკამენ მოსეს. ცაცას მიმართავს)** დაიძი-
ნებს ახლა!

მოსე — საღამოობით მწერების გუნ-
დი ახნელებდა ცას, ალიონზე ციური
მანანა ეფინებოდა ჩვენს კარებს...

**ღათიკო და ცაცა სავარძელს
გააგორებენ.**

ბიძინა — ჩემი დახმარება არ ვინ-
დათ?

ღათიკო — მანდ იყავი **(მოსეს ოთა-
ხისკენ მიღიან)**

ბიძინა — **(თვალს გააყოლებს. კრუ-
პივი გოგოს მიმართავს)** — რა კაცი იყო!
ეხ, მისი შეილის სიკვდილის მერე, თი-
თო-თითო აგურს რომ გამოაცლი დიდ
შენობას, ხომ იცი, რომ ჩამოიქცევა აღ-
რე თუ გვიან აუცილებლად... ასე დაე-
მართა მაგასაც... ვოველდღე თითო-თი-
თო აგური აკლდებოდა... ახლა, ხომ ხე-
დავ. ამ ბოლო დროს, ბიბლიას კითხუ-
ლობდა სულ ხაწყალი, გამოვიდა ოთა-
ხიდან და დიდი მოსე ვარო გამოაცხა-
და... რა გინდა, რომ ქნა... **(იცინის)** ერ-
თხელ, რა ჰქვინი, თუ იცი... მომივლის
ხოლმე ასე... სადღაც მიდიოდა მოსე...

თეთრი კიტელი ეცვა. აზიანდა...
წივივით იყურება აქეთ-იქით... მაშინ
მეფე იყო, კაცო... მართლა არწივივით
იცოდა გადმოხედვა... მე მაგისი ჩემო-
დანა მიჭირავს... ხო, გამახსენდა — რე-
ვიზიაზე მიდიოდა, მთავარ რევიზორად
მუშაობდა მაშინ რძეში და თაფლში...
მოკლედ, ჩავსვი, ჩემო ბატონო, დავა-
ბინავე ჩემოდანი, ამოვიღე ჯიბიდან კა-
მფეტი და ხალხის გასაგონად ვუბნები:
— ა, ბიძია, ამ კამფეტს ხომ გაძლევ?
ჰკვიანად თუ იმგზავრებ და არავის არ-
აფერს დაუშავებ, რომ ჩამოხვალ კიდევ
მოგცემ კამფეტს მეთქი... **(იცინის)** იმ
წუთას შემოვიცალა ხალხი — იფიქრეს,
გიჟიაო. მოსეც ვერაფერს მუხუნება ხა-
ლხის თანდასწრებით, მართლა გიჟად არ
ჩამთვალონ... უხმოდ ჩამოვიდა აუტო-
ბუსიდან... ჩამოვედი მეც, მაგრამ რა
მოვეცოცხე თუ იცი! **(იცინის)** მომკლავ-
და ნადდად... მე და მაგისი ცხონებული
ბიჭი ვსაყირობდით მაგ ამბავზე რამ-
დენს... ისე, შენ ვველაფერი კაი ავიხ-
დეს, როგორც მოსეს ვიფობა აუხდა...
უბედურს ამას... მაშინ კი ნამდვილი მე-
ფე იყო, გენაცვალე... ზუსტად ათი წე-
ლი არ გამოკარა, გამახსნა, ასე
ვთქვით... მერე, რის ვაივაგლახით, შე-
ნი ჭირიმე, შენ გენაცვალეთ ისევე გა-
დმოხედა... **(იცინის)** ეხ, ახალგაზრდა
კაცის ჰქუას რა უუთხარი მე... მართლა,
კამფეტის ხსენებაზე: აი, მიირთვი!
(კამფეტს აწვდის)

კრუპივი გოგო — მაღლობთ, თქვენ
მუდამ კამფეტით მიმასპინძლებდით.

ბიძინა — არ დამიღია ჩემმა ცია-
ლამ სახლში პატარა ბავშვი და გინდა
თუ არა, სულ კამფეტი მაქვს ჯიბეში.
მიირთვი, მიირთვი, კონახურია.

კრუპივი გოგო — მაღლობთ, ჯერ
არ მინდა, მერე.

**მოსეს ოთახიდან ღათიკო და ცაცა გა-
მოვლენ.**

ღათიკო — **(კრუპივი გოგოს)** — თუ
არ შეწუხდები, ბორჯომი ან თუნდაც
ჭიქა წყალი.

კრუპივი გოგო — ახლავე.

ოთახიდან კრუპიე ბიჭი გამოვა. თეთრ პერანგზე შეპულა გაუკეთებია. შავი ფერის უსახელო ვიდეტი, შავი შარვალი და ლაქის შავი ფეხსაცმელები აცვია. თავზე ბრილიანი გადაუსხამს. ხელში ბორჯომის ბოთლი უჭირავს.

კრუპიე ბიჭი (გოგოს ანიშნებს) — არ ვინდა, მომაქვს.

გამარჯობათ!

ღამიძე — იცოცხლე!

ბიჭი — (კრუპიე ბიჭს კამფეტს მიაწვდის) — ხამაგიეროდ, კონახური მიირთვი!

კრუპიე ბიჭი — მადლობთ. (კამფეტს მავიდაზე დადებს).

ღამიძე — (კრუპიე ბიჭს მიმართავს) — ისე, თქვენ ნუ მიწვეთ, მაგრამ ამ მშვენიერი გოგონას ხელით მორთმეული უფრო შესაძლებელია... (იცინის) მბატოლო, თუ რაიმე ისეთი ეთქვი... ცხადია, ვხუმრობ.

კრუპიე ბიჭი — არა, რას ბრძანებთ.

ღამიძე — ხუმრობით კი ვხუმრობ, მაგრამ გულწრფელიც ვარ... არც უშავისობაა...

ბიჭი — (შვეთრად გამოხატული აქცენტით) — В каждой шутке доля правды!.. (იცინის).

კრუპიე ბიჭი — (არ ხიამოენებს მისი სიცილი. უფრო ამიტომ) — ვაგიჟდება აბესალომი.

ღამიძე — რა ვაგიჟებს? (ხრათი რეაქცია)

კრუპიე ბიჭი — აი, მოსებუ! ვეღარ ვმუშაობთ და ...

ღამიძე — (ცაცას მიხედავს) — კაცო, ეს კაზინო მოსესი არ არის? (ხანმოკლე პაუზა) ცაცა, ხომ არ მეშლება რამე?

ღამიძე — რა უნდა გეშლებაოდეს, დათო...

ღამიძე — ვინ არის აბესალომი? სად არის, აბა, მანახეთ. იქნებ აუღადა და დაეღობოვა მოსესს, მაშინ გასაგებია. წინააღმდეგ შემთხვევაში, არ შესძის... (ფაცასკენ) მეშლება?

ღამიძე — არა, დათო... (ფაცასკენ) მეშლება...

ღამიძე — რა მაგრამ, კაცო, ლოგიკა ხომ არსებობს. კაზინო მოსესია.

აბესალომი დაქირავებულია. ახლა, აბესალომი აუადმყოფ კაცს წილს გამოჩნა, ეგ სხვა სალაპარაკოა... მაგაზე მერე ვილაპარაკოთ... მაგრამ მე ერთი რამე არ შესძის. მოსე თავის ფართზე, თავის ტანჯვა-წვალებით შექმნილ სამყაროში დასასვენებლად ჩამოდიოდა და აბესალომი წინააღმდეგ იყო? რა შუაშია აბესალომი?! აბესალომი კი არა, ამ აუადმყოფ კაცს რა ვუყოთ, ის არის საფიქრალი. რა ვქნათ, ცაცა მითხარი!

ღამიძე — უფროსი კაცი შენა ხარ, დათო, კეუა შენ გეკითხება, როგორც იტყვი, ისე ვაგაკეთოთ...

ღამიძე — გეტყვი, რასაც ვფიქრობ. გეტყვი... (ხანმოკლე პაუზა) აღარ არის დასაძალი რომ ჩემი საწყალი ძმა... მოკლედ გასაგებია... მკურნალობას საჭიროებს... ამას მე ვიღებ ჩემს თავზე... მოსეს არაფერი არ მოაკლდება. მაგრამ, მე, ჩემო ცაცა, აბესალომის ხელისშემყურედ შენ ვერ დაგტოვებ. არ ვენდობი აბესალომს და მორჩა... (ჯობიდან რაღაც საბუთს იღებს) აი, მეურვეობის საბუთი. ახლა, კანონიერი მემკვიდრე, ანუ...

ღამიძე — (ხელებს გაახვავებს) — მე ნუ გამრევ, მე არაფერ შუაში ვარ... შენ და აბესალომი, შენ და აბესალომი გაარკვეით.

ღამიძე — მაგას რა მნიშვნელობა აქვს. ვინდა ჩემს ბიჭზე, სულხანაზე გადავაფროსოთ? მთავარია, რომ ერთ ოჯახად ვიქნებით... (ხანმოკლე პაუზა) მოკლედ ჩვენი ბიძინა, ამ საბუთით ხელში წავა სანოტარო კანტორაში, წერილს მიგიწერ, ბიძინა, ჩემი კაცია იქ... (კალმისტარს ამოიღებს უბიდან, წერილს წერს, თან საუბრობს) ყველაფერი მოხდება ოფიციალურად, კანონიერების ფარგლებში. უკანონობა, მაიმუნობა და ყანალობა აბესალომის საქმეა. მაშინაც ვაფრთხილებდი, მაშინ, თმებით რომ ითრია

ცხოვრებამ: ახსალომ! მეამბოხე სული გაქვს, რასაც შენ აკეთებ, არაღის შერჩენია, არც შენ შეგვრჩება შეთქი. არ დამოჯერა. მერე რა, რომ ხელისუფლების წარმომადგენელი ვარ, მერე რა, რომ ბიძაშვილის შვილია, ნათესავს კი არა, საუკაცო საქმეზე შვილს არ დავეხმარები... (ცაცას მოხედა) რა ვქნათ, ცაცა მოვიქცეთ ასე, თუ ტყუილად ვწერ ამ წერილს?

ცაცა (ერეული ადგება თვალზე) — პირველად რომ შემომიყვანა ჩემმა ქმარმა ამ ოჯახში, ჩემი ცაცა გოგო იქნებო, მითხრა... უბედური ეგ... უბედური... მოსეს შერქმეულ სახელს ვატარებ დღემდე. ხომ გახსოვთ, ჩემი ქმარის ვინება, — შენი უცხოტომელი დედაო — რომ მეტყოდა... მოსე შკაცრად გადახედავდა ხოლმე... შენც იცი, დათიკო, მამაჩემს არ უნდოდა ეს ქორწინება, მაგრამ მოსეს ვინ რას გაუბედავდა. მომხეხია ხელი და ჩემი ცაცა გოგო იქნებო მითხრა. მოსე იყო ჩემი დამცველი, ჩემი მამა და ჩემი ნათლია... სიკვდილი რა, უკვე ასაკშიც არის, მაგრამ სიგიჟე?! საწყალი ეგ, საწყალი... უბედური...

დათიკო (ბიძინას გაუნჯის წეროლს, ბიძინა გამოართმევს) — კარგი, აბა, მოდი ჩემთან... მოდი, გენაცვალე... მომეცი ხელი... შენ რომ მოსეს რძლია გაუწიე, ქალიშვილი ინატროს კაცმა... ასე ვიყოთ... ასე, ერთ ოჯახად...

ცაცა — საწყალი... საწყალი... სიკვდილი რა... მაგრამ სიგიჟე?! ეხ...

დათიკო — ნუ ამბობ მაგ სიტყვას... მოველება ვეღლაფერს... ცალკე პალატა... ცალკე ექიმი... მოველება, დამიჯერე, მოველება...

ცაცა — წავალ. (თვალს იმშრალვებს) ლეიბები მაქვს აივანზე გამოფენილი... მარინასაც გააფრთხილებ, ნემსის ვაკეთების დროს არსად გაუხვიოს... ხომ იცი, უყვარს ვახვევა-გამოხვევა... (მიდის).

ბიძინა — ცაცა! იქ, სამხრეთულში ჩინთა დავდევი... ცილამ ცილამ... საწებელი გამომატანა შენთვის.

ცაცა — მადლობთ, ჩემო ბიძინა... (კიბს აუკვა. თვალს მიუფარა.)

ბიძინა — ისე, მართლა ცოდვა ქალია ეს ცაცა, კაცო... შვილიც არ დარჩა ამ უბედურს... უფრე მოსეს ოცდაოთხი საათი, რავარია... მერე, წესიერი ქალი, პატიოსანი... სულ ახალგაზრდა დაქვრივდა, მაგის ადგილას, ქალი თუ არ გაბოზდებოდა, კაცს მაინც ვაიჩენდა... აპაპაპა... ბოლომდე პატიოსან ქალად დარჩა... (იცინის) კი, ასე ავინებდა მოსეს ბიჭი, შენი უცხოტომელი დედაო... ასე იცოდა ცხოვრებამ... ცაცას მამა მაგ ქორწინებას გადაყვა, რომ იცოდე შენ... მოსესაც ვერაფერი გაუბედა... აქეთ ქალიშვილის დარდი კლავდა... დედამისიც მაგას მიგვა მერე... რა უკავს ახლა ცაცას უცხოტომელის?!

დათიკო — ნახე ის წერილი. ცოტა გაკრული ხელი მაქვს, გააჩვენე მისამართს?

ბიძინა — დათიკოს ვენაცვალე. შენ ხელს როგორ ვერ გაეარჩევ... (პაუზა) დათიკო... (პაუზა) ჩემს საქმეზეც რომ შეგეარა, გადაიდო ძალიან, დანიშნავენ ვილაცას და რა ვქნა მერე, რა ვუყო ამ ჩემს დამშეულ ბავშვებს...

დათიკო — (ხელს ჩამოიხედა) სახეზე — ხო, ხო... აუცილებლად... (პაუზა) ასე გავაკეთოთ, შენ წადი ნოტარუსთან, მე ჯერ მოსეს ამბავს გავარკვევ. მერე შენს საქმეზეც გამოვივლი და აქ შევხვდეთ...

ბიძინა — (ველს გაიწვდენს) — დათიკო, ა, შეხედე!... შემხედე, როგორ ვიხიო... ა, ასე...

დათიკო — (ვერება) რად მინდა შენი ველის გაწვდენა...

ბიძინა — არა, მომისმინე... შეიძლება, მაგათ, კვალიფიკაცია არა აქვსო ვითხრან... დათიკო, შენ არ უნდა გაკადრონ... შენ, შენ არ უნდა გაკადრონ და სხვას კი... პირადად მოგაყენებენ, იცოდე, შეურაცხყოფას, ჩემს კვალიფი-

კაციაზე თუ ვაკადრეს სიტყვა... ასეთი საქმეები გაუკეთებიათ?... შიშასუბე!... ა, შემხედვე, დათიკო, კიდე ასე გეხვეწები!.. (ყელს გაიწვდენს).

დათიკო - კარგი, კარგი...

ბიძინა - ხო, დათიკოს ვენაცვალე, ხელისუფლება შენა ხარ და, კაცობა შენ არ გეშლება...

კიბეზე აბესალომი ეშვება.

სურათი მისამი: დათიკო, აბესალომი, ბიძინა, კრუპიე ბიჭი და კრუპიე გოგო თავთავის მაგიდებთან ბანქოს შლიან და საუბრობენ, მაგრამ შათი ხმა მაყურებელამდე ვერ აღწევს. შეიძლება ითქვას, ისინი მეორე პლანზე არიან

დათიკო (ხალისიანად) - აბესალომი!..

ბიძინა - აბესლომს ვაუმარჯოს! აბესალომი ცუდ გუნებაზე ჩანს. მძიმედ ესაღმება დამხედურებს.

დათიკო - როგორა ხარ, აბესალომი!

აბესალომი - ცაცა შემხვდა... მოსე ჩამოვიყვანიათ...

დათიკო - ხო, ჩემს სარდაფში მინდაო... რას იზამ, ავადმყოფი კაცია.

აბესალომი - მერე, ავადმყოფების აღვილი არ იცით, სად არის? რამდენი ხანია გაჩერებული ვარ... კაზინოა, სავიყეთი ხომ არ არის, არა?!

დათიკო - დავაწვენთ, აბესალომი, როცა იქნება...

აბესალომი - როდის, მაინც, როდის დავაწვენთ... თუ არა და ექიმების მეტს რას ვიცნობ, მე დავაწვენ სულაც...

დათიკო - კარგი მეთქი, ხო... ყავს მაგ კაცს პატრონი... ზედმეტს ნუ იტყვი...

აბესალომი - რა ზედმეტი, რის ზედმეტი! უნდა ვიმუშაო თუ არ უნდა ვიმუშაო, გამავებინე!..

დათიკო - როცა საჭირო იქნება იმუშაებ, როცა არ იქნება საჭირო, არ იმუშაებ...

აბესალომი - (დააკვირდა) - ეახ!.. შენ უნდა გადამიწვევითო არა, როდის ვიმუშაებ და როდის არა?!

დათიკო - აბესალომ, მახე ნუ მე-
ლაპარაკები!..

აბესალომი - აბა, როგორ უნდა გელაპარაკო... რა, მმართებს შენი რამე, თუ რა... რა ენითაც შენ მელაპარაკები, მეც იმ ენით ვპასუხობ... მითხარი, მმართებს შენი რამე? მითხარი კაცურად, ერთ რამეში დამჭირდი, შე კაი კაცო, და მაშინაც არაფერში გამომადექი... ბიძად შეკუთენი, ვითომ...
დათიკო - შენ სტილიაგობას დააბრალებ...

აბესალომი - რა სტილიაგობას?

დათიკო - რას და ამხელა საქმეზე მიდიოდი და მხრებამდე თმა გქონდა გაშვებული... იმ პენსიონერმაც ამოვიცი-
ნო... სტილიაგობა არ არის?

აბესალომი - აი, იმ პენსიონერის დედაც და ვისაც კიდე საპენსიო ასაკმა მოუკაკუნა, იმათი დედაც, თუ მაინცდამაინც ჩემი ვინება ვინდა გაიგო... ვითომ არ იცი, რაზეც მაქვს ლაპარაკი... მე მართალი კაცი ვარ, დათიკო, ზოგიერთებივით არ დავმელაკულობ... პირდაპირ გეუბნები, ამ კაზინოში სისხლა მაქვს ჩაღვრილი, ხომ გაიგე!.. მე რომ არა, მოსეს ქუნა შეჭამდა... ჩემი ავტორიტეტით, ჩემი ავტორიტეტით...

დათიკო (აწვევტიანებს) - რა ავტორიტეტი... რას წარმოადგენ ბოლოს და ბოლოს...

აბესალომი - მე რას წარმოვადგენ?

დათიკო - ხო, შენ... რას წარმოადგენ, რას ბაქი-ბუქობ... სულ დაკარგე ზრდილობა?

აბესალომი (მიდის) - ვანახებ, რასაც წარმოვადგენ!!!

დათიკო - მასეთი ლაპარაკით ბევრს ვერაფერს მოიგებ, აბესალომი!

აბესალომი - (შემოტრიალდა. ეი-
ღვე უფრო გაცეცხლებული) - მოგება-
წაგებაზე შენმა სულხანმა იაროს თავის
ლუქანში, ჩემს ცხოვრებაში მოგება-წაგე-
ბაზე არ მივლია, სიმართლით ვიარე...

დათიკო - სულხანთან რა ვინდა, რა, ვაჭარი რომ არის? რა მოხდა მერე...

აბესალომი (აწვევტინებს) - ხო-
და, სულხანამ იაროსმეთი მოგება-წა-
გებაზე, მე კა ჩემი გზით ვივლი... მე
რაც მეკუთვინის, ჩემია, ამ სიმართლით
ვიარე და ამ სიმართლეს თავსაც შევა-
კლავ...

ბიძინა - როგორ გეკადრება, აბე-
სალომს ვენაცვალე!...

აბესალომი (მოუტრიალდა) - ეს
ვინ არის? შენ ვინა ხარ, საერთოდ...
მოდი, მომხედე ერთი, იქნება გიცნობ
და უცებ ვერ გაგიხსენე!... შენ ის არა
ხარ, ერთხელ, ღოდნაშო რომ მომიტა-
ნე... ხომ არ მეშლება?! გახსოვს, რა პა-
სუხი გაგეცი, შე მართლა ღოდნაშო,
შენა... ჩამერია ესეც...

დათიკო - აბესალომ! თავს წაა-
გებ, აბესალომ!...

აბესალომი - იცი, რას გეტყვი,
დათიკო... შენი ტაბელური იარაღის მე
არ მეშინია... იარაღზე თუ მიდგა, გაუ-
ბიცა უდევს ქუჩას ჯიბეში... ასე მით-
ქვამს მე შენთვის... **(მიდის)** ჩემს პრინ-
ციპზე უარს ვერაფერს მათქმევინებს...
რაც მე მეკუთვინის ჩემია, სადაც მე ვარ,
იქ მე უნდა ვიყო... დამიხსოვრეთ ერთ-
ხელ და საშუალოდ... **(ხკამს ფეხს ში-
არტყამს)** ჩამოეთესლებიან ვიღაც ღო-
დნაშოები... **(მიდის)**

ბიძინა - **(მას შემდეგ რაც აბესა-
ლომი გავიდა)** - ნათესავი შენ არ იყო-
დე! **(გადააფურთხებს)** შევარცხვინე შენი
კაცობა!.. რა მაკადრა, თუ გაიგე?!

დათიკო - **(წამოღება. პაუზის შემ-
დეგ)** - მაგან რა იცის, რა ხდებოდა
ჩემს გულში მაშინ, ფეხი რომ
წაუცდა... არ დამიჯერა. არ დამიჯერა
და ცხვირიც წაიტეხა. ახლა მოკლედ
იკრეჭს თმას, მაგრამ, სამწუხაროდ, მა-
ინც „სტილიაგა“ დარჩა... „სტილიაგას“
ხელში, გაუბიცა კი რა... **(საათზე დაი-
ხედავს)** წავედი, ბიძინა, როგორც ვით-
ხარი, ისე გააკეთე. აქ შევხვდებით.

ბიძინა - კი, დათიკოს ვენაცვალე.
შენი ხათრით, ჩემო დათიკო, თორემ
შვილებს ვფიცავ...

დათიკო (მიდის) - **(კარგად მსმენი
ვრნეთ მაგაზე... შიშლინოთქა)**

ბიძინა - დათიკო! **(დათიკო მოხე-
დავს. ბიძინა ველს გაიწვედნს)** ა, ხე-
დავ?!
დათიკო ხელს ჩაიქნევს, მიდის.

ბიძინა - **(კრუპიე ბიჭს მოუტრიალ-
და)** - უზრდელი ვე... ვინაა, გელაპარა-
კები მე შენ, აბესალომი?! რას ემართლე-
ბა დათიკოს? ერთი ნაქურდალი, ნახიშ-
ტარი, ყოვლად გათანხირებული პირო-
ვნება. მიპასუხე, თუ კაცი ხარ, რას
ემართლება დათიკოს.

კრუპიე ბიჭი - **(უხერხულ მდგომა-
რეობაში ვარდება)**... მე ვერაფერს გე-
ტყვიო.

ბიძინა - მართალი ხარ. ეს ოჯახის
საქმეა, მაგრამ რა იყო ახლა ეს, რა სა-
ქციელი იყო, ფეხის მირტყმა სკამზე.
მოდი და დამარტყე ბარემ... მაგრამ ნა-
თესავი მაგან არ იცის და გახრდა მაგას
აკლია... მე მეძახის ღოდნაშოს... მე თუ
ღოდნაშო ვარ, მაგი ნაბიჭვარია სუ-
ლაცი!.. დიახ, დიახ, ნაბიჭვარი... არ
იცი, მაგათ ოჯახში რა მოხდა? აბესა-
ლომი დაბადებული არ იყო, ისე წავიდა
მამამისი სახლიდან. წავიდა და სურათი
არ დატოვა თავისი სახლში, რატომ,
გვეითხები?! ბავშვმა არ უნდა იცოდეს,
მამა როგორ გამოიფურება? სახლში კი
არა, ნათესავებს დაუარა კარდაკარ,
სადაც თავისი სურათი ნახა, ყველა მო-
ხიკა და ისე წავიდა კაცი... ვითხრა, რა-
ტომ ქნა ასე! **(მაგიდაზე გადაიწვეა)** და-
თიკოზე იეჭვიანა... **(უფრო ხმადაბლა)**
დათიკოს და აბესალომის დედას შორის.
ხანამ ის ქალი გათხოვდებოდა, იქამდეც
ყოფილა რაღაცა... ცხრაშეტი-ოცი
წლის იყო მაშინ დათიკო, რკინას კუნტ-
და... შეიძლება აბესალომი დათიკოსიც
კია... აბა!.. ხომ ჩამოგვავს ისე? ვერ ამს-
გავსებ?! **(წელში გასწორდა)** მე მეძახის
ეს ღოდნაშოს... ვყოფილიყავი მამამისი
აუპურელებდი ერთი ქამრით... **(პაუზის
შემდეგ)** ვანა რა, მე რა ჩემი შვილი
შვილიდან ერთი დათიკომ დამიბინაუ.
და ერთიც აბესალომმა... მაგრამ სიმა-

როლე მიყვარს მე... ხომ ვარ პატივსაცემი აბესალომისაგან, მაინც სიძარტლეს ვიტყვი! გათახსირებული კაცია აბესალომი... აი, ასე... მოატყუა მოსე! ჩაუჯდა წილში!.. მოსე თავის ჭკუაზე ყოფილიყო, მაგას ახლოს გაიკარებდა? ამ ცხოვრებას რა ვუთხარი, რკინასაკოთ კაცი ხელითსატარებელი შეიქმნა. არწივით იცოდა აქეთ-იქეთ გადახედვა... ახლა?! ეხ... (პაუზა) ამასწინათ რა კათხრა, თუ იცი?! (იცინის) მოკონსულე და მომიხმოს ასე, — თითისდაქნევით, პიველი. საზარდულქვეშ ამომიდე ხელით... (იცინის) კი გამკრა თავში ცუდად, მაგრამ ვერ მივხედი ვერ, მერე, რომ გამიმეორა, ბიძინა, მოდი საზარდულქვეშ ამომიდე ხელით და რომ ვკარი მიწას ფეხი, ორ წუთში სახლში აღმოვჩნდი... (იცინის) მოსეს ბებერ კვერცხებში თუ არ ამოვდე ახლა ხელი... (იცინის. გადამდები სიცილი აქვს, გოგო-ბიჭიც აყვება სიცილში) ცუდად ნუ გამიგებ... ბიძად მერგება... ფეხს დაგბან ადამიანურად თუ მეტყვი სიტყვას, მაგრამ ამან ნამეტანი მოითხოვა... (იცინის) ჩემთვის ვიფიქრე, გეყოფა, მოსე, რაც შენი ჩემოდნები მაქვს ნათრევი, ის იკმარეთქო... (იცინის) საიდან მოიტანა ეს საზარდულქვეშ...

პრუპიმი ბიჭი (იცინის) — ეგ ბიბლიიდან არის, აბრაამმა თხოვა თავის მორჩილს ერთგულების დასამტკიცებლად.

ბიძინა — მივხედი, მივხედი მერე, რაღაც მაგისთანა რომ იქნებოდა... ბიბლიის კითხვა გააჩადა ამ სიბერეში და... ეხ, მოსე, მოსე... მისი ბიჭის ამბავზე დაემართა ეს სივიფე... წარმოიდგინე, დიდი, მაკარი შენობა, აძრე ყოველდღე თითო-თითო აგური, ხომ დაანგრევ ბოლოს, ჩამოგვექცევა ხომ თავზე... მოსესაც ასე დაემართა... დარდმა და ფიქრმა შეჭამა... უყვარდა ძალიან, ლაღად ზრდიდა... ისიც აწყვეტილი კაცი იყო ცხოვრებული, ქეიფი უყვარდა, რაღაცას რომ ჩაითქვამდა, არ არხეობს არ გაეკეთებინა. ცაცაც ასე მოიყვანა, მოკრა სად-

ღაც თვალი და სანამ არ მოიტაცა, ვერ მოსხენა იქამდე... მას მერე ცაცაც კონების მეტი ქმრისგან არც გაუგია არაფერი, რატომ მოგკარი თვალიო, გაგიგია ასეთი? მარა ამნაირი კაცი იყო და... რამდენჯერ გაეაფრთხილე, რამდენჯერ, ნახვამი ნუ დაჯდები მანქანაზემეთქი, მარა, ხომ გუბნები, თავისნათქვამა კაცი იყო... დაღვედა, იქეიფებდა, ჩამოუწვევდა ფანჯარას მანქანაში, გაყოფდა თავს და ბოლომდე იცოდა გაზზე ფეხის მიჭერა... თავისუფლების გრივალი ვარო იტყოდა ნახვამი. ე, თავისუფლების გრივალი... უკიაზუა ახლა. ცხოვრებული... არა, არა, ამ ოჯახში დათიკოს ფასი არ დაბადებულა და არც დაიბადება, შე მგონი... (მაგიდაზე გადაიხრება) ჩემს საქმეზე ჩალიჩობს ახლა და თუ გამოვიდა... (სამჯერ გადააფრთხებს) თვალი არ ეცეს! შე ვიცი მერე თქვენი პატვიისცემა, კომფეტს კი არა... კიბეზე გელოდი ეშვება. მსუქანი კაცია, რკინიგზელის ფორმა აცვია. ხელში სათამაშო მატარებელი უჭირავს.

სურათი მართხმ: ბიძინა, გელოდი, კრუპიე ბიჭი, კრუპიე გოგო. (ბიძინა კიბეს დააკვირდა) — ამას ვის ვხედავ! გელოდის ვენაცვალე, გელოდის!..

გელროდი — გამარჯობა ბიძინა... (კრუპიეებსაც ესალმება)

ბიძინა — აი, კაცი... ნათესავი ამას არ ეშლება და ახლობელი...

გელროდი (სკამზე ჩამოჯდა) — კარგი ახლა, ნუ იცი შენ ნამეტანი... როგორა ხართ სახლში, ციალა, ბავშვები, ხომ კარგად?

ბიძინა — რა გევიჭირს, ვართ ასე: თქვენსკენ ხომ მშვიდობა!

გელროდი — მშვიდობა... (პაუზა) არველოდი ჩამოვიფვანე, ექიმს მინდა ეაჩვენო...

ბიძინა — რაღა მშვიდობა, შე კაცი, რა ჭირს ბავშვს, საღა?

გელროდი — მარიამთან დაეტოვე. სადგურთან რომ ცხოვრობს. დაიღალა ცოტა...

ბიძინა — რომელი მარიაში?

გელოდი — ნათესავია ჩვენი...

ბიძინა (თოქოს გაახხუნდა) — ვიცი, ვიცი, ვიცი... კი... ახლობლები ვართ... მერე, რა ჭირს, რა დაემართა?

გელოდი — როგორ ვითხრა, შენც კი იცი, სიბერის შვილია... მართლა აღარ მქონდა იმედი, ტყუილად კი არ დავარქვი არველოდი... სუსტი ბავშვია... ცოტა სიარულიც უჭირს...

ბიძინა — კარგი ახლა, თქვი, ამოღერდე...

გელოდი — (პაუზის შემდეგ)... ხილვები აქვს.

ბიძინა — ხილვები? შენ ბედი გქონია, ძმობას გეფიცები... მე შვიდი შვილი მყავს და ერთს არა აქვს ხილვები, მაგათი პატრონი დედა რა ვთქვი... ხალხი ფულს აკეთებს მაგაზე დღეს... მე რა ვთქვა; ამ უპატრონოების გადამკიდემ, თორემ შენ აგიწყვია საქმე... რას ხედავს, მაინც?

პაუზა

გელოდი — ცეცხლს ხედავს.

ბიძინა — (რადაც უფრო მნიშვნელოვანს ელოდა) — ... სხვა?

გელოდი — სხვა რა ვითხრა... ცეცხლს კი ხედავს. უფართოვდება ასე თვალები, ფითრდება სულ. მამა მოუკვდეს მაგას...

ბიძინა — კაი, კაი, განერდი... რა ცხვირ-პირი ჩამოგტირის, დათიკო ექიმს კი არა, გაუჩინელს გაგინენს. ჩვენც ნათესავეები ვართ, მაგრამ თქვენ მოლად სისხლი და ხორცი არ ხართ?

გელოდი — არ გამწირავს ღმერთი მგონია... ამ სიბერეში მანუქა და...

ბიძინა — გაგწირავს კი არა, ის არ გინდა... რადაცა შეგონა მეც... ეგ არაფერი (კრუპიუებისაკენ) ეს არის უნიკალური კაცი. ზომ არ არსებობს, ვინმეს ან ჭირში დააკლდეს ან ღზინში. დააჯდება თავის პარაოზს და მთელი რესპუბლიკის მამულებით მოგზაურობს...

(იცინის) ფულს ეს ბილეთში არ იხდის და არაფერი, რკინიგზელია. თანაც ყველა დღესასწაულზე მისალო-

ცი ბარათი გამოწერილი მანუქის ნაშთებს — ძვირფასო ბიძინა! ძვირფასო ცილა ჩემს ცოლს ჰქვია, მერე ჩემი შვიდივე შვილის სახელს ჩამოთვლის, მაგათი სახელები მე მავიწყდება, მაგ უპატრონობას, ამას ახსოვს...

გელოდი — მახსოვს! აბა, რა უნდა მახსოვდეს? (სახაცილოდ შეიცხადა)

ბიძინა — მაგაშია საქმე, ჩემო გელოდი, მაგაში...

გელოდი — მე გეტყვი შენ, რაშიცაა საქმე.

ბიძინა — მითხარი, აბა, მითხარი.

გელოდი — რა და, გიყვარდეს უნდა შენ. ნუ თხოულობ სხვისგან სიყვარულს... შენ გიყვარდეს... (გაფიცხდა)

კაცო, რა არის ამაზე იოლი, გამაგებინე ერთი!... გიყვარდეს შენ და ნუ ეძებს იმას უყვარხარ თუ არა... რატომ უნდა უყვარდე, ახლა, მაინცდამაინც, შენ ვილაცას... რატომ გინდება ეს ფიქრი თავში... აწი, შენ შეიყვარე ჯერ, შენ მიეცი მაგალითი, და იმან, თუ არ შეგიყვარა ზო, მის თავს დააბრალოს, მას აკლდება შენ კი არა... თუ არადა, იფიქროს იმანაც ასე და ზომ დალაგდება მერე ვველაფერი... რა არის, ახლა, ამაზე იოლი... (გონს მოეგო) აუპ, როგორ გაუფიცხდი... სულ გამოვპრუტუნდი ამ სიბერეში... უკაცრავად... მაპატიეთ, ბიძიებო! (კრუპიუებისაკენ).

ბიძინა — კარგი კაცი ხარ შენ, გელოდი, კარგი...

გელოდი — ნუ იცი შენ ნამეტანი.

ბიძინა — სიმართლე მიყვარს მე...

გელოდი — მოსე როგორაა, ის მი-

თხარი, ვერ გავიგე კარგი ამბავი, იმიტომ შემოვიარე ჯერ აქეთ, მოვემზადე-

ბიძეთი.

ბიძინა (იცინის) — მოსემ კინაღამ უკადრებელი მაკადრებია ამ სიბერეში.

გელოდი (კრუპიუებისაკენ) — რას ამბობს ეს კაცი?

ბიძინა — რა და საზარდულქვეშ ამომიდე ხელიო. (იცინის).

გელოდი — საზარდული რაა?

ბიძინა (ხელით ანიშნებს) — კითხე მოსეს... (იციხის)

გელროდი — (ძიხვდა) — ოხ... (პაუზა) ასე არის?

ბიძინა — კი.

გელროდი — ექიმები რას ამბობენ?

ბიძინა — ... მე თუ მკითხავ, ტყუილია მაგის გამობრუნება... წამლების ქვეშ რომ არ იყოს, მთლად დაღუწავდა აქაურობას... გიჟებს ხომ იცი, როგორი ძალა აქეთ... ჩემი ხელით უნდა მოვსრა, ჩემს მიერ დადგებული — გაძიხის... რა ექიმი უშველის, ახლა მაგას... ციური ხმები ესმის... ბიბლიური მოსე ვარო, ამბობს... დათიკო კი უპირებს სააფადმყოფოში დაწვევას, მაგრამ რა ეშველება ვერ გეტყვი... აგრაა ისე, მიდი, დახედე...

გელროდი — სად, აქ?

ბიძინა — იქით, თავის ოთახში.

გელროდი — მერე, არ გაიკვებდა ჩვენს ლაპარაკს?

ბიძინა (ხელს ჩაიჭნევს) — აწი, სულერთია მაგისთვის... მარტო ის ხმები ესმის...

გელროდი — (მოსვს ოთახისკენ გაეშართა) — ბიჭო, ბიჭო, ეს რა მითხარი...

ბიძინა — (თვალს გააყოლებს. პაუზის შემდეგ) — არ მიფარს რკინიგზებზე. მაგათზე გაფუჭებული ხალხი არ არსებობს... (ხანმოკლე პაუზა) გელაპარაკები, დღესასწაულს არ გამოტოვებს, ატკრიტკა არ გამოჰგზავნოს. ატკრიტკა რაა, იჭმევა ეს ატკრიტკა თუ ისმევა. დათიკოს ამის დამთხვეული არველოდი უნდოდა?

(სამ-ოთხჯერ გაისმება დაგებული, გახსროლისმაგვარი ხმა. ბიძინა შეცბა) ოხ, ცაცა, ცაცა! რა ძალა აქვს მაინც ამ გაღუულ ქალს! ეს რომ ღვიბების ბერტყვას დაიწყებს, კაცს ომი ეგონება... ე, კიდე... მანახე ერთი, რა სათამაშოა! (სათამაშო მატარებელს გამოართმევს კრუპიე ბიჭს. ათვლიერებს) ამას თუ კიდე პარაოზი აკლდა და... ოთახიდან გელოდი გამოვა.

გელროდი — ძინავს... საწყალი, კაცო, საწყალი... როგორ ჩამომხმარა ბიძინა — (სათამაშო ანიშნებს)

სად იყიდე ეს, გელოდის ვენაცვალე...

გელროდი — აქეთ, გზაზე, უნივერსიტეტში. ვპირდებოდი არველოდის ახალ მატარებელს და... ხომ კარგია?

ბიძინა — კი ფულიც ეღირება ეს...

გელროდი — ფულს არ ენაღვლობ, რაღანდ ამისთანა ვნახე... თამაში გვაქვს მე და არველოდის... დაეჯდებით, ვითომ, მატარებელს და ემოგზაურობთ... ხან აფრიკაში ვართ, ხან ინდოეთში...

ბიძინა — მერე, თქვენი პარაოზი ოკეანეზეც დაცურავს? გემი გვეიდა, შე კაცო... (იციხის)

გელროდი — კი, დაცურავს... ჩვენი მატარებელი ცაშიც დაფრინავს, რაკეტასავით...

ბიძინა — ავიწყვიათ საქმე... ეს მითხარი, ცაცას ღვიბების მერტყვაზეც ვერ გაიღვიძა მოსემ? (იციხის)

გელროდი — ბიჭო, ბიჭო, როგორ გამხდარა, კაცო, როგორ... ავიღეთ მალა, ცაცას ნახვაც მინდა...

ბიძინა — ცაცასთან შენ ადი. მე ნოტარიუსთან უნდა წავიდე.

გელროდი — კი აბა. (სათამაშოს კრუპიე ბიჭს აწვდის) ამას დაგიტოვებთ, ბიძიებო... მაინც უნდა ჩამოვიდე... მოსე მინდა ვინახულო... (კრუპიე ბიჭი სათამაშოს გამოართმევს) წავიდეთ, წავიდეთ... (მიდიან) რა კაცი კაცო, რა კაცი... ჩამომხმარა სულ...

კიბუხე კაცი ჩამოდის ვიოლინოს ფუტლიარით ხელში. ერთმანეთს ხედებიან. კრუპიე გოგო უცხო ადამიანის დანახვაზე გამოიცოცხდება. მისკენ გაემართება.

სურათი მხსუთი: კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით, კრუპიე გოგო, კრუპიე ბიჭი.

პრუპიე ვოვო — არა, არა, კაზინო დაკეტილია...

პასი ვიოლინოს ფუტლიარით — ერთი წამო, მხოლოდ ერთი წამო...

პრუპიე ბიტი — დაკეტილია, ბატონო, რა ახრი აქვს ერთ წამს.

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— არა, სათამაშოდ არა... (იციანის. ცდილობს გოგოს კთილგანწყობა დაიშახუროს) თქვენ, ალბათ, ჩათვალეთ, რომ სათამაშოდ ჩამოვედი, არა? მე, საქმიანი წინადადებით... დიახ... ჩემი ახალი იდეით... ნოუ ჰაუ, უცხოურად რომ ვთქვათ...

პრუპიე გოგო — გისმენ!

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— უკაცრავად, მაგრამ მე აბესალომთან მომასწავლეს.

პრუპიე გოგო — აბესალომი არ გახლავთ.

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— სამწუხაროა... (ხანმოკლე პაუზა) ისე, აქ აბესალომი წყვეტს საქმეს?

პრუპიე გოგო — რა საქმეს?

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— უფროსი ვინ არის, ასე ვთქვათ...

პრუპიე გოგო — აბესალომი ერთ-ერთი უფროსია, კაზინო კი მოსახეი გახლავთ. თქვენ რა გნებავთ?

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— კაცმა რომ თქვას, იქნებ თქვენც მირჩიოთ რამე. (ვიოლინოს ფუტლიარს მკერდთან მიიხუტებს) ჩემთვის ეს ახალი სფეროა მაინც... ხულ ბოლოს შხამებზე ვმუშაობდი. შხამებამდე ხელოვნების ნიმუშებს ვყიდდი.. თუმცა, მაგას რა მნიშვნელობა აქვს... უცერად გამიჩნდა ახალი იდეა... კაზინოები მომრავლდა... მოვეხსენებთ, ერთი ფორმაციიდან მეორე ფორმაციაში ვმოგზაურობთ... მადლობა ღმერთს, ერთ ადგილას არ ვდგავართ...

პრუპიე ბიტი (აშკარა ირონიით)

— რატომ და თაფლზე არ გიმუშავნიან?

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— რძის ფხვნილზე კი... თაფლზე არა... რატომ მეკითხებით?

პრუპიე ბიტი — იქნებ მოსეს იცნობთმეთქი.

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— მოსეს? მოსეს არა. დიახ, იმას მოგახ-

სენებლით, რომ სრულიად კიუუუუდუნულად გამიჩნდა ეს იდეა. (გოგოლხოსეფუტლიარს ხსნის. იქიდან ბანქოს ამოიღებს) აი, ნახეთ! ჩემს იზრავლელ პარტნიორს გადაურეკე და ხულ ახლახანს მივიღე ჩარტერული რეისით, ასე ვთქვათ. იქნებ დავაინტერესოთ! ეს კომპლექტში იქნება, სხვადასხვა ფერში. გახსენით, გახსენით, ნიმუშად წამოვიღე.

პრუპიე გოგო ინტერესით ათვალიერებს, ბანქოს მაგიდასთან მივა: ბანქოს შლის. კაცი ვიოლინოს უშტლიარით (შიიხედ-მოიხედა) — შეიძლება დავათვალიერო?

პრუპიე გოგო (თავი არ აუღია)

— კი, ბატონო!

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— მშვენიერად მოვიწყვიათ.

ძველ შენობებსაც თავისი ხაბლი აქვთ. ეტყობა, მართლაც რომ ძველი შენობა არის, არა?

პრუპიე გოგო — დიახ, ძალიან ძველია.

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— ზუსტი თარიღი, აი, როდის აიგო, რომელ წელს, არ იცით?

პრუპიე გოგო — არა, ზუსტად ვერ გეტყვი. ისე კი, ძალიან ძველია.

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— იქნებ იცოდეს ვინმემ? სწორად გამიგეთ, ტყუილად არ ვკითხულობ. ერთი სოლიდური კლიენტი შემხვდა, ჯერ კიდევ მაშინ, მაკლერად რომ ვმუშაობდი. მოვეხსენებთ, სოლიდურ კლიენტს ერთი შეხედვით იცნობ. ხელზე ლალის ბეჭედი, ცოტა შავვერემანი, აწონილ-დაწონილი სიტყვა-მასუხი. დიახ, ძველ შენობებს შევისყიდი, მხოლოდ ზუსტად უნდა ვიცოდე, როდის არის აგებული. ეტყობა, არცთუ ისე ძველი შენობების შესაღება მოუნდომეს, ასეთი კაცი კი თავის დროს უფროხილდებდა, ამიტომაც მოითხოვა ჯერ ზუსტი თარიღის დადგენა... აი, ასეთი უცნაურობა ჭირდა, იცით...

პრუპიე ბიტი — მე გამიგია, რომ ჯერ კიდევ მოსეს ბაბუა ცხოვრობდა ამ სახლში, მერე თითქოს ხაღდაც გადა-

ვიდნენ, მაგრამ რამდენადაც მე ვიცი, მოსემ თავის წინაპრების ბინა მიიხედა და იბრუნა... თვითონ განსაზღვრეთ, რამდენად ძველი შენობაა, ცხადია, სარდაფიც იმდროინდელი იქნება... მხოლოდ მაშინ რა იყო ამ სარდაფში არ ვიცი... შესაძლოა, მხოლოდ სარდაფად ხმარობდნენ, შესაძლოა ღვინის წერტიც კი იყო... უფრო სწორედ, არ ვიცი, ვერ გეტყვით.

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— თქვენი ჭიბრბე, იქნებ რამენაირად დამიდგინოთ. ძალიან, ძალიან სოლიდური კლიენტი იყო. ასეთთან, რომც ვერაფერი გაფიქრო, ურთიერთობაც კი სიამოვნებას გვეკრის. წყალგაყვანილობა, კომუნიკაციები კარგად მოქმედებს.

პრეზიდი ბიჭი — დიახ, არაუშავს!

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— ყური გეჭირათ... ოღონდ ზუსტი თარიღი... ზუსტი თარიღი... (ქალის ბუხტთან შეჩერდა) ეს აფროდიტეს ასლია, არა?

პრეზიდი პოპო — დიახ, აფროდიტეს ასლი ვახლავთ.

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— თუ არ ეცდები, დოქტორ შლიმანის გათხრების შედეგად უნდა იფოს აღმოჩენილი. ტროა რომ გათხარა... თუ არ ეცდები... მშვენივრად მოგიწყვიათ, გემოვნებით. აი, ოსიროსი, ძველი ეგვიპტელების ღმერთი. შესანიშნავია. დიდი სიამოვნებით ვითანამშრომლებდი თქვენთან. მიფარს ხელოვნების ნიმუშებზე მუშაობა. (სარდაფს ჩამოუარა) ნაპოლეონ, ნაპოლეონ ბონაპარტე... ყველაზე დიდი მოგზაური მოგზურთა შორის, რამდენ ფორმაციაში ატარა ხალხი და მაინც იმპერიას დაუბრუნდა. დიდი კაცი იყო.

პრეზიდი პოპო — (ბანქოს აწვდის ბიჭს) — იცით, ამჯერად ჩვენ დროებით გავჩერდით. თანაც, კარტი საკმაო რაოდენობით გვაქვს.

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

(საქმიანად) — თვითონ ხარისხი?

მე ინფორმაცია მჭირდება, მოგვხსენებთ ახალი სფეროა.

პრეზიდი პოპო — რა ვითხრათ, თქვენი კარტი ნახევრადპლასტიკურია, აი, მთლიანად პლასტიკატის რომ იყოს, უფრო ძალიად დაროგდებოდა...

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

(გაცრეხილ უბის წიგნაკს იღებს) — უკაცრავად... ეს იგი, მთლიანად პლასტიკატის ჯობს, არა?! ზომა?

პრეზიდი პოპო — ზომა მისაღები.

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— ფასი? როგორ ყიდულობთ კარტს?

პრეზიდი პოპო — ფასზე მე ვერაფერს მოგახსენებთ... მხოლოდ ხარისხზე შემოიძლია ვითხრათ...

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— ვახსენებია. აი, რას ნიშნავს ბაზარი... ჩემთვის ვიფიქრე, ახალი იდეამეთქი, თქვენ კი რამდენი კარტი გქონიათ... კონკურენცია... ყველაფერში მძაფრი კონკურენცია... მაგრამ მე ვიცი სად შეიძლება ვნახოთ გამოსავალი. გაითვალისწინეთ, რომ პირდაპირ კონტაქტზე გავდივარ იზრავლის კაზინოებთან... ერთი ან ორი, თუნდაც ახი კალოდის გამო, მე მოგვხსენებთ, თავს არ შევიწუხებდი... ათასი, მილიონი, განუსაზღვრელი რაოდენობით... აქედან გამომდინარე დაბალი ფასები... გარდა ამისა, კაზინოს რაც სჭირდება ყველაფრის მოწოდება შემოიძლია — რულეტკა, ჩიპები, თავისთავად ცხადია კარტი... რაც გნუბავთ, მე ხანგრძლივი თანამშრომლობისათვის ვარ მზად... დიახ...

პრეზიდი პოპო — მოგვიანებით შემოიარეთ და ამის თაობაზე აბესალომთან ვაარკვევთ ყველაფერს.

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— მოვილაპარაკეთ... (კრუპი ბიჭს ბანქოს გამართმევს) მაღლობთ... თქვენ ძალიან ფასეული ინფორმაცია მომწოდეთ... ამ საქმეში ინფორმაციის ფლობა ყველაზე მთავარია. (მიღის)

პრეზიდი ბიჭი — უკაცრავად!

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით

— (მზადყოფნით) — დიახ!

კრუპინი ბიჭი (აშკარა ირონიით)
 — თქვენ აღრე შხამებზეც მუშაობდით, არა?

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით
 დიახ, რძის ფეხნილზეც...

კრუპინი ბიჭი — არა, მე შხამები მაინტერესებს.

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით
 — შხამები? რისი შხამები?

კრუპინი ბიჭი — რა ვიცი, ... გველის, მორიელის...

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით
 — ფუტკრის შხამი არ გნებათ? გამზადებული, სერთიფიკატით... კარგი პოზიციაა...

კრუპინი ბიჭი — არა, მე მაინც ეს ორი ძლიერმოქმედი პოზიცია მაინტერესებს... გველის... ჩაინიშნეთ, ჩაინიშნეთ!..

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით
 — იყოს, დავიმახსოვრებ. შხამებთან დაკავშირებით ბევრი ისტორია მაქვს...

კრუპინი ბიჭი — დიახ... არ დამალალოთ... აი, ეს ორი პოზიცია — გველის და მორიელის...

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით
 — აუცილებლად გავიკითხავ... იქნებ, თქვენც, თქვენის მხრივ, ამ შენობის აგების ზუსტი თარიღი დამიდგინოთ... ძალიან სოლიდური კლიენტი იყო, იცით!

კრუპინი ბიჭი (ირონიით) — შეცნების მხრივ, ცდას არ დაუკლებ... (ლეიბების ბერტყვის ხმა.)

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით (შეცბა) — ისერიან?

კრუპინი ბიჭი — არა, ბატონო, ლეიბებს ბერტყავენ.

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით
 — დარწმუნებული ხართ?

კრუპინი ბიჭი — გარწმუნებთ, ლეიბებს ბერტყავენ.

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით
 — (დამშვიდა.. კრუპიე გოგოს) თქვენ კი იფიქრეთ, რომ სათამაშოდ ჩამოვედი? არა, ბატონო, მე საქმიანი წინადადებით. დიახ, იდეები, იდეები... კარგად გნახეთ, დროებით.

(მიდის. თვალს შეეყარება).
სურათი მუჟკინი: კრუპინი ბიჭი კრუპიე გოგო.

კრუპინი ბიჭი (პაუზის შემდეგ) — ვინ იყო ეს გაქუცული კაცი?

კრუპინი გოგო — ეს გაქუცული კაცი გაქუცული კაცი იყო, შენს კითხვას თავად პასუხობ.

კრუპინი ბიჭი (იციის) — „რომეო და ჯულიეტაში“, რომ მეაფთოიქვე არის, იმ პერსონაჟს არ ვგვდა? იმიტომაც ჩამოვეუდე შხამებზე სიტყვა. რომეო ხომ მისი ხელით მომზადებული შხამით იწამლავს თავს. ვინდა, გაქუცულ კაცზე მონოლოგი წაგიკითხო?

კრუპინი გოგო — მონოლოგი?

კრუპინი ბიჭი — დიახ, მონოლოგი, (ხანმოკლე პაუზა) თემა — გაქუცული კაცი. (ხანმოკლე პაუზა) გაქუცული კაცი, თუ უკაცრავად არ ვიყო ამ სიტყვაზე, გაქუცული ძალღივით დამრწის ერთი, უკვე მრავალჯობის გამოზრული ძვალის ძებნაში, და სცივა, სცივა, სცივა... და თანაც შივა, შივა, ძალიან შივა. გაქუცული კაცი ავადაა, ქრონიკული უიღბლობა სტანჯავს. ნაკვის გროვაში ჩამყოფს ზოლზე თავის წყლიან მსუნავ პირს და ათასნაირი სუნით გაბრუებული, თვალზედაღამებული, ისე ცივ ქუნას მისცემს თავს. არ უმართლებს საწყაღს, ქრონიკული უიღბლობა, მართლაც რომ მძიმე ავადმყოფობაა. ეძებს, ეძებს გაქუცული კაცი და ამ ძებნაში ერთ მშვენიერ დღეს შეიძლება სასაფლაოსკენაც გადაუხვიოს, ჰაერი კარგად დაყნოსოს და მისთვისაც მოულოდნელად ღია სამარესთან აღმოჩნდეს. „სიღარიბე მხდის მე თანახმას, არა სურვილი“... — ეუბნები ჩამომონძილი მეათაიქვე რომეოს და მისი ხელით მომზადებულ საწამლავს აწვდის, ო, რა ტრაგიზმია ამ კაცის სიტყვებში. თავად ცხოვრებამ მიაგლო საწყალი ღია სამარესთან... ცხოვრებამ, სურვილმა არა, ცხოვრებამ... ის ღია სამარე კი რომეოს ელოდება:

„მართლაც სწრაფია შენი შხამი მეფეთაქვე; ჩემო ტრფიალო, გაკოცებ და და ისე მოვკვდები“. (თავს ჩაქინდრავს) კვდება!..

პრუპიე გოგო (ღიმილით შესცქეროდა ბიჭს) — აი, ბრილიანით სულ სხვაა!..

პრუპიე ბიჭი — წამო... (პაუზა) წამო, წამო, ვიქინძაოთ. გინდა ამ მაგიდაზე, გინდა აფროდიტეს ფეხებთან ან ფარშევანგის კუდის ჩრდილში... ან, ან, სადაც გინდა, როგორც გინდა, ამ ფორმაში, იმ ფორმაში, ეგ სულერთია...

პრუპიე გოგო — (იცინის) — როგორც ჩანს, გაქუცული კაცი შენზე დაღებითად მოქმედებს...

პრუპიე ბიჭი — დიახაც... დაღებითად მოქმედებს... ვგრძნობ, რომ ახალგაზრდა ვარ, სისხლი მიდუღს, სიყვარული მწაღია, ხიცოცხლით ხავსე ვარ, (ხელს მოჰკიდებს) წამომეთქი, ვოგო, ხელოვნური ვგავილებით აგივსებ სარეცელს...

ტელეფონის ზარი.

პრუპიე ბიჭი — აი, ყველაზე ხაინტრეხო დროს უნდა დარეკოს...

პრუპიე გოგო (ყურმილი აიღო) — დიახ... დიახ... ძინავს... არა, აბესალომი არ მოხულა... არც მარინა გამოჩენილა... დიახ! (ყურმილი დაკოდა).

პრუპიე ბიჭი — ვინ იყო?

პრუპიე გოგო — ცაცა, მოხეს ამბავი იკითხა...

პრუპიე ბიჭი — თუმცა მაგას რა გამოცნობა უნდოდა... ცაცა... მე მგონი, მოხესი არ იყოს, ვგეტ ვერ არის მთლად ჭკუაზე...

პრუპიე გოგო — რატომ? რა შეატყვე?

პრუპიე ბიჭი — ამასწინათ, სრულიად შემთხვევით შევეხსნარი, აი, აქ იდგა. რაღაცას თავის შვილზე ლაპარაკობდა... ჩემი შვილი, ჩემი ვაჟაკი... თავის თავთან ლაპარაკობდა, როგორც

გოგებმა იციან... ჩემი ამჟამი შვილი... ჩემი ვაჟაკი...
შეზღუდილია

პრუპიე გოგო — სად ვაჯვ ცაცის შვილი?...

პრუპიე ბიჭი — მეც მაგიტომ ვამბობ... მუხლები გამიცვიდა...

პრუპიე გოგო — კარგი რა, მოგეჩვენებოდა...

პრუპიე ბიჭი — არა, მართლა გეუბნები... დამინახა და ვითომც არაფერი, მოხეს ოთახში გავიდა...

პრუპიე გოგო — ნუ შელაპარაკები ეგეთ რაღაცეებზე...

პრუპიე ბიჭი (მაგიდაზე დადებულ კამფეტს აიღებს) — მაშინ, ბიძინას კამფეტით გაგიმასპინძლები... არ გინდა?

პრუპიე გოგო — ფუკ...

პრუპიე ბიჭი (იცინის) — ჩვენთვის გაწყობილი, ჯიბეში დიდხანს ნადები კოწახური, ცაცასთვის ღოღოშოს საწებელა... უცვლელი რეპერტუარია... (იცინის) ის, რკინიგზელი არ მოგეჩინა?

პრუპიე გოგო — საყვარელი კაცი... მეც მიყვარდა ბავშვობისას ეგ თამაში... ჩამოუფუტებოდი ხოლმე მამაკეშს მუხლებზე და ღმერთო ჩემო, სად არ ვმოგზაურობდი...

პრუპიე ბიჭი — ეგ თამაში ყველა ბავშვს უყვარს... ისე კი, ისეიათი ექსპონატია... სიყვარულის მისიონური რკინიგზელის უნიფორმაში... დღესასწაულებზე მოხალოც ბარათებს აგზავნის...

პრუპიე გოგო — ჩვენ, ჩვენ ვინდა ვართ, სხვებს რომ მიაღქცი...

პრუპიე ბიჭი — ჩვენ, ამჯერად, მედიცინის მუშაკები ვართ... შენ მოწყალების და, მე მოწყალების ძმა... იქით ოთახში კი წამლებით გამოლენებული მოხე... ისე კი, მოწოდებით, პირადად მე კონფერანსიე ვახლავარ.

პრუპიე გოგო (იცინის) — იცირა! მოდი, სპეცფექტი ჩავრთოთ და როგორც მაშინ, ჩვენს თეატრში...

პრუპიე ბიჭი — (აწყვეტინებს) — ესეც თეატრია! არ ვაგვიბა, რომ თეატრი ცხოვრებაა?... თუ პირიქით, ცხოვრება თეატრია... ან იქნებ ცხოვრება

ცხოვრებაა, და თეატრი თეატრია?! ან სულაც ასე ვთქვათ თეატრი კაზინოა, ან კაზინო...

პრუპიე გოგო (აწვეტილებს) — ოხ, რამდენს ღაპარაკობ! ჩართე!

პრუპიე ბიჭი (სპეციალურად მიუახლოვდა) — რატომ, ფრიად საინტერესო საკითხია...

სპეციალურად ჩართავს.

სპილენძის აბსტრაქცია ათასფრად აღვარდება.

კრუპიე ბიჭი და კრუპიე გოგო მოჯადოებულები შესცქერიან აფერადებულ სარდაფს.

პრუპიე ბიჭი — (პაუზის შემდეგ) — მე გგონია აქაურობა მუზეუმი კი არა, ცირკია..., ახლა, ამ წუთას, სრულებით არ გამიკვირდება, მაღლიდან რომ თოკი დაეშვას, ჩვენ წელზე შემოვირტყათ და როგორც ცირკში ხდება, აი, ისე აფრინდეთ მაღლა...

პრუპიე გოგო — რა კარგია... (იფინის) ისე მიყვარდა ცირკი...

პრუპიე ბიჭი — ხო... ცირკს უცნაური თვისება აქვს... მისი თალი გაცილებით მაღალი ვერცხვება, ვიდრე სინამდვილეში არის... ცასავით მაღალი, ცასავით მოუწვდომელი... იქ კი, მაღლა, ვიდაც აღმინანები გაჭიმულ ბაგირზე დადიან, შეიძლება ითქვას, დაფრინავენ... წარმოიდგინე ჩვენც რომ იქ აღმოვჩნდეთ...

პრუპიე გოგო — ხო, კარგი იქნებოდა... მხოლოდ განუმდი, ნახე, რა ლამაზია ჩვენი კაზინო...

მეორე ნაწილი

მოსე

სურათი პირველი: აბესალომი, ცაცა, კრუპიე ბიჭი, კრუპიე გოგო.

კრუპიე ბიჭი და კრუპიე გოგო თათავის მაგიდებთან ღვანანს. ბანქოს გამლით ერთობიან. კიბეზე აბესალომი ეშვება.

აბესალომი — (გოგოს მიმართავენ) — ჩაი მომიღულე!

კრუპიე გოგო გამოსაცვლელი ოთახისაკენ გაემართება.

აბესალომი (კრუპიე ბიჭს) — ვინმე ხომ არ მოსულა?

პრუპიე ბიჭი — ცაცა ჩამოვიდა, მოხეს ოთახშია.

აბესალომი — კუდიანი... (ხანმოკლე პაუზა) დათიკო აღარ მოთრეულა?

პრუპიე ბიჭი — არა.

აბესალომი — ცოტა ხანიც რომ გაეწერებულებიყავი, მისივე ტაბელური იარაღით გაუწვრიტავდი ტვინს... ძალი ეგ... შენ გგონია, მართლა მოსე ითხოვს აქ ჩამოყვანას? არ დაიჯერო! თვითონ ჩამოყავს... არ მამუშავებს... მოხეს სადღა აქვს იმის თავი, ვინმესგან რამე მოითხოვოს... მაგათ სულელი გონიით აბესალომი — თან „კრიშა“ იფოს, ამით სახურავად დაადგეს თავზე, ქუჩიდან რამე არ აკადრონ... თან საქმე აკეთოს და თან წილები უზადოს დათიკოს და ცაცას, ტრიუმფირატი მომინდომეს აქ... გამოვიდეს ერთი ისიც, ის კუდიანი... (ჯიბეს მოიხსრიკავს) ფუჰ, შენი... სიგარეტის ყიდვა დამავიწყდა... (ფულს აწვდის) მიდი ერთი!...

პრუპიე ბიჭი — ვუაქვს, თუ ვინდა...

აბესალომი — ამერიკელი?

პრუპიე ბიჭი — ხო.

აბესალომი — მომეცი. (კრუპიეების ოთახისკენ გაიხედავს. ხმაშალდა) იმითი აადულე, გოგო, სწრაფად რომ დუღდება!

პრუპიე ბიჭი — კელოდი იყო.

აბესალომი — რკინიგზელი?

პრუპიე ბიჭი — ხო, რკინიგზელი.

აბესალომი — სულელი... დღესასწაული არ გავა, მოსალოცი ბარათი არ გამომიგზავნოს. ვის რად უნდა, თუ ძმა ხარ, მაგისი მოსალოცი ბარათები...

კრუპიე გოგოს ჭიქით ჩაი და ლამპაქით კარაქის ნაჭერი გამოაქვს. აბესალომი კარაქს ჭიქაში ჩააგდებს, კოვზით მოურევს.

პრუპიე პოპო — ვიღაც შუამავალი მოვიდა, კარტის კალოდები ვვანახა, განუსაზღვრელი რაოდენობით შემიძლია მოგაწოდოთო.

აბესალომი — განუსაზღვრელი რაოდენობითო?

პრუპიე პოპო — დიახ.

აბესალომი — ესე იგი წინასწარ უნდა ფული... ჩააფურთხოხ... კარტს მიაქვს ბაზარი... მათხოვარი იყო, არა?

პრუპიე პოპო — გაქუული კაცი იყო. კარტის კალოდები ვიოლინოს ფუტლიარში ეწყო.

აბესალომი — ფუჰ, შენი! ...

მოსეს თთახიდან ცაცა გამოვა, ფეხისწვერებზე მოდის.

ცაცა — რას ვვიროდი, არ გამოვიტანდა ჩაის? რა გაყვირებდა, ძინავს კაცს.

აბესალომი — ჩემი ვვირილი კი არა, ისეა წამლებით გამოლენებული, შენი ლეიბების ბერტყვა არ ესმის მაგას.

ცაცა — ხად არის ეს მარინაც, უკვე ნემსის დრო აქვს, შეიძლება გაიღვიძოს... როგორ ვთხოვე...

აბესალომი — პედიკურშა-მანიკურშა... რამდენი ხანია არ მინახავს... რას შეება, როგორ არის?!

ცაცა — ოხ, ოხ, ოხ... მოგენატრა?

აბესალომი — რატომ ასე! ოხ, ოხ, ოხ...

ცაცა — შენც იცი...

აბესალომი — ...ოხ, ოხ, ოხ, შენს საყვარელ დათიკოს უთხარი, ჩემამდე ვგდაძერებოდა ჩემ-ჩემად... წესიერი კაცი...

ცაცა — რატომ მელაპარაკები ასე?! რა შუაშია, შენს საყვარელ დათიკოს... **(ერეპლი ადგება თვალზე)** ჩემიანი ვინც არის, ვველა განურჩევლად მიყვარს... ვველა, ვველა... მას მერე, რაც მოსემ ჩემი ცაცა ვოვო იქნებო — მითხრა, ვველა ჩემიანად ვიგულებო... რა შუაშია, რა შუაშია... არავის არ ვარჩეო...

აბესალომი — **(აწვევტილებს)** — ცაცა, ცაცა! დამახსოვრე ჩემი სიტყვა, დათიკო ისეთი ძალღია, შენც მოგტე-

ხავს... სულხანა რომ ყავს, ღვეკნობი, იმისთვისაც არ ემეტება მაგას არტორი ჩემთვის და შენთვის კი არა... ვერ ტრიუმფირატს განითავს აქ, ფეხს მოიკიდებს, მერე იმდენს მოახერხებს...

ცაცა — **(აწვევტილებს)** — მე შეუბნე-ბი მაგას? მე რატომ მელაპარაკები, საერთოდ, ასეთ რალაცეებზე... როდის იყო კაცურ საქმეში ვერეოდი?... შენ და დათიკომ გაარკვიეთ თქვენი კაცური საქმე... მე, ჩემო აბესალომ, თავი დამანებეთ... ოღონდ თავი დამანებეთ და თქვენზე მლოცველი ვიქნები... სიყვარულზე თუ მიღვა, კიდე, საქმე, ძალიან მოყვარხარ, რომ იცოდე! ახალგაზრდა კაცი ხარ, საქმე თუ არის გასაკეთებელი, ახალგაზრდა კაცმა უნდა გააკეთოს. თქვენ მოილაპარაკეთ, შორებლები ხომ არა ხართ?! თქვენ როგორც გადაწყვეტთ, ისე იყოს, ბატონო... ჩემი გაჭირვება მყოფნის, მე თავი დამანებეთ რა, თქვენი ჭირიმი, მე თავი დამანებეთ...

აბესალომი — არა, ერთი რამე გამაგებინე! ხელისუფლება ვარ, ხელისუფლება ვარო, რომ გაიძახის, რა ჩემი ფეხების ხელისუფლება არის დათიკო. ერთი საშუალო დონის ძალღია... ძალღია კი ვინდ ბიძად ვერგებოდეს და ვინდ საკუთარი მამა იყოს, მაინც ძალღად რჩება... ხელისუფლება! აი, ხელისუფლება! აი, ხელისუფლება! **(თითს გაიშვრს)** ქუნა... შია ქუნას, გავსებულია მშვიერი ბგლებით... არ მჯდარიფავი ერთი აქ, მერე მოვიტოხა მოსეს ხელისუფლებისათვის პასუხი... დათიკოს კი ვინც შეუშინებია თავისი ტაბელური იარაღით, ის შუაშინოს, ტაბელური იარაღი კი არა, გაუბიცა უღვევს ქუნას ჯიბეში, გაუბიცა...

ცაცა — **(ხელს გააქნევს)** — ვგ თქვენი კაცური ამბებია... მე ნურაფერს გამაგებინებო... შენ და დათიკომ, შენ და დათიკომ გაარკვიეთ ვველაფერი... მე არაფერ შუაში ვარ... **(მოდის)**

აბესალომი — ხად მიდიხარ, მოდი! ბევრი რამე დაგერჩა სათქმელი...

მაცა - (უკანმოუხედავად) - ავალ, მარინას მიუვკაკუნებ, უკვე ნემსის გაკეთების დრო აქვს... (თვალს მიეფარა)

აბმსალომი (თვალს გააფლავს) - კუდიანი... ვინც შენ არ გიცნობს...

(ხანმოკლე პაუზის შემდეგ) ის, ბიძინაც, რა გამიბედა, მავ ღოღნაშომ! სიტყვაში ჩამიხტა. დათიკოსთან თავი მოიწონა. რალაცას უნდა გამორჩეს და დამელაკულობს, დახუნსულებს დათიკოსთან. მაგისი არც ნათესაობა გამიგია და არც მოყვრობა... ღოღნაშო ვირიშვილი...

შვილი მოუწუწვევ სადღაც, ისიც მამახავით უჯიგრო. ხო, ელდეპოში, უფროსი ახლობელი კაცია. ოჯახში ღოღნაშოს ხაწებულთ არ დამდგა, ეს მართლა ღოღნაშო!.. ბავშვი როიალზე უკრავს... ცოლი ტელევიზორს უყურებს... ეს ახვარი კარში გამეხიზრა თავისი ბოთლებით. დაეჭინე კიდეც... ფუ, ლაპარაკიც არ მინდა... (ხანმოკლე პაუზა) თმას გაიკრიჭავდა კაცი, მაგრამ ფორასთან რივი იყო... (კრუპიე ბიჭს მოხედავს) გასაკრეჭი მაქვს, არა?

პრუპიე ბიჭი (მონუსხულივით შეხტეკრის ჩაის ჭიქას) - არა, პირიქით, დაბალზე გაქვს.

აბმსალომი - (ბიჭის მზერა დაიჭირა) - მოდი, მოსეი...

კრუპიე ბიჭი უარის ნიშნად ხელებს გაასავსავებს.

აბმსალომი - აბა, შენა ყოფილხარ... ამან გადამარჩინა ჩემს სანატორიუმში ჭლექისაგან... სულელები ჩეფირს სვამდნენ, ჭკვიანები კარაქიან ჩაის... იცო, რა კარგია, მოდი ვახსენე!... **კრუპიე ბიჭი** სახეს მიაბრუნებს.

აბმსალომი (ღიზიანდება, ჩაი მოსხვა) - არ გინდა, ნუ გინდა... (პაუზა) მოგიჭერს ცოტა ცხოვრება და კარაქიან ჩაის კი არა, იმასაც შეჭამ, კამომ რომ ჭამა. (მოხედავს) შეჭამ, შეჭამ... არ შეჭამ და შენი აჯობებს...

კიბეზე სულხანა ეშუება.

სურათი მშორი: აბსალომი, სულხანა, კრუპიე ბიჭი, კრუპიე გოგო.

აბმსალომი (დააკვირდა, მონუსხა) **ზმის გარეშე** - სულხანა მსმევე... სულხანა აბსალომს მიუახლოვდა, ერთმანეთს კონიან. მათ მისალმებაში იგრძნობა, რომ აბსალომი ზემოდან უყურებს თავის ნათესავს.

აბმსალომი - როგორა ხარ, შე დახლეს ერთხავ, რას შერები... (თითქოს ეხუშრებაო, სინამდვილეში კიდე ერთხელ აგრძნობინებს თავის უპირატეობას).

სულხანა - ვარ რა, ნელთბილად. **აბმსალომი** - კარგად ვოფილხარა გინდა!

სულხანა - იხე, რა...

აბმსალომი - რა იყო, ცუდი საქონელი ხომ არ შემოგაპარეს... (იციინს)

სულხანა - კრევი ახლა, შენებურად ნუ...

აბმსალომი - (იციინს) - რა, ხომ არა გწყინს?

სულხანა - რა უნდა მწყინდეს...

კრუპიე ბიჭი და **კრუპიე გოგო** მეორე პლანზე გადადიან. შესაძლოა ბანქოს შლიდნენ, ან ერთმანეთში საუბრობდნენ, მაგრამ მათი ხმა მაყურებელამდე ვერ აღწევს.

აბმსალომი - რა ვიცი, შენ და მამაშენს რა ფიქრები გიტრიალებთ თავში, რას გაივებს... იხე, თეთრი ხალათი ხომ გაცვია, გამოწვეკილი, რამე, სანინსაქციასთან ყველაფერი წესრიგში...

სულხანა - რა კაცი ხარ, შენ... (ძალიხდალად იციინს, წითლდება)

აბმსალომი - მე ის კაცი ვარ, სანინსაქცია რომ არ აწუხებს...

სულხანა - ეგ არც მე მაწუხებს, მაგრამ...

აბმსალომი - (დააკვირდა) - რა იყო, რას ვაწიფლდი... მიდი, ამოღერდე...

სულხანა - არაფერი, არაფერი...

აბმსალომი - აი, სუფთა ვაჭარი... უნდა მახვეწინო? რა მოხდა, მითხარი...

სულხანა - ვილაც, ლაწირაკებმა შემაწუხეს ქუჩიდან...

აბსსალომი (გახალხდა) — კაი, კაცო... მართლა ლაწირაკები იყვნენ? **სულხანა** — რა ვიცი...

აბსსალომი — (გახცინა) — ხო, რა ვიცი... ცალკე როცა საუბრობდით, ვინ იცის, ჩაისველე კიდეც... ჩემთან ლაწირაკები გახდნენ?

სულხანა (თვალს ვერ უსწორებს) — მე შენ, როგორც ბიძაშვილი, ბიძაშვილს...

აბსსალომი — მომიხმინე, გაჩერდი, ვიცი რაც უნდა მითხრა... მამაშენს რატომ არ უთხარი, ამაზე გამეცი პასუხი...

სულხანა — არ იცი დათიკოს ამბავი, დააჭერინებს და...

აბსსალომი — (აწვევტივებს) — ხო, დააჭერინებს და მერე იმ ლაწირაკის ძმაკაცები ნაწლაუებს დაგაჭერინებენ ხელში, არა? მართლებიც იქნებიან... **(ხანმოკლე პაუზა)** თუმცა, შენს დუქანში ლაწირაკის შეტი არც მოვიდოდა არავინ... სადა ხარ, სანზონაში ხარ ისევ?

სულხანა — (შეუბრალებლად) — ხო, ხომ იცი, ისევ იქა ვარ...

აბსსალომი (უბიდან ტელეფონის წიგნაკს იღებს) — რას შერები, ცოლი არ მოგყავს?

სულხანა (დაიმორცხვებს) — სად ნახავ კაი ქალს...

აბსსალომი (ტელეფონის ნომერს ეძებს. თან საუბრობს) — არ გეწყინოს, ახლა რასაც გეტყვი... არ გაიბერო... **(ხანმოკლე პაუზა. ნომერი მოძებნა)** მაგრამ, ჩემო სულხან, ნაღდად სიმთვრალეში ვგაკეთა დათიკომ... **(იცინის)** უმაღლესი დაგამთავრებინა არ ივარგე, ორგანოში წაგიყვანა, არც იქ ივარგე... ეტყობა, ზეშეობიდან დახლზე ოცნებობდი... მასწავლებლისათვის კი წერდი ალბათ რეუელში, კოსმონავტობა ან პაჟარნიკობა მინდაო, მაგრამ ოცნებით დახლზე ოცნებობდი... ვერე არ იყო?

სულხანა — კარგი, რა...

აბსსალომი — რა, კარგი რა!.. დეახარ დახლთან, ჩაგიტყავს თეთრი ხა-

ლათი, ვიღაც ლაწირაკებმს... **(დახსრულდება)** კვეშ იფსამ... ცოლიც ვერ მოგიყვანათ. იქნებ არც გინდა ცოლი, ბიჭო...

სულხანა — კარგი რა, მართლა და მართლა... მივეპარე, რომ ვითხარი... მერე კადე, მე დახლთან არ ვდგავარ,

აბსსალომი — ტუტ... რას გაიბერე... ვაწითლდი... **(თვალი შეავლო, ელიძეა)** მოვევლება ვეღაფერს... **(ტელეფონის ნომერს აკრიფავს)** ალო, გაუძარჯოს!! ხო, აბსსალომი ვარ. როგორა ხარ, შენ, რა ხდება ოჯახში? ხო... **(იცინის)** შენა, რაზე ვირეკავ... ერთი ჩემგებური კაცია, შენსკენ მუშაობს... არა, არა, დიდი არაფერი, ერთი პატარა დუქანი აქვს... პარკთან რომ არის. ვიღაც ნაბიჭვრებს შეუწუხებიათ... **(პაუზა. იცინის. თვალს ჩაუკრავს სულხანას)** დაიბინოს მშვიდად? კარგი, აბა... შევხვდებით... **(ყურმილს კიდეებს)** წადი ახლა, შენს დახლთან ბუხების დახატვრი ქალაქი რომ არის ის გააკარი, საღამოს დათვალე რამდენი ბუხი გამოასალმე სიცოცხლეს, მერე მიბრძანდი სახლში, ჩაწევი ლოგინში და მშვიდად დაიბინე...

სულხანა — ...მადლობა.

აბსსალომი — არაფრის... (პაუზა. აკვირდება) რატომ ვერ გაჩერდი ორგანოში, მითხარი ერთი?!

სულხანა — არ იყო საჩემო საქმე... ასე მირჩევნია...

აბსსალომი — რა თქმა უნდა, გირჩევნია... იქით მამაშენი გყავს, აქეთ მე გვევარ. აი, შენ რას გეტყვი... **(ხანმოკლე პაუზის შემდეგ)** ახლა მომიხმინე ბუმბოლა იქით იყოს... იმიტომ კი არა, რაღაცით ვალდებული რომ ხარ, უბრალოდ, კაცურად განსაჯე... მამაშენი უშნოდ უტრიალებს მოსეს... **(მოსეს ოთახისკენ გაიშვერს ხელს)** ეს კაცი ამქვეყნის აღარ არის... ნურავინ ნუ ისარგებლებს ამით... ხომ გამიგე! არ არის ეგ კაცური საქციელი... ათასი წელი არ მჭირდება მე დათიკოსთან ჩხუბი... ერთხელ უკვე მითრია თმებით ცხოვრებამ

და აღარა ვარ ციხეში შემსვლელი... თუ-
მცა, რომ იცოდე, იქაც კარგად ვიქნე-
ბი... მე თუ ვარ, კარგად უნდა ვიყო...
შენ გამიფრთხილებიხარ, დათიკო მო-
მერიდოს! მე არ შემეშლება, ვის რა პა-
ტივი ვცე, მაგრამ ტრიუმფირატს არ
დაეუშვებ... სისხლი მაქვს აქ ჩაღვრილი
და იმიტომ... ფულის გამო არა... თავს
შევაკლავ და არ დაეუშვებ...

სულხანა — კარგი რა, აბესალომ,
შენც ხომ იცი, ვგეთი ამბებისაგან შორს
ვარ... მე ჩემი ღუქანი მშაბარია და...

აბმსალომი — აი; ხედავ! ეგრევე
განზე გადაქცი... მართლა დახლის ვირთ-
ხავ შენა... **(ხელს ჩაიქნევს)** აღარ მაინ-
ტერესებს... მე ჩემი ვითხარია...

კობეზე მარინა ეშვება.
სურათი მესამე. აბესალომი, მა-
რინა, სულხანა, კრუპიე, ბიჭი, კრუპიე
გოგო, შემდეგ თამარი.

მარინა (შორიდანვე) — აბესალომ!

აბმსალომი — ჰედიკიურშა — მა-

ნიკიურშა, როგორა ხარ, ძვირფასო!

მარინა — რატომ შეძახის ეს კაცი.

ჰედიკიურშა მანიკიურშას, ვერაფრით

გავიგე... (აბესალომს გადაკონის).

აბმსალომი — ცვეტში ჯდება ეგ

სახელი, ცვეტში, გენაცვალე...

მარინა (ხულხანასკენ) — ამ ყმა-

წვილს არ ვიცნობ...

აბმსალომი — ეს ჩვენი ბიჭია...

დათიკოს ხომ იცნობ?..

მარინა — დათიკოს ვინ არ იცნობს.

აბმსალომი — დათიკოს ვაჟკა-

ცია...

მარინა (ხელს ჩამოართმევს სულ-

ხანს, ეცნობა) — მარინა...

სულხანაც ეცნობა. დაირცხვენს.

მარინა (ხულხანს შესცქერის) —

Боже как мило ...წითლდება...

აბმსალომი (ხულხანს) — სულხა-

ნა, მიდი, მოხვს დახედე, იქნებ ხმებს

აყვა ზეტაში... (ხელს წაკრავს) მიდი,

მიდი, შეაყოლე...

სულხანა მოხვს ოთახისკენ გაემართა.

აბმსალომი — ხომ კარგი ვაჟკაცი

ყავს დათიკოს?

მარინა — აბესალომ! ვეღარ უნდა
მოიშორო ეს კომპლექსი... **კარგად!**

აბმსალომი (იციის) — ისე, კაცმა
რომ თქვას, ჩვენი ამბავიც მაგის გამო-
მოხდა... ამისთანა გოგოსთან ამ პენსიო-
ნერ ვირიშვილს როგორ „ვაგულავენ-
მეთქი“ **(ხელს მოხვევს)** რა, ეგრე არ
იყო?

მარინა — რაღა გოგოსთან... რო-
დინდელ ამბებს იხსენებ...

აბმსალომი — მიდი რა, მაშინ
რომ მომიყვები — დათიკომ როგორ
გთხოვა... გამაცინე ერთი და შენი ვარ
სიკვდილამდე...

მარინა — შენ გგონია, დიდი დრო
დაგვრჩა სიკვდილამდე? როგორ დაე-
ბერდით...

აბმსალომი — დაბერდი კი არა,
ისევე ის წიწკვი ჰედიკიურშა-მანიკიურ-
შა ხარ... მიდი, მაშინ როგორც მომი-
ყვები... როგორ გთხოვა დათიკომ? (მა-
რინას ხელს თავის ხელში მოიქცევს).

მარინა — რა არის სათქმელი...

(ეცინება) სულიერი დებრესია მქონდა...

აბმსალომი — ეგ არ მაინტერე-
სებს... თვითონ როგორ ვითხრა?! **(ხელს**

მაგრად მოუჭერს).

მარინა — **(იციის)**—Это уже ком-
плексы каких-то ...შენც ხომ იცი... სახ-
ლში მართო ვიფავი... ნელა, ხელი მეტ-
კინა!

აბმსალომი — მიდი, მიდი...

მარინა — მოვიდა... ხელი მომ-
ხვია... ვერაფერს გაიგებდეს, მითხრა...
სულ ვერაფერს გაიგებს, ახლა მე ასაკში
ვარ, ხელისშეწყობა მინდა... შეიძლე-
ბა შენც ვერ გაიგო... **(აღშფოთებით)**
რატებს მალაპარაკებ საერთოდ...

აბმსალომი — **(არაბუნებრივად**

ხმაშაღლა იციის) — ბიძა... ხელისუფ-
ლებათ — გაიძახის... **(ხელი შეუშვა).**

მარინა — ისეთი, განსაკუთრებუ-
ლი, არც არაფერი გაუკეთებია... **(შო-
იწინა)** მხოლოდ ესაა, რომ რაღაც
ცუდად ვიგრძენი თავი... თითქოს ...არ
მსიამოვნებს რა, ამაზე ლაპარაკი, მო-

დო, ის გავიხსენოთ, პენსიონერს რომ გამოეყოფო მანქანით... გახსოვს, მიუღია ლები ვისხედით მანქანაში, შენ საჭესთან, მე შენს გვერდით... ქუჩაზე კაცი გადმოდიოდა... თავზე ცილინდრი... კოსტუმზე რაღაც ფეტონები... ახლა ამას ღელა უნდა უკტიროს, როგორ ჩააფრინდი საჭეს... იქით წავ: საწყალი, იქით მიუყვებო მანქანას, აქეთ წამოვა, აქეთ მიადგები... როგორ დაფრთხა... ნამდვილი ნადირობა იყო... (იციანს. პუ-ჯის შემდეგ) აბესალომ, რა თმები გქონდა, რა თმები გქონდა..

აბესალომი — ხო, ის დრო ჯობდა... ახლა უკვე, სადაცაა მე გავხდებო პენსიონერი... ესენი კი... მოსეს ოთახიდან სულხანა გამოვიდა... კიბეზე თამარი ეშვება.

მარიანა — თამარი, მოდი, ღელა გე-ნაცვალოს...

თამარი — გასაღები ვერ დატოვე?

მარიანა — რა ვიცი, ნემსს გავუკეთებ და ისევ შინ წავალმეთქი... აბესალომს იცნობ... აი, სულხანი გაიცანი... (სულხანა და თამარი ერთმანეთს ეცნობიან. მარიანა სულხანს შესცქერის). Боже! как мило, как мило!.. წითლდება... თქვენ რა ზოდიაქოს ნიშნის ქვეშ ხართ დაბადებულნი?

სულხანა — არ ვიცი, ვერ ვერ-კვევი მაგაში...

თამარი — ღელა, მე წავალ...

მარიანა — (თამარის) — გავუკეთებ ნემსს და ერთად წავალთ... დაჯექი, და-ჯექი, რა... (სკამზე დასვაშს თამარის. სულხანს) დაბადების წელი მითხარიო?

სულხანა — 60-იანი ვარ.

მარიანა (წამით დაფიქრდა) — ახ, ვერ თხა... ძალიან ძლიერი ნიშანია. აბესალომი იციანს.

მარიანა (აბესალომს) — რა გაცი-ნებს!.. იცი, როგორი დამთხვევებია, გავიყვები!

აბესალომი — დამთხვევები რომ არის, ე-ე-ე, (იციანს).

მარიანა (აბესალომს) — გეხსოვს, გეუბნები, თუ ვინდა დროებით მაროსკობით ვიმკითხავენ, გეტყვი რა ხე ხარ.

აბესალომი — სულხანას უმკითხა-ვე, მე უკვე მომბეზრდა...

მარიანა (მოუხვდა გადაკრულად ნათქვამს) — უხინდისო ხარ...

აბესალომი (ხელს მოხვევს) — პედიკურში - მანიკურში, ძველებურად მიყვარხარ, ეჭვი არ შეგეპაროს...

მარიანა — უხინდისო ხარმეთქი... მომეცი სიგარეტი! (სიგარეტს გამოარ-თმევს. სულხანასკენ) რას შერება მოსე, მართლა ციურ ხმებს ზომ არ აყვანეტაში?..

სულხანა — ძინავს.

მარიანა — სუნთქავს? იქნებ გათავ-და...

სულხანა — სუნთქავს.

მარიანა — (გამოუკეთდა ხასიათი) — მაშ, დაეკლოდით. (ნაფაზი დაარტყა) თამარი, რა ღამაზად არის აქაურობა მოწყობილი, არა? აი, იქით, იაპონური მარაოა, ვეიქლები!.. ვეითი რომ მქონდეს, შემოვიღებდი ხელს სახეზე და თვალს არ მოვაშორებდი...

აბესალომი (კრუპიე ბიჭს მიმარ-თავს) — ჩაურთე ჩვენს პედიკურში-მანიკურშიას სპეცფექტი, ბრჭყვიალა რაღაცები უყვარს...

მარიანა — მიყვარს, მიყვარს, ძალიან მიყვარს...

კრუპიე ბიჭი — მართლა, კინაღამ დამავეიწყდა; სპეცფექტს რაღაცა დაე-მართა... ხანდახან თავისით ირთვება ხოლმე... ვერაფერი გავიგე... იქნებ ხე-ლოსანი გენახა...

აბესალომი — როგორ თუ თავი-სით?..

კრუპიე ბიჭი — აი, ასე.. წამით ჩაირთვება, ისევ გამოირთვება?..

აბესალომი — კარგი, ვნახავ ვინ-მეს... (წამოღდა) გავალ ახლა, თმა მინდა შევისწორო...

მარიანა — რატომ, ძალიან დაბალ-ზე გაქვს...

აბსსალომი — რიგი დავიკავე ფორასთან... მალე მოვალ, შენ არ მოაწყინო... (ხელს მოუცაცუნებს ლოყაზე, მიდის).

მარინა — მე რა მომაწყენს... ისე მიყვარს აქაურობა... (თამრის აბსსალომზე ანიშნებს) მართლა გადასარევი თმები ქონდა, გვეგონებოდა, სპეციალურად დაუხვევიაო... (სულხანასკენ) თქვენ რა სფეროში მოღვაწეობთ?

სულხანა (იმორცხვებს) — მე, ვაჭრობაში... ჩემი ღუქანი მაქვს...

მარინა — ისეთი იშვიათობაა, კაც რომ გაწითლების უნარი აქვს... მითუმეტეს, ვაჭრობაში მუშაობთ... ვგიჟდები ასეთ კაცებზე, მგრძნობიარეები არიან ძალიან... **სულხანა თავს ხრის.**

თამარი (ადრეც უნდოდა ჩარევა) — ...დედა!

მარინა — რა, დედა?... (სულხანასკენ) ჩემი ტორმუხია... (თამრისკენ) რა ვთქვი ისეთი... მამაშენსაც ეს თვისება ქონდა... (სულხანასკენ) ჩემს პირველ ქმარზე ვამბობ. ვაჭვორდი მერე, აღრთქლდა... დიახ, ეს თვისება ქონდა მასაც... წითლდებოდა... მაგრამ იხ სხვა სფეროში მოღვაწეობდა... შემოქმედებითი ნატურა იყო... თვალები ელაგენ, სახეზე საოცარი სიწითლე... Горел он щеки! არც ვამიმტყუნებია, რომ აღრთქლდა. შემოქმედებით პროცესში ვუმლიდი ხელს. მე ყველაფერი ბრჭყვივალა მიყვარს... (კრუპიე ბიჭს) ჩართეთ რა, სპეცეფექტი!...

კრუპიე ბიჭი — ახლავე...

სპილენძის აბსტრაქცია ათასფრთხ აელვარდება. მარინას თვალები უფართოვდება. მოზიბლული, დატყვევებული გამომეტყველება აქვს.

მარინა (პაუზის შემდეგ) — ღმერთო ჩემო! ღმერთო ჩემო! (ხანმოკლე პაუზა) ღმერთო, რა სილამაზეა... კაბარები, რესტორნები, ბრჭყვივალა რეკლამები... ლამპიონები, გაჩახჩახებული ლამპიონები... მანქანების მდინარე... ჯიპები, მერსედესები,

ბიუიკები, რენოები ერთ ადგილზე მდინარედ ქცეულან, თითქმის ნის ლავა მოედინებაო... ქუჩა... ხალხი... კაფეები... ჯიშთან თეთრ ცხენზე ამხედრებული პოლიციელი... შენ კი მადიხარ, მიდიხარ, სუნთქავ... ახალგაზრდა ხარ, სულ ნორჩი, სიცოცხლე ღულს... მოკლესახელოიანი, მსუბუქა კაბა გაცვია, ცხენზე ამხედრებულ პოლიციელს ეშმაკურად უკრავ თვალს... თავისუფალი ხარ, თავისუფალი, სიგიჟებლე ახალგაზრდა... პოლიციელი თვალს გაყოლებს... შენ კი მიდიხარ, იცინი... შენი კაბა მსუბუქია, იმდენად მსუბუქი, რომ ჰაერიც კი ატანს მასში... ჰაერი, თავისუფლების ჰაერს გრძნობ სხეულზე... ფრუანტელი... ფრუანტელი... და აი, უეცრად, სრულიად მოულოდნელად ხვდები მას... პრინცი... სწორედ ის პრინცი ზღაპრებში რომ არის... მაღალი, ლამაზი, კეთილშობილი, პოლიციელის თეთრი ცხენივით ჯიშიანი... ახლა უკვე ერთად მიდიხართ, ერთმანეთის სიახლოვით ხაკენი... ბედნიერნი... როგორ მოხდა თქვენი გაცნობა? როგორ და, აი, ასე — ბუნებრივად, თვალის ერთი შეველებით... თქვენ ერთმანეთისათვის ხართ გაჩენილი... მუდრო კაფე... ჭიკა შამპანური. მომღიმარი ოფიციანტი... და ისევ ათასფრად აელვარებული ქუჩა... მერსედესები, ჯიპები, რენოები... გაჩახჩახებული ლამპიონები... ბრჭყვივალა რეკლამები... შენი პრინცი შინ გაცილებს... აი, სახლიც... შენი ძვირფასი, ლამაზი სახლი... ახლა დაწვები და იოცნებებ, იოცნებებ... პირველი კონცა... გამოთხოვება... კიბეზე არბიხარ... (ლეიბების ბერტრევის ხმა). მარინა მონოლოგს შეწყვეტს. თითქოს ჩაკვდაო. ხანმოკლე პაუზის შემდეგ.

მარინა — ვამორთეთ, რა, სპეცეფექტი! (სკამთან ბრუნდება. ჩამოქდება) ხმა მეორდება.

მარინა (უკიდურესი გაწიწებით) წაილო ტვინი, ნუ, წაილო... როცა და-

ჭირდება, მარინაჟა, გენაცვალე, მოსეს ერთ ადგილას ნემსი დაარტყვი... უყურე შენც მოსეს უკანალს და ურტყვი ნემსები... ზურგსუკან კი რა ვიცი, რას არ შეძახის...

თამარი — დედა!

მარინა — დედა, დედა... უკაცრავად, ბატონო... წავალ, იაპონურ მარაოთან დაედგები, თუ ასე გაღიზიანებ... (წამოდგა. სცენის სიღრმეში იაპონური მარაოსაკენ გაემართა). სულხანასა და თამრის შორის ხანგრძლივი უხერხული პაუზა ვარდება. კრუპიე ბიჭი ბიძინას მიერ დატოვებულ კამფეტს აწვდის სულხანას. თამრიზე ანიშნებს. სულხანა კამფეტს გამოარმევს.

სულხანა — აი, მიირთვით...

თამარი — მადლობით... (გამოართვა) კონახურია? o

სულხანა — დახ...

თამარი — (კამფეტს ჩაიდებს პირში: პაუზის შემდეგ) — იცით, მე პოროსკოპების არ მჭერა...

სულხანა — არც მე...

თამარი — დედაჩემი ლამის ჭკუიდან შეიშალოს პოროსკოპების კითხვით... (პაუზა) მე ღმერთის მჯერა...

სულხანა — ღმერთის მეც მჯერა. (პაუზა) ალბათ ზმირად დადიხართ ეკლესიაში, არა?

თამარი — ეკლესიაში? კი, დაუღვივარ... (პაუზა) მაგრამ უფრო ზმირად ჩვენ ცალკე ვიკრიბებით... (თვალბეშით უცნაური სხივი გაუკრთა) ღმერთი ერთია, მეთანხმებით ამაში?

სულხანა (დაიბნა) — დიახ, რა თქმა უნდა, ღმერთი ერთია...

თამარი — ეს დიდი შეებაა, თუკა მართლაც ასე გჯერათ... შეიძლება ითქვას, რომ თქვენ პირველი ნაბიჯი უკვე გადადგით საოცარი პარკისკენ მამეალ გზაზე...

სულხანა — რა რქმა უნდა, რა თქმა უნდა, ღმერთი ერთია...

თამარი — თუმცა, იმ პარკში შეოწვევა ასე იოლი არ არის... უნდა ვააც-

ნობიერო რა დანიშნულებით მოგვადგენა ღმერთმა ამ ცხოვრებებში, აღნიშნა...
სულხანა — დიახ, მთავარი ალბათ, ეს უნდა იყოს... თამრი სულხანს გადმოხვდავს. თითქოს რაღაც ვადაწ! ყვეტილება მიიღო, ხელნათას ვახსნის. იქიდან ლამაზყდიან ბროშურას ამოიღებს.

თამარი — აი, ნახეთ!.. ნახეთ, როგორი ცხოვრება ელის მას, ვისაც ხეჯერა, რომ ერთი ღმერთია... აი, აქ, ამ ლამაზ პარკში, ამ საფანეში ცხოველება და ადამიანები ერთად იქნებიან. შეხედეთ, რა ნეტარება აწერიათ ხახეზე ამ ადამიანებს... აი, ნახეთ, ლომი და კრავი ერთმანეთის გვერდით წვანან... ნახეთ, რა სილამაზეა, რა ფერებია. ყველა რასის ადამიანისათვის არის აქ ადგილი... მტაცებელი და ბალახისმჭამელა ცხოველები გვერდიგვერდ, უზრუნველად ცხოვრობენ, ერთმანეთი უყვართ...

სულხანა — რა ლამაზი გარეკანია... (ხელს გადაუხვამს ბროშურას).

თამარი — მოგწონთ, არა?

სულხანა — ძალიან...

თამარი — რატომ გეცინებათ?

სულხანა — იცით, მე სანზონის პარკთან ვცხოვრობ, იქვე ვმუშაობ... თქვენი პარკი ძალიან არა გავს ჩემსას...

თამარი — ო, ეს სხვა რამეა... თქვენც ხომ იგრძენით... მართლა მოგეწონათ?

სულხანა — ძალიან... ძალიან მომეწონა... თქვენი საუბარიც ისე ამშვადებს ადამიანს... (პაუზა) ნერვები სულ დაძაბული გაქვს კაცს... თქვენ კი... (პაუზა) საერთოდაც, მონატრებული ვარ საუბარს სულიერებაზე, ღმერთზე... (ხანმოკლე პაუზა) ავიღეთ აქვე, კარგი ყავახანაა.

თამარი — აი, ყველაფერი მაინც ეუჭამდე მიდის...

სულხანა — არა, არა, რა შუაშია, ჭიქა ყავასთან გაგვარძელოთ საუბარი...
მარინა — ყავაო... ხად არის ყავა?

სულხანა — აქვე ავიღეთ, ყავახანაში.

მარინა — ყავა ჩემი სიყვარული...
წაიღეთ, წაიღეთ, თან გიმკითხავებთ.
თამარი — ღელა...

მარინა — კარგი, ხო, კარგი, კარ-
გი... ღელა, ღელა, ღელა, ღელა... წამო,
სულხან, ამას ვურს ნუ უკვებ...

სულხანა — თამარი, წაიღეთ არა?
თამარი (მხრებს იჩენავს) — მოხეს
რომ გაეღვიძოს...

მარინა — ასე უცებ ხომ არ გააფ-
რენს, შენც იტყვი რა...

სულხანა — არა, მართლა... წელს
ენახე, მაგრად ეძინა... სულ ცოტა
ხნით...

თამარი (მხრებს იჩენავს) — კი ბა-
ტონო...

სულხანა (გახალისდა. თამარისკენ)
— იცი, როგორ მაკლია ასეთ რაღა-
ცებზე სუბარდი... ცხოვრობ, ცხოვრობ,
არც კი იცი რისთვის...

მარინა — ვველაფერი სისულელეა...
აი, უცხოპლანეტელები გვესტუმრებიან
მალე და ისინი გვასწავლიან ცხოვრე-
ბას...

თამარი — მთავარი ეგ არ არის...
მარინა — ოხ, თავი მომაბეზრე,
შენ თავს გეფიცები...

სულხანა — კარგი, რა, ნუ ვინხუ-
ბებთ... თამარი...

მარინა — (სულხანს შეხედა) —
შეხედე, შეხედე, როგორ გაწითლდა...
ვეიძლები ასე კაცებზე. მგრძნობიარე-
ები არიან ძალიან...

თამარი — ღელა!
მარინა — რა ეთქვი ისეთი...

გზადაგზა საუბრობდნენ. სულხანა
ჯერ მანდილოსნებს გაატარებს. შემდეგ
თვითონ აუყვება კიბეს. თვალს მიეფარ-
ებიან.

სურათი მართლაც. კრუპიე ბიჭი,
კრუპიე გოგო, შემდეგ კაცი
ვილინოს ფუტლიარით.

პრუპიე ბიჭი — იშვიათი ტრიონა...
მე მგონი, სულხანას თამარი მოეწონა.
შენ როგორ ფიქრობ?

პრუპიე გოგო — ხო, რაღა...
(ხანმოკლე პაუზა) მაშინ ურთა... მისთვის...
რი, ცაცა თავის შეიღზე ლაპარაკობ-
დაო, მართლა ასე იყო?

პრუპიე ბიჭი — ცაცა აქ იღვა.
მე კიბებზე ჩამოვდიოდი. ჩემი შეიღა,
ჩემი ამაყი ვაჟკაციო, ვური ამას მოე-
კარი მხოლოდ. შემდეგ თვითონაც შემ-
ნიშნა. შეტრიალდა და ვითომც არაფე-
რიო, მოხეს ოთახში შევიდა.

პრუპიე გოგო — ...უცნაურია.
(პაუზა) საგიჟეთში ხომ არა ვართ?
მართლა გეკითხები... იქნებ საგიჟეთ-
ში მოვხვდით...

პრუპიე ბიჭი — საინტერესო ახ-
რია... **(იციანს)** შეიძლება. რატომაც
არა.

პრუპიე გოგო — ...მე რეალობის
შეგრძნებას ვკარგავ, აი, როგორც კარ-
ტის თამაშში არის. ხელში კარგი კომ-
ბინაცია ვიჭირავს, რომლითაც აუცი-
ლებლად უნდა ითამაშო, მაგრამ რაღაც
ხმა გეუბნება, რომ წააგებ. კარტის თა-
მაშში არსებობს უიღბლობის შავი ზო-
ლი... მე მეჩვენება, რომ ახლა, სწორედ
იმ ზოლში ვართ... თითქოს ტირში სა-
თამაშო კურდღელს ვესვრი და წინას-
წარ ვიცი, რომ ავაცდენ... თითქოს ახ-
ლაც ვთამაშობთ, მაგადის მეთრე მხა-
რეს ვიღაც, უხილაგი მოწინააღმდეგე
ღვას და გვეთამაშება. მისი არც ხმა
ისმის, ვერც სახეს ვხედავთ, მაგრამ იცა
არსებობს...

პრუპიე ბიჭი — ის უხილაგიც ის-
არსებობს, როგორც ცაცას შეიღა,
არა?!

პრუპიე გოგო — იქნებ... ან კი,
რა ვიცი, მათ ცხოვრებაზე, მათ წარ-
სულზე... ჩვენ ხომ პირდაპირ თეატრი-
დან, შეიძლება ითქვას, ჩვენი პავშეო-
ბიდან მოვხვდით ამ კაზინოში... რა-
ღაცას ვემაიმუნობთ, ვხუმრობთ, იქნებ
ეს ჩვენი ფარია... არ ვიცი, დავიბენი...
შენ კი უკვე ყვავის ქალბატონს მეძა-
ხი... ნუ მეძახი ყვავის ქალბატონს... მე
მეშინია.

პრუპიე ბიჭი — გინდა, არველო-
დის მატარებლით ვაფრინდეთ?!

პრეზიმი გოგო — თავი დამანებე!
პრეზიმი ბიძი — ანდა სპეცფექტი ჩავრთოთ, აქაურობა ცირკვიო ავაბრდღვიალოთ. ბაუშობისას, ცირკის თალი ცასავით მიუწვდომელი მერვენებოდა. იქ კი ვილაც ადამიანები დაჭიმულ ბაგირზე დადიოდნენ, მე ქვემოდან შეეცქეროდი და ჩემთვის ვფიქრობდი, რა იქნება, ოდესმე მეც მეღირსოს ამ სიმაღლიდან ქვემოთ ჩამოხედვა-შეთქი, წარმოიდგინე, მაღლიდან თუკი დაეშვას, ჩვენ წელზე შემოვირტყაო და აუფრინდეთ!

პრეზიმი გოგო — მათხოვე სათამაშო!

პრეზიმი ბიძი — არველოდის მატარებლით გირჩევნია?

პრეზიმი გოგო — როგორ უნდა ვიმოგზაუროთ?

პრეზიმი ბიძი — როგორც ველოდი და არველოდი მოგზაურობენ. პირველ რიგში, უნდა გვეროდეს, რომ ეს მატარებელი ოკეანეშიც დაეურავს და ცაშიც დაფრინავს. მერე კი ველოდის ხსნილი გაქვს გზა: ზღვებზე, აქაფებულ მდინარეებზე, მიწაზე, ცაში და ექვე, მოუხვავთ აქედან! თან რა ვქნათ, იცი?!

პრეზიმი გოგო (გახალისდა) — რა, რა ვქნათ?

პრეზიმი ბიძი — ჩვენი თეატრიც ავიტაცოთ... ეს პატარა მატარებელი ჩვენც დაგვიტყვს და ჩვენს თეატრსაც...

პრეზიმი გოგო — ხო, ხო... (იციხის) მე კი იქ ჩუღიეტას მონოლოგს წარმოეთქვამ... კაპულეტების ბაღი... ჯულიეტა ღია სარკმელში... დამე... პატარა, წმინდა გოგოს აღსარება დიდ სიყვარულზე... „ოი, რომეო, ო, რომეო, რად ხარ რომეო“. კიბეზე კაცი ეშვება ვიოლინოს ფუტლიარით ხელში.

პაცი ვიოლინოს ფუტლიარით — შეიძლება? (შეცბა) ხელი ხომ არ შეგიშალეთ?!

პრეზიმი გოგო — მობრძანდით... კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით — იცით, იცით, მე უფრო დაწვრილებით გამოვიკითხე, და აღმოჩნდა, რომ კარტს მი-

აქვს ბაზარი... დიახ... ასეფიქრამუ ხელბა ხოლმე... არასწორი ინფორმაციები სულ ტყვილი ხარჯებიც გარანტირებული გაქვს... მოგვხსენებათ, ჩარტერული რეისით მივიღე კარტის ნიმუშები... ესეც ფული ღირს... მაგრამ, სამართლე ვითხრათ, ვერაფრით ვერ მოვისვენე... და აი, ისევე ახალი იდეა... ნოუ ჰაუ... (ვიოლინოს ფუტლიარს მკერდთან მიიკრავს) სულ ვფიქრობდა, რა აკლია ამ სარდაფს, რა აკლია-მეთქი და როგორც ყველაფერი გენიალურად ეს იდეაც უბრალო შემთხვევამ მიკარნახა... ლეიბების პერტევა... დიახ, როგორც ნოუტონს ვაშლმა, მეც ასევე მიკარნახა ჩემი იდეა ლეიბების პერტევა... (ვიოლინოს ფუტლიარს ხსნის) კაკკასიური ხანჯალი... ქართული სკოლა... ვაქკატური იერი... ზოგადკაკკასიური ხასიათი. იშვიათი ელვარება... ძალიან მოუხდება აქაურობას...

პრეზიმი ბიძი — უკაცრავად! კაცა ფუტლიარით (გაშორევა) — დიახ!

პრეზიმი ბიძი — თქვენ ფოკუსნიკი ხომ არ ბრძანდებით?

პაცი ვიოლინოს ფუტლიარით — არა, ფოკუსნიკი არა, ისე კი ილუზიონისტთან მიმუშავია... მტრედების პარტიას ვთავაზობდი... არ აიღო... თავის თავს დააბრალოს თუ არ აიღო... დიახ... ისევე ხანჯალს დაუბრუნდეთ. მოგვხსენებათ, ერთი ან ორი, თუნდაც ახი ცალი ხანჯლის გამო თავს არ შევიწუხებდი... მე საქმიანი წინადადებით გეახელით — დაფანანება თქვენი, ხანჯლების უცხოეთში გატანა ჩემი... ათასი, მილიონი, განუსაზღვრელი რაოდენობით... აქ ვყიდულობთ ჩვენ ფულზე, იქ ვყიდით მყარ ვალუტაზე...

პრეზიმი ბიძი — ერთი წამით შეგაწვევინებთ... ძალიან საინტერესო პოზიციას ვეთავაზობთ, მაგრამ აქაურობა მალე კომერციულ ტუალეტად გადაკეთდება, მე მგონი...

პაცი ვიოლინოს ფუტლიარით — ტუალეტად? შესანიშნავი იდეაა. ჩემს ჩებ პარტნიორს გადა-

ვერსკაც და რაც ამ პიკანტური დაწესებულებისთვის არის, ასე ვთქვათ, საჭარო, იქიდან მივიღებთ პარტიებად... შესანიშნავი აზრია... თუკი ბაზრის მოთხოვნილება არის, რატომაც არა?

კრუპი ბიჭი - დიახ, მაგრამ ეს მაინც პერსპექტივაშია... რეალურად მე შხამები მაინტერესებს.

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით - თქვენ გველის შხამი ვნებათ, არა?

კრუპი ბიჭი - თუნდაც მორიველის იყოს...

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით - არა, მორიელი გამორიცხულია, პრინციპში გველის შხამიც დიდი პრობლემა გახდა. ფუტკრის არ ვნებათ? თლონდ სერთიფიკატის გარეშე...

კრუპი ბიჭი - წამლავს?

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით - როგორ არ წამლავს, გენცვალე, წამლავს კი არა, ადგილზე ათავეებს კაცს... ახ, თუმცა ახლა გამაზხენდა...

შხამის პატრონი თელავში წავიდა, ბებია ვარდაცვლია... იქნებ თაფლა ვნებათ, ორასგრამიან ქილებში?

კრუპი ბიჭი - თქვენ ხომ თაფლზე არ მუშაობთ?

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით - ყური მოვკარი, იცით... არ ვნებათ?

კრუპი ბიჭი - არა, მაღლობთ...

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით - (სკამზე ჩამოჯდა. მოიწვინა)... ცოტა ხანი დავისვენებ თუ შეიძლება.

კრუპი ბიჭი - დაბრძანდით, დაბრძანდით... ცუდად ხომ არა ხართ... (ბორჯომს დაუსხამს) აი, მიირთვით...

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით - მაღლობთ. თქვენ ძალიან გულისხმიერი ხართ... (წყალო მოხევა) მთელი დღე დადიხარ, დადიხარ... დაიღლები კაცი, აბა რა იქნება... (ამოსუნთქა) როგორც ვატყობ, ზანჯლის იღებ ვერ ავტაცათ...

კრუპი ბიჭი - რატომ? დატოვებთ... იქნებ აბესალოში დაინტერესდეს...

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით - თქვენ ასე თელთქუნსული კრუპი ბიჭი - დიახ, რატომაც არა. მშვენიერი აზრია...

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით - (გახლისდა) - მომეცით... (ხანჯალს გამოართმევს. ერთ-ერთ თაროზე შემოღებს) აი, აქ... ნაზეთ, როგორ უხდება... თანაც ეს ზოგადკავსიური ელვარება თავის სიტყვას იტყვის... აქ ჩვენს ფულზე, იმ მყარ ვალუტაზე... ასე, მოულოდნელად მინდება ხოლმე ახალი აზრები, ლეიბების პერტყვა... სროლის ასოციაცია... კავკასიური ხანჯალი... მე მგონი. მივაგენი... მე მგონი... (კრუპი ბიჭს) ამ სარდაფის თაობაზე რომ ვთხოვეთ, ხომ ვერ დამიდგინეთ?

კრუპი ბიჭი - ზუსტად ვერა... ისე კი, ნამდვილად ძალიან ძველი შენობაა... შეგიძლიათ ასე გადასცეთ თქვენს კლეინტს...

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით - არა... ასეთ სოლიდურ კლეინტთან, მხოლოდ ზუსტი მონაცემებით შეიძლება მისვლა... არასერიოზულად გამიჯნდები... მაინც, ყური გეჭიროთ... ზუსტად როდის, რომელ წელს არის აგებული... ასე მოითხოვა, ყველას თავისი უცნაურობა ახასიათებს, მოგეხსენებათ...

კრუპი ბიჭი - ჩემის მხრივ, ცდას არ დაეკლებ... **კაცი ვიოლინოს უშტლიარით** - კარვით, მაშინ დაგტოვებთ... (ხანჯალზე უთითებს) ეს იყოს. აქ მერე შემოვივლი და აბესალომს ვნახავ... წესით, უნდა გაამართლოს... არ არას ურიგო აზრი... ნამდვილად არ არას ურიგო აზრი... (მიდის).

კრუპი ბიჭი - იქნებ, დაგესვენათ ცოტა...

კაცი ვიოლინოს უშტლიარით - არა, არა... სად მცალია... საქმეები... დროებით, კარგად ვნახეთ... (კიბეზე ადის. ბიძინა შეეჩვენება).

სურათი მხსოვი: ბიძინა, დათიკო, კრუპიე ბიჭი, კრუპიე გოგო, შემდეგ ველოდი.

ბიძინა — ვინაა ეს კაცი... ნათესავი ხომ არაა ჩვენი? რაღაც მეცნობა.

კრუპიე გოგო — საწყალი კაცია.

ბიძინა — ჩემზე საწყალი კაცია არ მეგულება მე. მაგრამ დათიკომ კაი ამბავი თუ მომიტანა, მერე ნახეთ თქვენ ჩემი პატივცემამ... კოწახური კი არა, მე ვიცი მერე... არ გამოჩენილა ხომ დათიკო?

კრუპიე ბიჭი — არა.

ბიძინა — ესაუბრება: ალბათ ჩემზე... (ხანმოკლე პაუზა). კარგი წინათგრძნობა აქვს. კუჭის აწინაღობა ვიცი ხოლმე ამ დროს. კაი პასუხს მოიტანს დათიკო. დაუწყებენ ახლა ისინი, კვალფიკაცია არა აქვს, ის არა აქვს, ეს არა აქვს, მაგრამ დათიკო რისი დათიკოა მაგათ თუ სიტყვაში არ აჯობა. დათიკო არის კაცური კაცი... არ შეეშლება მაგას ჩემთან. მოსეს არ გაუღვიძია?

კრუპიე ბიჭი — ძინავს ჯერჯერობით.

ბიძინა — (ხელებს მოიფშენიტავს) — ესე იგი ძინავს... (იციანის), რაც მე მოსეს ჩემოდნები მითრევი, ახლა საზარდულქვეშ ხელის ამოდებაც მომთხოვა... (იციანის) ისე, დიდი უსინდილო ხალხი ვიყავი, ჩვენში დარჩეს... სანამ ახალგაზრდა იყო, ჩემო ბატონო, მეფობა და კაი ცხოვრება არ დაუკლია, რძეში და თაფლში მუშაობდა მთავარ რევიზორად... იმერთიც წყალობდა და ასე იყო, ა. (ყელთან გაიტარებს საწვევებელ თითს) ახლა, მოზუცდა და ამ ვიფობაშიც აქეთ მასწავლის ტკუას... მტრედმა ღუ-ღუ მითხრა, დიდი მოსეს სული გადმოვიდა ჩემზე და ახლა ღვთის სასუფეულის დასაბრუნებლად ახალ ომს ვიწყებო, გამოაცხადა... გამაგიჟებს ეს ხალხი... ყველგან მეფობა როგორ უნდათ, კაცო... ახლა იქ უნდა მათრევიოს ჩემოდნები... (იციანის) ეხ, მოსე, მოსე... სულ მისი შვილის ამბავზე დაემართა ეს სიგიჟე, მაგ საცოდავს... მოსეს

ბიჭი დიდი აწყვეტილი დააჯდებოდა მანქანას, ნახევარქრატქმ უნდა, ჩამოწედა ფანჯარას, თავისუფლების გრიგალი ვარო, იტყოდა და ბოლომდე მიატერდა გახზე ფეხს. გიჟდებოდა მოსე შვილზე. ფიქრმა და დარდმა შეჭამა, თორემ მაგას რაქე თუ მოურეოდა არ მეგონა, ისეთი მაგარი კაცა იყო... რას მიშერება ეს კუჭი... კაი ამბავს მოიტანს დათიკო... (ხანმოკლე პაუზა) ამასწინათ, მოსე კარგად იყო მშინ, ჩემთვის უცნობ კაცს ერთი მანქანა მწყერი გამოუგზავნია მოსესთვის. სად მოინადირა მანც ამდენი... მოსემ, მწყერის დანახვა არ შემთხლიათ და, მთელი ნანადირევი მე გამომატანა... რა გემო ჩავატანე, რომ იცოდე, რა გემო ჩავატანე... ვგიჟდები მწყერზე... თქვენ არ ვიყვართ?

კრუპიე ბიჭი — კი, რატომაც არა...

ბიძინა — ოხ, რა იყო... რომ შეიწვება, ხომ იცი, რომ შეიბრაწება... ხო, ხო!!! მწყერს მე ძვლიანად ვჭამ, მაგალითად... აუპ, რას მიშერება, კაცო, ეს კუჭი... ა, რა ვთქვი, დათიკო! (კიბზე ჩამომავალი დათიკო შენიშნა). ღაბიძიკო (კიბზე დაეშვა. ბიძინას მიუახლოვდა) — რაო, ბიძინა, გააკეთე რაც ვთხოვე?

ბიძინა (უბიძან საბუთს იღებს) — აბა, რისთვისაა ბიძინა... (მიანწვდის).

ღაბიძიკო (საბუთს ათვალერებს) — ყოჩაღ... რად უნდა ამას ტაბელური იარაღი... აი, აქ წერია ყველაფერი... საავადმყოფოს ამბავიც მოვავებარე...

ბიძინა — კი, ხომ?! მოავებარებდი, აბა, რა იქნებოდა...

ღაბიძიკო — აქ ჩემი ბიჭი ხომ არ ყოფილა, სულხანა...

კრუპიე ბიჭი — იყო. მარინასთან და თამრისთან ერთად გავიდნენ ყავის დასალევად.

ღაბიძიკო — გაუკეთეს მოსეს ნემსი?

კრუპიე ბიჭი — არა, ძინავს ჯერჯერობით... მალე მოვალთო...

დათიკო — ზოგ რამეში კი არ ტყუ-
ის აბესალომი... ვერ არის მთლად და-
ლაგებული ეს ჩემი ბიჭი... რა დროს
მარინა იყო... ჩამოწერილი საქონელი...
ყავახანაში კი არა, ვიცი მე სადაც გა-
ვუშვებ მაგას... სულელი ეგ...

ბიძინა — რას ამბობ, დათიკო, სულ-
ხანა რომ ბიჭია... შესაშური ახალგაზრ-
დაა.

დათიკო — კმ... შესაშური. (ხან-
მოკლე პაუზა) ისე, აბესალომსაც რომ
გონია, არც მთლად ისეა საქმე. სულ-
ხანა დღესაა ასე თავჩარგული, იშოვას
თავის საშოვნელს და აბესალომი შე-
იძლება კარის დარაჯადაც კი დაიყენ-
ოს... დახლთან დგომაც შეუძლია და
შეჯორებასაც უძლებს... მაგაშია მაგის
ძალია... ფულზე დგას... ძლიერი ფეხვა
აქვს.

ბიძინა — დათიკო!

დათიკო — ხო, ბიძინა...

ბიძინა — (ხევა რამის კითხვა უნ-
და) აბა, საავადმყოფოს ამბავი გარკ-
ვე ხომ...

დათიკო — კი... დავაწვენთ ხეალ-
ზეგ.

ბიძინა — ჩემ საქმეზეც ხომ არ გა-
მოვივლია?

დათიკო — კი, გამოვიარე...

ბიძინა — მერე, დათიკოს ვენაც-
ვალე, რა გითხრეს?

დათიკო — არ გამოვა მაგ საქმე,
ბიძინა! ღმერთია მოწამე, ცდა არ და-
მიკლია, მაგრამ კვალიფიკაცია არ ყოფ-
ნისო...

ბიძინა — ...მომკალი და ისაა.

დათიკო — რა ვქნა, ტყუილს ხომ
არ გეტყვი.

ბიძინა — დათიკო... დათიკოს ვენა-
ცვალე, დისპენერობას რა კვალიფიკა-
ცია უნდა... ვილაცას რაღაცას გამოუ-
წერ და ორ კაპიკს ჩაგიდებენ ზიბეში...

(ხმაძალია) მაგათი შეცდენილი ვარ
სულაც... დავრჩებოდი ჩემს სოფელში
ბოლოსდაბოლოს. გინდა თუ არა, ჩამო-
დი ქალაქში, დააჯექი ტროლეიბუსს
და ბინასაც მოგცემ, საჭმელ-სასმელ-
საც მოგცემ, იმრავლე - იხარეო... ჩა-

მოვედი, ბატონო... ავერა ვარ, ა... მარ-
ტო მე კი არა ვარ, ცოლი...
შვიდი შვილი კიდე ჩემი... ტროლეი-
ბუსით ვარჩენ ამდენ სულს, მე შენ
გელაპარაკები. მიპასუხე ერთი... დის-
პენერობას რა კვალიფიკაცია უნდა, და-
თიკო, არ გადამრიო... რა დღეში ჩა-
ვარდი, კაცო, იქით გაყიდული სოფე-
ლი და აქეთ, ქალაქში, დამშუული ბავ-
შევები... შვიდი შვილი რომ მყავს, მაგი
არაფერია?

დათიკო — კვალიფიკაციას, ჩემო
ბიძინა, ბავშვების კეთებაში არ იძლე-
ვიან...

ბიძინა — მადლობთ, დათიკო, მად-
ლობით. არ მეგონა ნამდვილად... შენგან
არ მეგონა... არც ისე შორებლები ვართ,
ჩემი ვაჭირვება გულთან არ მიგეტა-
ნა... არ მიიტანე გულთან და იმის ბრა-
ლია...

დათიკო — ...უყურე ახლა ამას.

ბიძინა (მიდის) — კი, კი, მახეა...
ვინც აღამიანურად დამელაპარაკება,
ფეხს დავბან იმას, გელაპარაკები მე
შენ... უგულობა არ მიყვარს მე... რა
შუაშია — ბავშვების კეთებაში არ იძ-
ლევიან კვალიფიკაციასო. — რა თქმა
ეს. ნათესავის და ახლობელის ბუხარა
არ მიკეთებია, ჩემს ბუხარს ვუკლიდი...
რატომ გადაიკარგა აბესალომის მამა?
ისე გადაიკარგა, სურათი არ დატოვა
თავისი ოჯახში... ან კი მამა იყო? ხალ-
ხი იმასაც...

დათიკო — (მაგიდაზე დაარტყა ხე-
ლი) — ხმა!!!

ბიძინა — (მიდის, შეცბა, მაგრამ
ინერციით ისევ გამოხატავს უკმაყოფი-
ლებას) — ხმა კი არა, დამანებე თა-
ვი, თუ კაცი ხარ...

დათიკო — მოდი აქ!

ბიძინა (ადგილზე შედგა) — რა
იყო, რა ვთქვი ახლა ისეთი...

**დათიკო (თითოს დაქნევით იხ
მობს)** — ბიძინა!

ბიძინა — (დათიკოს ნებას ემორ-
ჩილება. თუმცა, ინტიმარსაც არ იტყვის)
ა, ბატონო, მოვედი... (მიუახლოვდა).

დათიკო — გააღე პირი!...

ბიძინა — რა ვთქვი ახლა, ისეთი...
ღათიკო — პირი გააღე..

ბიძინა — რატომ, კაცო, რა ვთქვი...
არაფერი არ მითქვამს...

ღათიკო — გააკეთე, რასაც ვეუბნები...

ბიძინა — რატომ, კაცო...

ღათიკო — მაინტერესებს, რამხელა ენა გაქვს... ჰე... (**ნიკაპი წაკრავს ხელს**). ბიძინა პირს გააღებს. დათიკო ჩაიკეტრდება. ჯიბეში ჩაუყოფს ხელს. ქალღმერთს გახვეულ კამფეტს ამოაყლოს. ასევე გაუფიქნელად ჩაუღებს პირში. ხელს წაკრავს ისევ ნიკაპზე. ბიძინა პირს მომუწავს.

ღათიკო — სტომატოლოგთან ვერ წახვალ? რა დღეში გაქვს კბილები... (**ფულს ამოიღებს. ბიძინას ჩაუღებს ჯიბეში**) სტომატოლოგთან წადი... იმკურნალე და მერე მოდი... ხომ გამიკვ? ბიძინა თავს დაუქნევს. შეტრიალდება. მიდის.

ღათიკო — (**კრუპიებს მიმართავს**) — ახეა, წყალობ, ჯახირობ... ბიძინას ნაირების გამო საკუთარი თავი გავიწყდება კაცს, მადლობელი მაინც არაფერია არ არის (**კრუპი გოგოს**) ჭიკა წყალო. გენაცვალე! (**კრუპი გოგო პორჯომს ჩამოასხამს ჭიკაში. დათიკო მოხვამს**) მადლობთ (**ჩაიცინა**) გელოდის თუ არ ჩავთვლით, ყველა შენგან თხოულობს რაღაცას... მაგრამ გელოდის მოხალისე ბარათებიც ვის რად უნდა, ვერაფრით გავიგე. ეტყობა ღმერთმა სხვის სამსახურად გაგვანინა მე და ჩემი დიდი ოჯახი. ვანა რამედ გვერგება ბიძინა, მაგრამ მაინც ეპატრონობ, მაინც ვალდებულად ვთვლი თავს... ჯერ მოხეს ჩემოდნები დაქონდა... მერე მაგის შეიღეს ავკიდა... ის კი სხვანაირი ბიჭა იყო, ამოჩემებული ქონდა — თავისუფალი კაცი ვარო.. მე რომ მკითხო, თავისუფალი კაცი კი არა, შლეგი იყო, ასევე შლეგურად მოკვდა ცხონებული... ჩემი ძმაც მისი სიკვდილის შემდეგ შეიცვალა... იცით, რა კაცი იყო მოსე?! მართლა მაგარი კაცი იყო... ჩვენს შორის ასაკობრივად დიდი სხვაობაა, მაგ-

რამ კარგად მახსოვს, მაშინვე მოხდა ერთ ვაციცკროვნებული ზახე, როცა მკაცრად ბაბუაჩემის სახლი დაიბრუნა... იმ დღიდან მოხეს სიტყვა ჩვენს ოჯახში კანონად იქცა. ასეც გრძელდებოდა იქამდე, სანამ მის შეიღეს ის უბედურება არ შეემთხვა... მერე კი, დღით-დღე იცვლებოდა ჩემი ძმა, ჯერ სიტყვაძუნწი გახდა, მერე საქმეზე ვულისაძრუება შევამჩნიე, მერე თითქოს გამოცოცხლდა და ეს კახინო ღმერთების ბიუსტებით გამოტენა, მერე ისევ ჩაიკეტა თავის თავში, საქმეზე ხელი აღმოაჩინა და მაშინ გამოჩნდა სწორედ ახსალომიც... ბოლოს, საერთოდ აღარ გამოდიოდა თავისი ოთახიდან. იჯდა და ბიბლიას კითხულობდა. ეხ, მძიმე ტვირთია კაცის ცხოვრება, მაგრამ კაციც იმისაა, ტვირთი ზიდოს. (**წამოღვა**). მარინა ყავახანაში წავიდა, არა?

პრუპი ბიჭი — დიახ, მალე მოვალთო.

ღათიკო — ეტყობა, მარინას არ იცნობთ, ჩემი ხელით თუ არ მოვიყვანე, სანამ ყავახანის ყველა კლიენტს არ უმკითხავებს, იქამდე ფეხს არ გადმოვადგამს... (**საათზე დაიხედა**) მოსე კი სადაცაა გაიღვიძებს... (**მიდის**) კიბეზე გელოდი ჩამოიღის.

ღათიკო — გელოდი, ჩემს მოსვლამდე აქ იყავი, მოხემ თუ გაიღვიძა, შეიქცეი... მალე მოვალ.

ველოდი — რას გავდა, კაცო, ბიძინა. ფერი არ ეღო სახეზე. ხომ მშვიდობაა?

ღათიკო — არაფერი ისეთი. ამ გახსენებაზე, შენ გეცოდინება, რად გვერგება ჩვენ ბიძინა?

ველოდი — ბიძინა.. ახლობელია, კი... კი, როგორ არა... დედამისის მამინაცვალი და ბაბუაჩემი ნათელმბირონში იყვნენ... კი, როგორ არა, ახლობელია...

ღათიკო — კარგი აბა... ახლობელი ყოფილა... (**მიდის**).

სურათი მეექვსე: ველოდი, მოსე, კრუპი ბიჭი, კრუპი გოგო.

ბელორდი (კრუპიე გოვოს) — ტელეფონი მომარადე, ბიძია... (ტელეფონის აპარატს გამოართმევს. ნომერს კრიფავს, თან საუბრობს) შევეხმეიანება ჩემს ბიჭს, რას შერება, როგორაა, პირველად წამოვიყვანე ამხელა გზაზე, სუსტი ბავშვია და მეშინია მაინც... ალო... ალო, მარია! ხო, გელოდი ვარ. არა, მარია, მოსე ვერაა კარგად! ვერა. ხო... როგორაა ჩემი ბიჭი? (იცინის) კაი, კაცო, ასე მოგიშინაურდათ? ხო, აბა, გისმენ, მითხარი!.. (ხანმოკლე პაუზა. უსმენს. შემდეგ აღშოთობით) მეც მაგას არ ვლაპარაკობ! რა არის ამაზე იოლი?... რა უნდა ამას! გიყვარდეს შენ, შენ გიყვარდეს და ნუ კითხულობ იმას უყვარხარ თუ არა... რატომ კითხულობ საერთოდ... რატომ გინდლება ტეინში ეს აზრი, რომ შენ უნდა უყვარდე ვიღაცას... გიყვარდეს, შენ გიყვარდეს და იფიქროს იმანაც ისე, ამის შერე ხომ დალაგდება ყველაფერი... რა უნდა ამას. ამაზე მარტივი, არის რამე?... (შეტბა მიიხედ - მიიხედა) მაპატიე, შენი ჭირიმე, დაებერდი, ეტყობა, სულ გამოვპრუტუნდი... რა მანხუბებს ერთი, გამაგებინა, — ხო, მარია, ხო გენაცვალე... დამალაპარაკე ჩემი ბიჭა. (კრუპიეებისკენ) მაპატიეთ, ბიძიებო, გავცხარდი ცოტა... (იცინის) მე მკითხულობდა თურმე... მარიათან უთამაშია, მაიმუნს მაგას... (ყურმილში) ხო, არველოდი! როგორ ხარ, მამა! ხო, მამა, კი, კი... კი, შეილიო... არველოდი! რა ვიცი, თუ იცი? გამოიცანი... ცივა... (იცინის) კიდე ცივა... (იცინის). დათბა ახლა... (იცინის) ო, მამა, ხო!!! აბა, რომ შეგბირდი გიყიდი თქო... ხო, მალე მოვალ... კაი, აბა... კარგი... (ყურმილს კიდებს. ბედნიერი ღიმილი აქვს) ხან შოკოლადი მითხრა, ხან მამალო... ისე უნდოდა ახალი მატარებელი, რომ ვერ წარმოიდგინა, მართლა თუ ვუყიდიდი... (ხანმოკლე პაუზა) ახლა, ცოტა სასაცილოდ ქანწარ თქვენთვის, ხო, ბიძიებო? არველოდის ხნის შეილიშვალი უნდა მყავდეს მე, მარა ასე მოხდა... სიბერეშია თუ ისე, ღმერთმა კი მანუ-

ქა და... ამის იმედი მაქვს, ახლა ხომ აღარ დამლუპავს... არ ხდებოდა... ცო... არადა, შემაშინა ბავშვმა მალაქმა... გაიწვინა თავისი პატარა ხელი და ცეცხლი, მამა, ცეცხლიო... ვაფთორდა სულ... თვალები გაუფართოვდა... მამა მოუკვდეს, მაგას...

მოსეს ხმა — გელოდი!

ბელორდი — (შეტბა. ხმადაბლა) — ვავალეძე?!

მოსეს ხმა — გელოდი!

ბელორდი — მოვდივარ, მოხე!... გელოდი მოსეს ოთახისკენ გაეშურა.

კრუპიე ბიჭი — გაიღვიძა.

კრუპიე ბოზო — ცაცას ხომ არ დავერეკათ.

კრუპიე ბიჭი — შენ მოწყალების და არა ხარ? ვაფრენინე რა კაცს თავის გემოზე...

კრუპიე ბოზო — მართლა არ დელეწოს აქაურობა...

კრუპიე ბიჭი — მოსე რისი დამლენჯავია, სიარული უჭირს — თავის ფეხით... ნახე, კიდეე ჩაირთო სბუცეფექტი!.. (საეცეფექტი მალე გამოთრთვება) აი, ახლა გამოირთო... არა, რაღაცა ჭირს ნამდვილად...

გელოდის მოხე გამოიყავს ბორბლე-ბიანი სავარძლით... მოსეს პლედი აფარია. მუხლებზე ხელჯოხი უდევს. გამოიყონალებული ჩანს, შეიძლება ითქვას, ავრესიულიც...

მოსე (გზადაგზა) — შენ მარცხნივ დამიდგები, არველოდი მარჯვნივ, ხელს დამიჭერთ, რომ არ დამეღალოს. მე ჩემს კვერთხს შევმართავ და ერთიანად დავაქცევთ ამერებსა და ამთორეთებს... მეომარია უფალი, უფალია მისი სახელი, ისაა ანი და პოე და მეც ღვთის სასუფეველის დასაბრუნებლად ახალ ომს დაიწყო... მე მოსე ვარ!!!

ბელორდი — კი, მოსე, კი...

მოსე — ხმა, კრინტი!!! (პაუზა) მტრედმა მითხრა... შემოფრინდა ღია სარკმელში, ღუ-ღუ, ღუ-ღუ — ასე გააკეთა და იმწუთას მიეხვედი ვისი სულიც გაღმოვიდა ჩემზე... ჩემი ხელით დაინაცრება, რასაც აქ ხედავ... მე უნ-

და გაგანთავისუფლოთ მამონისაგან... ადრე მეც მამონის მსახური ვიყავი, მაგრამ მტრედმა ღუ-ღუ, ღუ-ღუ, ასე გააკეთა და იმწუთას მივხვდი, ვისი სულიც გადმოვიდა ჩემზე... შენ მარცხნივ დამიდგები, არველოდი მარჯვნივ, მე კვერთხს მიემართავ და... სად არის აბა, ჩემი ბიჭი? მიპასუხე, სად არის?! **(ხანმოკლე პაუზა)** ოქროს ხბოს სამსხვერპლოზეა დაკლული... ყველა, ყველა, ვისაც შენი თვლით ხედავ, ყველა ოქროს ხბოს მსხვერპლია... მან წაგვართვა შეილები, მან გვასვა სისხლი... **(ხანმოკლე პაუზა)** კერპი უნდა დაიქცეს... უნდა დაილეწოს! **(ხმას დაიდაბლებს. მოხედავს)** მოულოდნელად უნდა დავეცხოთ თავს... არავეინ არ უნდა გაიგოს, გავსებულაია აქაურობა მამონის მოციქულებით... **(პაუზა. დაჭკვებით შეხედავს კელოდის)** არ უთხრა არავეინ, თორემ ნემსს გაგაკეთებენ იცოდე...

გელოდი — არა, მოსე, არ ვერცხვი არავეინ...

მოსე — ხო, არ უთხრა... ბიძინამ მომატყუა, არ ვერცხვი არავეინო და მოციქულებს უთხრა — **(ხმას დაიდაბლებს)** გავსებულაია აქაურობა მამონის მოციქულებით... ნემსი აქვთ ... დავსჯი ბიძინას... მე, შენ და არველოდი, ჩვენ სამი დავიწყვებთ ახალ ომს... სად არაბ აბა, ჩემი შეილი? მითხარი, სად არის, აბა?! სად მიდის ჩვენი სული?! არ გაფიქრია?! ვის სამსხვერპლოზეც დაიკვლება, იმასვე რჩება ჩვენი შეილების სულიც... ოქროს ხბო თავის მსხვერპლს უკან ითხოვს... მაგრამ... **(პაუზა)** მე მოსე ვარ... მე გაგანთავისუფლებთ კერპისაგან... შენ მარცხნივ დამიდგება, არველოდი მარჯვნივ, ჩვენ სამნი დავიწყვებთ ახალ ომს...

გელოდი — ომი რად გინდა, მოსე, გვიფარდებს ერთმანეთი და...

მოსე (ბებრულად ქირქილებს) — არა, არა, არ გცოდნია შენ... ხანამ არ დავამხობთ აშურებსა და აშთორეთებს, ხანამ კერპს არ დავცემთ, იქამდე უფლის წყევლაა ჩვენზე... კერპის მონები ვართ, მაგრამ მე გამოვიყვანთ თქვე-

ნი მონობის სახლიდან... **(მეომართა უფალი, უფალია მისი სუბუღორობა მარჯვენით დაიქცევა კერპი, ღუ-ღუ, ღუ-ღუ. — ასე გააკეთა მტრედმა და იმწუთას მივხვდი, რაშიც ჩყო საქმე... უფლის მადლშია ჭეშმარიტების შეცნობა, ჭეშმარიტების შეცნობაში ნამდვილი თავისუფლება, თავისუფლებაში კი, თავად უფალი... ხედავ, როგორი წრე შეიკრა? ისაა ანი და პოე, პირველი და უკანასკნელი, უფლით ვიწყვებით და უფლით ვმთაერდებით (ხმა გაიმკაცრა)** მაგრამ წრე გაწყვეტილია... სადაც ოქროს ხბო დგას, იქ წრე ვერ შეიკვრება... სასუფეველი დაკარგულია... აქ მხოლოდ როკვის ხმები ისმის... გამოართვეს ცაცას და მარინას სამკაულები, ჩამოასხეს ოქროს ხბო და ახლაროკავენ...

გელოდი — ...მოსე! მოდი, წავიდეთ ჩემთან. **(ხანმოკლე პაუზა)** დაეჯდეთ მატარებელს და ჩემთან წავიდეთ... ხან აქაური ვთქვათ, ხან იქაური... მარტო კაცი ხარ შენ...

მოსე (ქირქილებს) — მოსე მარტოკაცი უნდა იყოს, აბა, როგორ გინდა... გამაცინე გულიანად... **(ხმა გაიმკაცრა)** რა მინდა შენთან, ხანამ აქოქროს კერპი დგას... რა უნდა გაეაკეთო შენთან! ბუხართან დავეჯდე! **(ხმამაღლა)** მე მოსე ვარ!!! მე თუ ბუხართან დავეჯექი, ვინ გაგანთავისუფლებთ... უდაბნოა მთელი სამყარო... უდაბნოში მივდივართ დღემდე... ოქროს ხბო დგას უდაბნოში. **(სპილენძის აბსტრაქცია თავისით ირთება. კაზინო სქელი, ვითოვლა მტვრით გაივსება. მოსვს მონოლოგში თავიდან აგრესიული ხმები ისმის, თანდათან ეს მონოლოგი თხრობაში გადავა)** კერპი თავის მსხვერპლს უკან ითხოვს... უნდა დაილეწოს, დანაცრდეს... უდაბნოა მთელი სამყარო... კოცონი ანთია... დიდი უდაბნო... მზე... დიდი მზე... ბიძინა მატლდასეული მწყრის ხორცილთ სკდება, მისი ჯალაბი კი ციურია მანანასაგან გამომცხვარ ხშიადებს ნთქავს. ოქროს ხბო. ოქროს ხბოთან დიდი კოცონი... მზე... სასაზე მიკრულა

და არავინ არის მომგერიებელი... ტან-
ჯულ-წამებული ვიქნებით მთელი სი-
ცოცხლე და კაუზზე შეგვშლის ხანაზა-
ობა, რასაც ჩვენ თვალწინ დავინახავთ...
დაუწყებთ ჭამას ჩვენი მუცლის ნა-
ყოფს, ჩვენი ვაყებისა და ასულების
ხორცს, რომლებიც მოგვცა უფალმა,
ჩვენმა ღმერთმა... დილით ვიტყვი
— ნეტავ დილა იყოს.

კობეზე დათიკო და ცაცა ჩამოდიან.

ცაცა — (მოსე შენიშნა) — მარინა,

შენ არ გაიხარო, მარინა...

მოსე — მოციქულები! მოციქულები!

დათიკო — დამშვიდდი, მოსე... არ

მოვალ, დამშვიდდი!

მოსე — ოქროს ხბო უნდა დაიქ-
ცეს... დაილწოს...

დათიკო — სად ხედავ, მოსე, ოქ-
როს ხბოს, დამშვიდდი!

**მოსე — (სპილენძის აბსტრაქციის-
კენ გაიშვებს ხელჯოხს) აი, ოქროს
ხბო... დანაცრდი და დაიქეცე, დანაცრ-
დი და დაიქეცე... გელოდი! გელოდი!**

მარინა და თამრი გამოჩნდებიან.

ცაცა — (მარინას) — სადა ხარ. შე-
იძლება ახე...

**მარინა — (ანქარებულად მიეშურე-
ბა მოსეს ოთახისკენ) —** აქა ვარ, აქა
ვარ...

მოსე — არ მომეკარო, მე მოსე
ვარ! დაგსჯი...

**დათიკო — (მოსესკენ გადადგამს
ნაბიჯს) —** არა, მოსე, არ მოვდივარ,
არა...

**მოსე — (დათიკოსკენ მიმართავს
ხელჯოხს) —** გომბეშოებით მოვწყლავ
მთელს შენ ქვეყანას, გომბეშოება
აფუთფუთდებიან ნილოსში, ამოვლენ
და შეესევებიან შენს სახლს, შენს საძი-
ლე ოთახს, შენს საწოლს, შენს თონე-
ებსა და შენს ვარცხლებს... ხელი არ
მახლო... მონები, ბინძური მონები... მა-
მონის მოციქულები... ხელი!

**დათიკო — (მიუახლოვდა, ხელი და-
უჭირა) —** მარინა, ჩქარა!

მოსეს ოთახიდან მარინა გამორ-
ბის. ნემსი უჭირავს. გზადაგზა, ანქა-

რებულად ამოწმებს წამლის ღირსს.

მოსე — მატლდახეულ... ხე...
მენ... როკავენ... დიდ კოცონთან როკა-
ვენ... ჩემივე ხელით დავეცემ, ჩემი ხე-
ლით დადგმულს... გელოდი! გელოდი!
ხელი გამიშვი! მოსე ვარ... მე მოსე
ვარ... სად არის ჩემი შვილი? ბინძურა
მონები... უფალი გადავიხდის... უფალი
ჩემთანაა... მე მოსე ვარ... არ გაბედოთ
ნემსი... ნემსი არ გაბედოთ... გელოდი!
უფალი ჩემთანაა... შვილო, სადა ხარ,
შვილო!!! არ გამიკეთოთ ნემსი... გელო-
დი! უფალი... შვილო!!! ნემსი არ გამი-
კეთოთ... შვილო, შვილო, სადა ხარ,
შვილო!!! არ გინდათ, რა, ნემსი!.. არ
გამიკეთოთ ნემსი!..

მარინა მოსეს მკლავისკენ დაიხ-
რება.

მესამე ნაწილი

მსხვერპლშეწირვა

**სურათი პირველი: მარინა, თამ-
რი. შემდეგ ხულხანა, კრუბიე გოგო და
კრუბიე ბიჭი მეორე პლანზე.**

მარინა (ცოტა ნახვამი ჩანს) — რა
კარგი იყო ყავახანაში... დათიკო რომ
არ დაგვეცემოდა თავზე, ახლაც იქ ვიქ-
ნებოდით.

თამრი — ხო, იქნებოდი... რა თქმა
უნდა...

მარინა — (თამრის მოხედა) — რა
იყო, რა ტუჩებს მიბზუებ, რა მოხდა?

თამრი — არა, რატომ, კარგი იყო,
სულხანასთან კონიაკის ბრუდენშაფტზე
სმა... ხომ გაფრთხილებდით, მოსეს არ
გაეღვიძოსმეთქი...

მარინა — (იციხის) — სულხანა...
როგორ იფრინა დათიკომ... (იციხის)
ამხელა კაცი ბავშვივით დასაჯა... სად
გაუშვა? ხო, ხო, ერთ ადგილას გაუშვა.
წესიერ ოჯახებში ასეთ ადვილს არ ახ-
სენებენ... ისიც, როგორ ბავშვივით იყო
კედელთან იტუზული... გაწითლდა... გა-
იბერა... (იციხის).

თამრი — სასაცილოს სრულებით
ვერაფერს ვერ უხედავ...

მარინა — იმიტომ, რომ შენ მხოლოდ ერთი ვლუპი მოსეი...

თამარი — ბრუდენშაფტზე არ მისვია, მართალია.

მარინა — რატომ მებუტები?

თამარი — შინ წაიდე...

მარინა — რატომ უნდა წაიდე... Я свое отработала, წავეალ, იაპონური მარაოს ცქერით დაეტკებები...

თამარი — (წამოდგომას აპირებს) — შენ ღარნი, მე წავეალ. (მარინა ნახვამი ადამიანისთვის დამახასიათებელი სიჯიუტით დაუჭერს ხელს, სკამზე დასვაძს).

მარინა — მითხარი, რატომ ხარ ნაწყენი... მითხარი, რა... მითხარი, ჩემ თავს გაფიცებ... გამოვსწორდები...

თამარი — კონიაკის ხუნი გიდის.

მარინა — რა დავლიე, ხამი პატარა ჭიქა დავლიე...

თამარი — შენ და სულხანამ არა?..

მარინა — ა, მივხვდი... აი, ახლა, სულხანა რომ ახსენე მივხვდი,

Ты что, ревнуешь, детка?

თამარი — (წამოდგება) — არა, ეს უკვე აუტანელი ხდება...

მარინა — მართლა, მართლა... რა დაგემართა... ის ხომ არარაობაა, თამარი... გინდა, დაგიმტკიცო! რა ექნა, აქ რომ იყოს, ახლავე დაგიმტკიცებდი...

თამარი — მე სურაფერს მიმტკიცებ... შეხედე, რას გეხარ... ან კი როგორ მოძებნე ეენა.

მარინა — როგორ და მშვენივრად... (მოსეს ოთახისკენ უთითებს) მიბრძანდი და ნახე, უცოდველი ყრმასავით ძინავს... ნუ მებუტები, რა!..

თამარი — (გალიზიანებით) — წავედი მე...

მარინა — (თავდაც ღიზიანდება) — წაიდი! არ გაკაეებს, სადაც გინდა, იქ წაიდი... შენ გგონია, ისეთი სულელი ვარ, ვერაფერს ვხვდები?! ჩამოველო და ესეც ჩამომეყვა... ვინ იცის, ბურქებს ში დამალული მითვალთვალელები, რომ აქ ჩამოსვლის საბაბი გქონოდა... მე მასწავლი, ვინცა ხარ... ბავშვობიდან გიყვებოდი ბრჭყვიალა რაღაცეებზე, რა მოხდა, არარაობისთან ბრუდენშაფტზე

ორი ჭიქა კონიაკი დავლიე... მე ხომ ვიცი, ექვიანობ... შინ წაიდე...

თამარი — (მოტრიალდა) შენ...

შენ... შენ ვინა ხარ! ვინა ხარ... პედაკიურმა-მანიკურმა... დავიბადე თუ არა, ალბათ, იმ წუთიდან იმის ფიქრში ხარ, როგორმე ჩემზე გვიან დაბერდე... მთელი ცხოვრება მიმტკიცებ, რომ ჩემზე ახალგაზრდა ხარ, ჩემზე თავისუფალია, ჩემზე ლამაზია... კაცებს შენ უფრო მოსწონხარ... შენ... შენ... პედაკიურმა-მანიკურმა, აი, ვინა ხარ... დედამ ასეთი რამ თავის ქალიშვილს გაუკეთოს პირველად ვხვდავ... რა შუაში იყავი, სურთოლ... იმ კაცმა მე დამპატიოა, რა, ასე არ იყო? არ იყო? მითხარი, ასე არ იყო?

მარინა — არ ღირს სულხანა ამაღ, თამარი... დამშვიდდი...

თამარი — სულ რაღაცას მართმევ... ბავშვობა წამართვი, მამა წამართვი, ვველაფერი წამართვი... ვეკედები, იმას ვახსენებაზე, რომ ვიღაც ატროებულ ულაგებს, მამას ვეძახდი... ამოვირჩიე რომელიმე? ვისთანაც გინდოდა, იმასთან იყავი... რა, ასე არ იყო? რა უფლება გაქვს, შენ ამომირჩიო ვინ კარგია, ვინ ცუდი, ვინ არარაობა და ვინ რაობა... ვამეცი ახლა პასუხი, რა უფლებით ჩამიხტი შუაში?.. რა უფლებით!.. თუმცა, რა უნდა გელაპარაკო, პედიკურმა - მანიკურმა... ფუჰ... (მიდის).

მარინა — (გზად მიმავალს) ჩემზე რა წარმოდგენისაც ხარ, გასაგებია... მაგრამ თვითონ შენ ვინა ხარ, შენი ეკლესია სადმე ბაზართან ხომ არა ღვას? ბაზრის სიახლოვეს?!

თამარი — (ხიტყვას ვერ პოულობს) — შენ... შენ რა უნდა გელაპარაკოს პედიკურმა... (მიდის).

მარინა — (სად ეხვებოდა? მისულები დებთან დაკუთვრებულნი იყვნენ) **თამარი** — (ანდობასაც სადმე ჩემზე სურს) **მარინა** — (მისულები დებთან დაკუთვრებულნი იყვნენ) **მარინა** — (მისულები დებთან დაკუთვრებულნი იყვნენ)

კიბზე სულხანა ეშვება. სულხანა და
თამარი ერთმანეთს შეეჩეხებიან.

თამარი (სულხანას) თქვენ ხა
ზონის პარკთან ცხოვრობთ, არა?

სულხანა — დიახ...

თამარი — აი, იმ ლამაზ პარკში, ან
სავანეში თქვენ და თქვენისთანები ვე-
რასოდეს მოხვდებით... აი, ასე... მე არ
შევიშვებთ...

სულხანა (დაბნეული) — ბატონო?

თამარი — რაც გაიგე... (მიდის).

სულხანა — (მარინას მიუახლოვ-
და) — ...რა დაემართა?

მარინა — ეს კიდე მე შეკითხება...

სულხანა — რა მოხდა? დავაშავე
რამე?

მარინა — (ირონიით შესცქერის)
— რატომ დაბრუნდი? დათიკომ, მე
მგონო, სულ სხვა მიმართულებით გაგი-
შვა...

სულხანა — (წითლდება) — იცის
ხოლმე მაგან ასე... უხერხულად გამოვი-
და რაღაც...

მარინა — Молокосос!

სულხანა — მარინა...

მარინა — დათიკო ჩემზეც გელაპა-
რაკა? თქვი!.. მე ხომ ვხედავ, თქვი!..
უბნის პედიკურმა - მანიკურმა არი-
სო, არ ვითხრა: ამოილე ხმა... ღმერთო
ჩემო, როგორ მეზიზღებით ყველანი...
როგორ... როგორ მეზიზღებით... ჩემი
თავიც მეზიზღება... (თავზე შემოიჭრს
ხელს) რა კონიაკი დამალევიან... ჩემი
თავი ყველაზე მეტად მეზიზღება...

სულხანა — (მარინასკენ გადად-
გამს ნაბიჯს) — არა, შენ კარგი ხარ...

მარინა — თავი დამანებე... вып-
шет сейчас... წადი, რა... (თავს ჩარგავს
ხელებში).

სულხანა — (ჭოჭმანის შემდეგ,
თავზე გადაუსვამს ხელს) შენ კარგი
ხარ... შენ... ძალიან კარგი ხარ... მე
მინდა, ჩემზე არ იფიქრო ცუდად... ცუ-
დი არა ვარ... მე... (ხანმოკლე პაუზა)
შენთვის ყველაფერს გაეაკეთებ... რაც
არ უნდა მთხოვო, ყველაფერს შეგიხ-
რულებ... სულ დამახული ვარ... შენთან
გაუხალისდი... ბრუნდენ შაფტზე სიყვარუ-

ლის სადღეგრძელო შეესვით... რა უნდა
გი იყო... მე... (ხანმოკლე პაუზა) უნდა
სურვილების შესრულება მინდა... ბინა-
საც ვიჭირავებ... ლამაზად მოვიწყობ...
სამსახურიდან პირდაპირ შენთან ამო-
ვალ... იცი, რა ლამაზად მოვიწყობ...

მარინა — (თავი აიღო. ეცინება)
ბინა დაგულებული გაქვს უკვე?...

სულხანა — კი... რამდენი ხანია...
კი, როგორ არა... ორთახიანი, თავისა
ავეჭით...

მარინა — (იცინის) — ხანზონის
პარკთან ახლო არის?

სულხანა — პირდაპირ პარკს უყუ-
რებს... ჩემი სამსახურიდან ორ ნაბიჯ-
ზეა.

მარინა — (ირონიით) მერე ამ-
დენი ხანი თავისუფალია, ის ბინა?

სულხანა — მარინა!.. მე მინდა შე-
ნი სურვილები შევასრულო... რა გინდა,
მითხარი... (ჯიბში წაიღებს ხელს. ფუ-
ლის დასტას ამოიღებს. მაგიდაზე დაუ-
დებს) აი, ფული... მე ბევრი ფული
მაქვს.

მარინა — ...Ах, как это по-купечес-
ки!

სულხანა — რაც გინდა იფიდე...
რაც გინდა... მე...

მარინა — ფული მოაშორე... (მკაც-
რად).

სულხანა — (აღელვებული) არა...
არ მოვაშორებ... ფულია ყველაფერი...
მე ბევრი ფული მაქვს... არც მამაჩემს,
არც აბესალომს არ დაესიზმრებათ იმ-
დენი მაქვს... პატარა ბიჭი არა ვარ...
ბევრი ფული მაქვს...

მარინა — (ისტერიკის დონეზე)...
ფული მოაშორე. выпшет сейчас моашо-
ре!... მარინა ჯერ მარჯვენა ხელით
გააწნის სილას. შემდეგ ორივე ხელით
ურტყამს. სულხანა ერთხანს უხმოდ
ღვას. ხელებს დაუჭერს მარინას. გულ-
ში ჩაიკრავს. მარინა მოეშვა.

სულხანა — შენ ჩემთვის მარინა
იქნები... ჩემი მარინა... ფული არის,
მარინა, ყველაფერი... მერწმუნე... ფუ-
ლი! ოღონდ ჩემი იყავი... მარტო ჩემი...

არც დათიკოსი, არც აბესალომის... მარტო ჩემი იყავი. ყველაფერს, ყველაშენს სურვილს შევასრულებ... მე ბევრს ფული მაქვს... არა ვარ პატარა ბიჭი... მამაჩემი მკაცრად მზრდიდა... დღემდე სივარტესაც კი არ მაწვეინებს მასთან... აბესალომი დახლის ვირთხას მეძახის... აღარა ვარ პატარა ბიჭი... ბევრი ფული მაქვს... არც დათიკოს, არც აბესალომს არ დავეიზმრებათ იმდენი მაქვს... მხოლოდ შენ მჭირდები... შენ მინდიხარ... მე... მე არა ვარ ცუდი... ჩემთვის მარანა იქნები... ისე ლამაზად მოვაწყობ ამ ბინას... ფერად ტელევიზორს დავდგამთ... ხომ იცი, აი, დისტანციური რომ არის... ტახტზე წვეზარ, განძრევაც არ გინდა, ისე ვადართავ და ვადმორთავ... მხოლოდ პულტი უნდა მიუშვირო... ცხოველები თუ გიყვარს, ფუმფულა, ბეწვიან კატას ვიყიდი... მე არ ვაწყვინებ, ხიმშივლე მიყვარს... სანამ შენთან ამოვალ, ბახარში ვაგივლი ხოლმე... შენ კი დამელოდები... წაიდეთ ხანზონაში, არ არის ხანზონა ცუდი უბანი, აი, ახლავე წაიდეთ... იმ ბინასაც განახებ...

მარინა — (თავს გაინთავისუფლებს)

— ფული მოამორე.

სულხანა — (ფულს ჯიბეში ჩაიდებს) — როგორც მეტყევი... შენ როგორც ვინდა...

მარინა — ახლა, წადი...

სულხანა — სად წაიდე... უშენოდ არ წავალ... ჩემთვის მარინა იქნები... უშენოდ, არა...

მარინა — წადი, რა, გული მერევა, ადამიანი არა ხარ?

სულხანა — მაშინ მანქანაში დაგელოდები... რამდენ ხანსაც ვინდა, იმდენ ხანს დაგელოდები!

მარინა — (მოშორება უნდა) — კარგი, წადი, წადი...

სულხანა — თუ ვინდა დილაძდე დაგელოდები...

მარინა — წადი, ხო, წადი...

სულხანა — მივდივარ... შენი სიტყვა კანონია... მივდივარ... (მიდის) ოღონდ გელოდები, იცოდე... (თვალს მიეფარა).

მარინა — ხო, მიღა, შეფრთხილდე დურაკ неотесанный, მიდის მუხრატურა (ხანმოკლე პაუზა) მე ხომ ვიცი, ეს დაკომპლექსებული დევენერატი დათიკოსაგან და აბესალომისაგან თავის დაღწევას ცდილობს და ამიტომ ვჭირდება... მამაკაცად უნდა თავი იგრძნოს... თავსას თუ მიიღწია, გაიბერება, სადღესასწაულო ბუშტივით გაიბერება, გაწითლდება... (ლეიბების ბერტყვის ხმა. მარინა უკმაყოფილოდ აიხედავს მაღლა. ხანმოკლე პაუზა) ჩემი პირველი ქმარიც წითლდებოდა. თვალები უცნაური შუქით ელავენ, სახეზე საოცარი აღმაფრენა... როგორ განვიცადე მაშინ მისი გაუჩინარება... ის კი არა, ახლაც, ამდენი ხნის შემდეგ მასთან შეხვედრაზე ვფიქრობ... თითქოს რაღაცის იმედი მაქვს... თითქოს რაღაც აუხსნელს უნდა აეზღოს ფარდა და მერე ყველაფერი კარგად იქნება... (ლეიბების ბერტყვის ხმა) Боже, какая агрессия. ((ხანმოკლე პაუზა) სულხანას ღუქნის საწყობში ალბათ ნესტისა და დამპალი ხახვის სუნი დგას... (იციის) მე წარმოუდგენივარ ხანზონის პარკის დედოფლად... მორყეული სკამები, დაჩხილი ხეები, მაწანწალა ძაღლები, შმორის სუნი, მე კა დედოფლის გვირგვინით თავზე... მელოდოს... дурак... ყველას კომპლექსები ჭამს... დათიკოს აბესალომის, აბესალომს დათიკოსი... ხელი მატკინა, როგორ გთხოვდა დათიკოსო... როგორ მთხოვდა და დათიკოს როგორც ეკადრება ისე... — ვერავინ გაიგებს, სულ ვერავინ გაიგებს, შეიძლება შენც ვერ გაიგოო... (იციის) თვითონ აბესალომის ნაკლები ავადმყოფია? საჭეზე იყო ჩაფრენილი, ვილაც ფეტონებიან პენსიონერზე მანქანით ნადირობდა... тоже дурак! ...ხელი მატკინა... სულხანას კი ორივეს კომპლექსი ჭამს... მე ვჭირდება... მაგან რა იცის, მაგ სულელმა, ჩემი ხახით რამხელა კომპლექსს აიკიდებს... აღარა ვარ სულელი ვოგო... უკვე ვიცი, როგორ უნდა მოექცე ასეთ დევენერატებს... მაგრამ არა, Не внавать этому, ...არავინ არ მჭირდება, სულ არავინ...

(ხანმოკლე პაუზა) რა უცებ გარბას დრო... სულ ვიღაცის ლოდინში... ხანამდვილეში კი მთელი ცხოვრება ცაცას ლეიბების ბერტყვა ვესმის, რეალური მხოლოდ ესაა. (თვალები აუწვლიანდა) წავალ, იაპონურ მარაოსთან წავალ, თორემ ავტირდება... Ей, Боря, ავტირდება!.. (ხეცის ხიღრმეში, იაპონური მარაოსაკენ გაემართა).

კრუპიე ბიჭი და კრუპიე გოგო საუბარს შეწყვეტენ. კიბეზე ჩამოშავალ კაცს ში-აქიყვეენ წურადლებას.

სურათი მკორმ: კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით. კრუპიე ბიჭი, კრუპიე გოგო, შემდეგ მარინა.

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარ-ით (გალიმებული)—რა საოცარიც არ უნდა იყოს, ისევე მე და ისევე ახალი იდე-ით!

კრუპიე გოგო — იცი, აბესალომ-მა კიდევ გაგახსროთ...

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარ-ით ხამწუხაროა... ვერაფრით ვერ მო-ვინებლეთ ეს კაცი... (ვიოლინოს ფუტლიარს მიიხუტებს შკერდთან) მაგ-რამ, რაც მთავარია, იდეა მოვიზებლეთ... ბაზარი და იდეა. მხედველობაში მაქვს ახალი, ცინცხალი იდეა განუყოფელი მცნებები... მთავარია იდეების ხიმრავ-ლე, თორემ ხაწყისი თანხა ყოველთვის მოიძებნება.

კრუპიე ბიჭი — თქვენ ადრე ბრძა-ნეთ, რომ ინფორმაციის ფლობაა მთა-ვარი...

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარ-ით — დიხ, რაღა თქმა უნდა, მაგ-რამ ინფორმაციის ფლობა იდეის გარე-შე?! კავიკია ამის ფასი... აი, სულ ასეა... ვიღაცა რაღაცას იტყვის და... ნიუტონის და ვაშლის არ იყოს... რა შუაში იყო კავკასიური ხანჯალი... (იციანს) მი-აქვს იარაღს ბაზარი... ვის რაში სჭირდებ-ბა კავკასიური ხანჯალი... პერმინგები, გაუბიციები, მაკაროვები... ბოლოსდაბო-ლოს თერმობირთვული იარაღი, ჩემო ბატონო... კავკასიური ხანჯალი გუშინ-დელი დღე იყო, მეტსაც ვატყვით, გუ-

შინწინდელი... კმ... ქართული სიყვარული ზოგადკავკასიური ხახიათი, იშვიათი ელვარება, სასაცილოა, თქვენ ნუ მო-მიკვდებით... ერთი სიტყვა, მხოლოდ ერთი სიტყვა იყო ხაჭირი და ჩემი ტვი-ნიც მომენტალურად ამუშავდა... რო-გორც შეგპირდით, ჩეხ პარტნიორს გა-დავურეკე და... (ვიოლინოს ფუტლიარს ხსნის (საპონი! Туалетное мыло! ძალ-ლის ქონის შემცველობა მისაღებად ნორმალური, იშვიათი არომატი... ერ-თი, ორი და ასი კი არა, ათასი, მილი-ონი, განუსაზღვრელი რაოდენობით... აქედან გამომდინარე დაბალი ფასები... ჩვენ, ასე ვთქვათ, ხანგრძლივი თანამ-შრომლობისათვის ვართ მზად...)

ხეცის ხიღრმიდან მარინა გამონდებ-ბა. კაცს აკვირდება.

მარინა — (პაუზის შემდეგ) ამას აქ რა უნდა... ჩემი პირველი ქმარი..

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარ-ით — (საპონი ხელში შეაცოვდა) მა-რინე!

მარინა — (თვითონაც დახეულია) — აქ რა ვინდა? (პაუზა) ...ამისათვის აორთქლდი?!

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარ-ით — ...რა გაგებით, აუორთქლდი?

მარინა — პირდაპირი გაგებით... (მიუახლოვდა, საპონს გამოართმევს. დასცქერის) მიპასუხე, ამისათვის აორ-თქლდი? (შეხედავს) ვინა ხარ?

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარ-ით — (საპონს გამოართმევს, ვიოლი-ნოს ფუტლიარში ჩადებს. ხელშეკრავს გამოსდებს მარინას, კრუპიებს მოხე-დავს) — უკაცრავად, ოჯახური ამბები... მოგვხსენებათ... ბოდიში...

მარინა — (შესცქერის. ხელს შეა-ხებს სახეზე) ...ვინა ხარ? რა დაგე-მართა? (იციანს) ღმერთო ჩემო, რა სასწაულები არ ხდება... ქვეყანაზე... (ხანმოკლე პაუზა აკვირდება). შენ მე-საფლავებს გავხარ...

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარ-ით — რა შუაშია მესაფლავე...

მარინა — (იციანს) — არ ვიცი... იმათ აქეთ ხოლმე ასეთი ჩამქრალი ხა-

ხეები... ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო... (იციან) აქ რა ვინდა? რა, საპონს ყი- დი? (ხახუზე შეახებს ხელს) სად წავი- და ეს ყველაფერი... ვიოლინო რა უყი- ვი... ვინა ხარ?

კაცი ვიოლინოს ფუტლია- რით — შენ, მარინე, არ იფიქრო, აი, ახლა რასაც ფიქრობ, არ იფიქრო... ესეც შემოქმედებაა. იცი, რამდენი იდე- ები... მივლინებები... ბიზნესი... ბაზარი... ესეც თავისებურ შემოქმედებით მიდგო- მას თხოულობს... ნიჭი უნდა ...მე .. (პაუზა) მე დავიღუპე, მარინე... ყოფა... ყოფა... ყოფამ ყოფა მიტირა... ხომ გვი- კვირდა, მარინე... ხომ გვიკვირდა... შენ არც კი იცი, წავედი და ქორწილში დაეუ- კარი... მერე, რადანდ ხალტურაზე ვუა- რავ, ბარეც ვახსნილად ვიმოქმედებეთი- ქი... ბიზნესი... ბაზარი... ყოფა... ყო- ფამ ყოფა მიტირა... მე დავიღუპე, მარი- ნე. ღმერთო, რა ძნელი ყოფილა შუამაე- ღობა... ყველას თავისი წიკი აქვს, ყვე- ლა თავის გამორჩენას ეძებს, შენ კი შუაში დგახარ, ხან აქედან მოგარტყა- მენ, ხან იქიდან... არადა, რა იდეები, რა პროექტები ვერ განხორციელდა... გრანდიოზული, მარინე, გრანდიოზული პროექტები... მე კი სულ თქვენზე უფიქ- რობდი... თქვენთვის მინდოდა... აი, ახ- ლა ვიშოვნი რაღაცას და მერე მივალ- მეთქი, ვფიქრობდი... თამრი, ჩემი ვო- გო... რამხელა იქნება ახლა... (უბისკენ წაიღებს ხელს) თქვენი სურათი უბით დამაქვს... განახებ... (უბიდან სურათს იღებს), აი, ნახე!.. ყოველდღე თქვენზე უფიქრობდი...

მარინა — საკმარისია... მე წავედი . (თითქოს რაღაც გადაწყვეტილება მი- იღო).

კაცი ვიოლინოს ფუტლია- რით — რადანდ შევხვდით... რადანდ უკვე შევხვდით... ნუღარ დფშორდებით, მარა- ნე, ყველაზე უფრო შეხვედრა მიჭირ- და... ისევ ვიოლინო... ჩვენი თამრი... შენ, მე... ღმერთო, რა ცხოვრება მქონ- და... ნუღარ დფშორდებით... ყველაფერი თქვენთვის მინდოდა... ასე გამოვიდა... რას იზამ... ახლიდან დავიწყოთ... ისევ

ვიოლინო... მარინე, მე დავიკარგე, უშენოდ დავიკარგე... სად წავედი... რა ვქნა?!

მარინა — ხახუფლოზე წაიღი... შე- ნი ადვილი იქაა...

კაცი ვიოლინოს ფუტლია- რით — მოიცა... მოიცადე, სად გექე- ბი, მითხარი... იმედს ნუ გაღამიწურავ...

მარინა — სანზონის პარკის დე- დოფლის ნომენკლატურული თანამდ- ეობა შემომთავაზეს...

კაცი ვიოლინოს ფუტლია- რით — რა ნომენკლატურული... რა თა- ნამდებობა, სად მიდიხარ... აი, ახლა, ამ წუთს გამინდა ახალი იდეა... არ წახ- ვადე, მომისმინე... სად მიდიხარ, მარი- ნე!

მარინა — ...სანზონაში, სანზონაში მივედივარ... (მოხედა) გაკმაყოფილებს ჩემი პასუხი? (ხანმოკლე პაუზა) სულ დაბლა და დაბლა... თუმცა, ამასაც თა- ვისი ხიბლი აქვს... როცა უფსკრულში ვარდები, სიბერეს ვეღარ გრძნობ... ჩემ- თვის ყველაფერი გარკვეულია, სანზონა предел моих мечтаний (კრუპიე ბიჭს მიმართავს) გეთაფვა, იაპონური მარაო კარგად შეინახე, მალე ვიყიდი... (ქმარ- ყოფილს) მშვიდობით, ძვირფასო! (მი- დის) სანზონისკენ პერი, პერი... სულ- ხანა, შენი ყველაზე დიდი კომპლექსი მოდის... იაღა!.. (მიდის).

კაცი ვიოლინოს ფუტლია- რით — (გზად მიმავალს) მარინე! ერთი შანსიც, მხოლოდ ერთი შანსი დამიტოვე... მე უკვე ვიცი, რაც უნდა ვაკეთო... მა- რინე!.. (მარინა თვალს მიეფარა, კრუ- პიეებისკენ) მართლა ვიცი... მუდმივი ბაზარი... სიკვდილ-სიცოცხლის მარა- დიული თემა... ჩვენ, ასე ვოქვით, ყვე- ლანი სიკვდილის შვილები ვართ... ბა- ზარი მუდმივად მუშაობს... გამოთხო- ვება სიცოცხლესთან უმაღლესი ევრო- პული სტანდარტის დონეზე... მაკარა ფრაკი... სვედიანი მელოდია, ცოცხალი შესრულებით... არა, მენდელსონი არა- ვითარ შემთხვევაში. გაცვდა... იქნებ პაგანინი... შეიძლება, რატომაც არა... ახ, ღმერთო ჩემო, მარინე... ენო მ-

რიკონე, ცოცხალი შესრულებით... გენიალურია... ეს ხომ თავად ბუნებამ გადაგვიწყვიტა ასე, მე და ბუნება ერთ ბაზარს მოვემსახურებით... (კიბისაკენ გაემართა) ვიცი, ეხედავ, უკვე დანამდვილებით ვიცი... იდეა, იდეა... მთავარი იდეაა, საწყისი თანხა მოიძებნება...

პრეზიდი ბიჭი — უკაცრავად, ხანჯალი გრჩებათ!

პაცი ვიოლინოს ვუტლიარით — ხანჯალი ჩემი ფრუზენტა იყოს... იდეა თქვენს კაზინოში გაიმინდა... ნოუ პაუ... კარგად გნახეთ.

მშვიდობით... (მიდის) (ხანმოკლე პაუზა).

პრეზიდი ბიჭი — აი, გაქუცულმა კაცმა სასაფლაოსკენ გადაუხვია... კიბეზე ბიძინა ეშვება. რამოდენიმეჯერ უკან მოიხედავს.

ხურათი შესამე: ბიძინა, აბესალომი, კრუპიე ბიჭი, კრუპიე გოგო.

ბიძინა — ნამდვილად ჩვენი ნათესავია ეს კაცი... მახსოვს, საიდან მახსოვს? ნაცნობი სახე აქვს ძალიან... (კრუპიე გოგოს) ახლა, ჩემი გოგო, სასწრაფოდ, ჩაი... აბესალომი მოდის... ჩაი და კარაქი... კარაქიანი ჩაი უვგარს აბესალომს... ჩქარა, ჰე, ცოცხლად. კონახური ჩემზეა... (კრუპიე გოგო ოთახისკენ გაემართა, კრუპიე ბიჭს მიმართავს) აბესალომი არის კაცური კაცი... დამახსოვრებ ჩემი სიტყვა... კაცურად ნათქვამი, ვისაც ესმის, კაციც ის არის... (იციანის) ამასწინათ, ბავშვი მომიწყო ელდემოში... მივაკითხე ოჯახში. პატარა ძღვენი, პატარა ამბავი. ხომ იცი, ფურადლება, მადლობა, ზრდილობა, არ გვეშლება ჩვენ ამისთანა... ნაბაზუსევი დამიხვდა... უწნოდ წავეხუმრე რადაცა... ნაბაზუსევი კაცს ჩემი ზუმრობა უნდოდა? რომ დამიბრიალა თვალები, მომელავსმუთქი ვიფიქრე... რა მოეცოცხე, რომ იცოდე... (იციანის) მაგრამ სამართლედ მიყვარს მე, რაც აბესალომმა ამ კაზინოში სისხლი ჩაღვარა, რაც მაგას შრომა ქონდა... რა უნდა ერთი დოქტორი, გაშავებინე თუ კაცი ხარ... რა უნდა, რა? ვინაა დათიკო, რას წარმო-

ერკენული

ადგენს: ერთი საშუალო ელდემოში... ლია... ჩემს ცხოვრებაში არასოდეს არ მიყვარდა ამ პროფესიის ხალხი... ა, ბატონო, აბესალომი... დაველაპარაკე კაცურად და კაცურად გამიგო... რატომ თუ იცი? კაცია კაცური და იმიტომ... ფეხს დაგბან, ფეხს დაგბან, გელაპარაკები, ვისაც კაცური სიტყვა ესმის... არ მუზარება მე... (ბიძინა კიბეზე ჩამომაგვალ აბესალომს შენიშნავს, ხამამღლა) იმითი ადულდე, ჩემი გოგო, სწრაფად რომ ადულდებს!

აბესალომი — (სკამზე ჩამოჯდა) ნუ ფაციფუცობ, იცის იმან თავის საქმე...

ბიძინა — როგორც იტყვი... (ხანმოკლე პაუზის შემდეგ) აბესალომ, შემიხედ! შემიხედე, როგორ ვთხოვ... ა ასე! (ყელს გაიწვდენს) ასე, ჩემო აბესალომი!...

აბესალომი (იციანის) — ბიჭო, შენ ყურბში დონამო ხომ არ გიდევეს... ვითხარი, არა, ერთხელ... ვიცნობ... ჩემს სიტყვას ფასი აქვს... იმას კი არ ვგავარ, პენსიონერ ვირიშვილს...

ბიძინა — ხო, ხო... მართალი ხარ... ძალი, ბატონო, ძაღლად დარჩება...

აბესალომი — ენა გაჩერე! ის ვინ იყო, სიტყვაში რომ ჩამიბტა...

ბიძინა — შემაცდინა, ბატონო, არ იცი, რა მელაძუცაა? შემაცდინა! რა ვქნა ახლა, მითხარი და მოგიკედეს ბიძინა...

აბესალომი — მელაძუა ნაღდად არის... მაგაში მართალი ხარ...

ბიძინა — ო, ხო, ხო... შენ რა იცი კიდე, შენ რა იცი...

(კრუპიე გოგოს ჭიქით ჩაი, ლამბაქით კარაქის ნაჭური გამოაქვს. აბესალომი კარაქს ჩაის ჭიქაში ავადებს, კოვზით მოურევს)

აბესალომი — მე ბევრი რამე ვიცი, მაგრამ მოჯდება ყველა თავის საჯლომზე და ამით დამთავრდება ყველაფერი...

ბიძინა — ისე, კაცმა რომ თქვას, შენი ბრალიცა... ცოტა ადამიანურად გაშეცი ხმა და ფეხს დაგბან, გელაპარაკ-

კები, არ მეზარება მე... დათიკოსთან რა მინდოდა საერთოდ, ნათესაობაზე თუ მიღვა, შენთან უფრო ახლოს ვარ მე, ვიდრე დათიკოსთან... თქვენი განაყოფი, ხო...

აბმსალომი (აწვეტიანებს) აუჰ... მორჩი, ახლას...

ბიძინა - რატომ, კაცო, არ უნდა ვიცოდეთ ერთმანეთისთვის ვინ ვართ, რა ვართ...

აბმსალომი - რა გინდა? გინდა, ახლავე დაეუკუკეირდე? (კრუპიე ბიჭს) მომაწოდე ტელეფონი!

ბიძინა - შენ გენაცვალე, აბესალომ, საქმის გაკეთება თუა, ასე უნდა გააკეთოს კაცმა... ერთი თვე, სრული ერთ... თვე მაწანწალა დათიკომ აქეთ-იქეთ...

აბმსალომი - (უბის წიგნაკში ექებს ტელეფონის ნომერს) ღოღნაშოს ხომ აღარ ამოიტან! (იციან).

ბიძინა - შენ ეგ საქმე გამოკეთე და მე ვიცი შენი პატივეცმა... აბესალომ, თუ დაგიწყეს ახლა, კვალიფიკაციაზე ლაპარაკი, იცოდე, პირადად შენ გაყენებენ შეურაცხყოფას... არ უნდა გაგიბედონ მაგი... შენ, შენ არ უნდა გაგიბედონ, თორემ სხვას კი... რა კვალიფიკაცია უნდა დისკენრობას... ამისთანები გაუკეთებიათ? სად შეცალა შე კვალიფიკაციისათვის, შვიდ-შვიდი ბაეშეის პატრონს...

აბმსალომი - (ხელის მოძრაობით აჩუშებს) - ალო!

ბიძინა აბესალომს შესეკერის. მისდაუნებურად ყვლს გაიწვდენს. ამ პოზაში უსშენს საუბარს.

აბმსალომი - ალო! გამარჯობა, გენაცვალე... აბესალომ ბიძია ვარ... ხო... მამა არ არის, შვილო? სად არის? კაი, გენაცვალე... რომ მოვა, სამსახურში ვარ და დამირეკოს... კარგი, აბა...

ბიძინა - თქვენ, მთლად, ოჯახებით ყოფილხართ ახლობლები... ბაეშეებით, ცოლებით... მისვლა-მოსვლა, კი, ხომ?!

აბმსალომი - კი, ახლობელი კაცია.

ბიძინა - სად მქონდა ჭკუა... რა ვირის ტვინი მაჭამა დათიკომ, რა მინ-

დოდა დათიკოსთან... შენ გენაცვალე... შენი ბიძინა, პატარა დანაშაული... ღვის შენთან, მაგრამ გამოვიხსიდი, თუ გყოფილვარ კაცი...

აბმსალომი (გეონება) - რა დანაშაული მიგიძღვის?!

ბიძინა - კი, ჩემო აბესალომ, კი... ვალიარებ! შემაძვინა დათიკომ, შემაძვინა მაგ ძაღლმა... მაგრამ კაცი ხარ და გამიგებს კაცურად... შენი ვარ აწი და შენ იცი...

აბმსალომი - რა იყო, რა მოხდა?

ბიძინა (ხანმოკლე პაუზის შემდეგ) - არ ვიპირებს დათიკო შენ კაი საქმეს... ჩემი დასაწვავი ხელით გადავეცი ნოტარიუსს მეურვეობის საბუთი... დაამოწმა, მე შეონი...

აბმსალომი - რა დაამოწმა?

ბიძინა - გადააფორმა მაგან უკვე შეონია, ეს ფართი... აგერა ხარ შენ და გეუბნები... მაგრამ...

აბმსალომი - მერე?

ბიძინა - რა მერე?!

აბმსალომი (წამოღვა) - მერე, აქამდე სად იყავი, შე მართლა ღოღნაშო...

ბიძინა - არაა ჯერ გვიანი, აბესალომს ვენაცვალე...

აბმსალომი - (მოუახლოვდა) - სად იყავი მეთქი, სად, შე ახვარო კაცო...

ბიძინა - (შემცბარი) გვიანი არაა, აბესალომ...

აბმსალომი - რა არ არის გვიანი... (მარცხენა ხელს საფელოში ჩააქვლებს) რა არ არის გვიანი, მიპასუხე!

ბიძინა - მე...

აბმსალომი - (დაარტყამს) - ხმა!...

ბიძინა - აბესალომ!...

აბმსალომი - (დაარტყამს) - ხმა... მითხარი ახლა... მითხარი, შე ღოღნაშო, რა არ არის გვიანი... მიპასუხე, ხმა ვამეცი!

ბიძინა - მე...

აბმსალომი - (დაარტყამს)-ხმა!...
ბიძინა - აბესალომ...

აბსსალომი — ხმა, შენი... (გამეტებით ცემს) ტრიუმფირატს არ გავაჩითინებმეთქი და ესენი სურათოდ მტეხავენ ეს ახერები... ჩემს ზურგსუკან დამელაკუდობთ, არა!... იმას ხომ მოვკლავ, იქამდე შენ გავათავებ, შე მათხოვარო... მისამართი? ნოტარიუსის მისამართი?! (ბიძინა გაუგებრად ჩიფჩიფებს რაღაცას) დათიკოც იქ ავღია?... უხ, შენი ღოდნაშო... (ბიძინა დაფარდება. აბსსალომი წიხლებით სცემს. კრუპიე ბიჭი გაშველებას შეეცდება. აბსსალომი ახლა მას მიხწვდა ქეჩოში... იარაღი ამოიღო.) შენც ამათთან იქნები შეკრული... მოდი აქ, მოდი... ღამე ფერებში ხელაე ცხოვრებას, არა?! იცი, რა არის ცხოვრება? უმამოდ რომ იზრდები, მამაშენი სახეზეც რომ არ იცი როგორია, ის არის ცხოვრება... ათი წელი მკაცრ რეჟიმში რომ მოიხდი სასჯელს, ის არის ცხოვრება... შენ სახეს მიბრუნებ, კარაქიანი ჩაი არ გიყვარს არა, ტვინს გავიხვრეტავ, შენაბიჭვარო!.. დღიე, შენი! (ჩაის ჭიქას ტუნჯბთან მიუტანს) ახლაც სახეს მიბრუნებ! დღიე! კარაქიანი ჩაი კი არა, იმას გაჭმევ, კამომ რაც ჭამა... დღიემეთქი! კომწიაობენ, დამელაკუდობენ... დაიმახსოვრეთ, აბსსალომი არის აქ!!! ნაბიჭვრები ესენი... (მიდის) უჩემოდ ვერავინ შემოდგამს ფეხს... აბსსალომი თუ არის, კარგად იქნება, თქვენ კი მათხოვრებად დარჩებით, თქვე ღოდნაშობო, თქვენა!.. (მიდის) კრუპიე ბიჭი ერთხანს გაოგნებული დგას. ჩაის ჭიქას შეხედავს. გულისრევის შეგრძნება უჩნდება. სცენის სიღრმეში გარბის, თვალს მიუფარება. კრუპიე გოგოც მას გამოეკიდება. ორიოდ წუთის შემდეგ წვალებით წამოიწვეა ბიძინა.

ბიძინა — (პაუზის შემდეგ)... გამლახებს, მცემს... მე თუ ცემა მკლდა და... დაიწვას, ღმერთო, შენი სამართალი... მე და ჩამი ცილა მთელი ცხოვრება იმის ფიქრში ვართ, ბავშვები რით დავაპუროთ, რა ჩაეცვათ, როგორ გავიტანოთ თავი... აბა, ბიძინა!

აბა, მიდი!.. აბა, გენაცუდელქუნაღმევიდე, ბატონო! რომ შიშნენდნის შეღმერთბადლო, რას აჩენდმეთქი-ვეკითხები ცილას... თავისით ჩნდებოდნენო-მასუსხობს. რა პასუხია, (ღმერთო, მითხარი ერთი!.. რჩენა არ უნდათ? ყბის მოხაქნევი რამე, არ უნდათ? მთელი დღე, მთელი დღე ცარიელი მაცივრის კარის ჯახუნია ჩემს ოჯახში... დიდიდამ დაწყებული პატარათი დამთავრებული ვველამ იცის არაფერი რომ არ დევს მაცივარში... მაინც, კაცო, მაინც გამოადებენ, შეიხედავენ, მიაჯახუნებენ, გამოადებენ, შეიხედავენ, მიაჯახუნებენ... რავარი საყურებელია, ღმერთო, მითხარი, ერთხელ გამეცი ხმა!!! მიხარია ჩემს შვილებს მეზობლები ცხვირმოუხოცავენს რომ ეძახიან? მიხარია, ასეთი რომ ვარ?! ერთხელ არ უნდა მკითხო, რა გიჭირს ბიძინა, რა გილზინსო?!, რა მიჭირს, ბატონო, და დიდი ბოდში შენთან, მაგრამ ასე გეტყვი, უბეშად-გეშია!.. გესმის ჩემი! გეშია!.. ტყეში დაუღვივართ მთელი ოჯახი და ღოდნაშოს ვკრეფთ... ამით გავაკე თავი... ვეღარ ვუყურებ უკვე, გულს მირევს, ბატონო, გულს მიძმარავს... დღესაც სალაპარაკოა მოსეს მწვერი ჩემს ოჯახში... დღესაც ვეახსოვს იმის გემო... რა იყო, რა დღესასწაული იყო... ხორცი იყო, გესმის, ღმერთო ხორცი... თუნდაც სუნდაკრული, თუნდაც მწყრის, მაგრამ ხორცი!.. (ხანმოკლე პაუზა)... მომატყუეს, გამლახეს. ყველამ მე მომატყუა... ჩამოდი ქალაქში, მითხრეს, დააჯექი ტროლეიბუსს და კაის გაჭმევ, კაის ვასმევ, კამ ბინას მოგცემ, იმრავლე-იხარეო... მონური შრომა მქონდა სოფელში, მაგრამ იქ ჯობდა მაინც... რა ვქნა ახლა, რომ გავყიდე სოფელი!.. რა ვქნა, ამ მშიერ ქალაქში, ღმერთო!.. (წამოდგა) მაგრამ არა ხარ შენ ღმერთი... (შარვალი დაიფერთხა) გუჭია ღმერთი... მასეა შავი... (ნაბიჯი გადადგა. შეჩერდა) ამომჩრეველი არავის არ ჭირდება? მარტო მე კი არა ვარ, ცოლია ჩემი და შვიდი

შვილი კიდევ ჩემი... არ შეიძლება ვი-
ლაცას არ ჭირდებოდეს... ვეჭვანთ
რამე და... (მიდის) ეხ, მე თუ ცემა მა-
კლდა... (კიბეზე ავა, თვალს მიუფარე-
ბა). ერთხანს სცენაზე სრული სინუშა.
კიბეზე დათიკო ჩამოდის. ხარდაფს მო-
ათვალისკრებს. ტელეფონის ყურმილს
აიღებს. ნომერს აკრიფავს.
სურათი შეოთხე: დათიკო, კრუპიე, გო-
გო, შემდეგ ცაცა.

ღამიძე — ცაცა! დათიკო ვარ. რა
დღეშია აქაურობა. არეულ-დარეუ-
ლი... სისხლი... უპატრონოდ... რა ვი-
ცი, ვერავის ვერ ვხედავ... ხო, სისხ-
ლი... ჩამოდი, მოხედე... (ყურმილს კი-
დებს). სცენის ხილრმიდან კრუპიე გო-
გო გამოჩნდება. დაბნეუ უშწურო
გამოშვებულა აქვს:

ღამიძე — თქვენ აქა ხართ? რა
ხდება, რა ამბავია?
კრუპიე გოგოს თითქოს არც ესმის და-
თიკოს ხმა.

ღამიძე — რა მოხდა? (პაუზის
შემდეგ)

პრუპიე გოგო — (უფრო თავის-
თვის) ჩვენ არაფერში არ ვერევი...
მხოლოდ ვამხელება უნდოდა... ის
კი... ჩვენ ზომ განზე ვდგავართ... გა-
შელება უნდოდა... სხვა არაფერი... არ
მესმის... (დათიკოს ამოხედავს) აუცი-
ლებელი იყო?

ღამიძე — (მიიხედ-მოიხედა, ხე-
ლი მოხედა გოგოს) დამშვიდდი, გე-
ნაცვალე, დამშვიდდი... აბა, რა მოხდა,
მომიყვები... ცოტა გაიღიმე... არ ვიზ-
დება ნამტირალევი სახე... ისეთი ლა-
მაზი გოგო ხარ... თუ არ ვინდა, ნუ
მომიყვები, მხოლოდ დამშვიდდი... გა-
იღიმე! არაფერიც არ მომხდარა...
(კრუპიეების ოთახისაკენ მივავს გოგო)

პრუპიე გოგო — მე ყურებზე ვი-
ჭერდი, ხელებს... მაგრამ ვიჭერდი,
მათი ხმები კი მაინც მესმოდა... (ერთ-
ადგილას შედგა). რატომ? მე არ მეს-
მის, რატომ უნდა იყოს ასე?

ღამიძე — ამ კითხვაზე პასუხის
გამცემი ჯერ არ დაბადებულა, გენაც-
ვალე... წამოდი აქეთ, იქ ვისაუბროთ...

შენც უფრო დამშვიდდები, უნდა
როთ... ბევრი ვისაუბროთ... (მი-
ვავს) საუბარში აღამიანი მშვიდდება...
თუ არ ვინდა, ნუ მომიყვები, სხვა რა-
ლაცებზე ვილაპარაკოთ... სალაპარა-
კოს მეტი რა არის... ისე მიყვარს, შენ
რომ ჭიქა წყალს მომაწვდი ხოლმე...
ისეთი კარგი გოგო ხარ... ისეთი ლამ-
აზი... არ ვიზდება ნამტირალევი სა-
ხე... იქით, წამო... იქ ვისაუბროთ...
(მიიხედ-მოიხედა) მე უკვე ასაკში
ვარ, ხელის შეწყობა მჭირდება... მე
ჩემსას ვეჭვები, შენ შენსას იტყვი და
ასე... შენისთანა გოგონებს რომ ვხე-
დავ, სიბერე მაიწყდება... აქეთ, გე-
ნაცვალე... შენ ნუ გეშინია... ვერავინ,
ვერავინ გაიგებს... სრულებით ვერა-
ვინ გაიგებს, შეიძლება შენც ვერ გა-
იგო...

დათიკოს კრუპიეების ოთახში შეყავს
გოგო. კრუპიე გოგო უშწურო სახით მი-
ყვება დათიკოს... თითქოს მისი სიტყვ-
ები არც ესმისო.

კიბეზე ცაცა ჩამოდის. ხელში იატა-
კის საწმენდი ტილო უჭირავს. ტილოს
იატაკზე დააგდებს. ხარდაფს ათვალის-
კრებს.

ცაცა — (პაუზის შემდეგ) რას
დაუმსგავსებიათ აქაურობა... პირუტ-
ყვები... პირუტყვის დოღია, ოჯახი კი
არა... (დაიხრება. იატაკს წმენდს) ბა-
გაში უნდა დააბა, ბაგაში, საქონელი-
ვით... ამათ რა იციან რას ნიშნავს
ოჯახი... მხოლოდ ვინება იციან... მე
თავისუფალი კაცი ვარო, იტყოდა ჩე-
მი ქმარი და ვინებას მოაყოლებდა,
შენი უცხოტომელი დედაო... უცხო-
ტომელი კი არა, სხვა სამყაროს შვი-
ლი ვიყავი, თვითონაც იცოდა, იმიტომ
მაგინებდა ასე... მოძალადე იყო, მოძა-
ლადე, თავისუფალი კაცი რა მოსატა-
ნია, მოძალადე იყო... თერებოდა... მი-
ლშიც კი სახმელის ობშივარი ასლიო-
და... საქონელივით, საქონელივით ბა-
გაში უნდა გამოამწყვდიო ამათი ჯიში
და, ჯილაგი... ოჯახი რასაც ეთქმის,
მამაქემის ოჯახს ეთქმოდა... მოსე მა-

მას ფეხის ფრჩხილადაც არ ღირდა, მაგრამ ძალია მოსეს ხელში იყო მამინ... **(წამოდგა)** მოსემ წამართვა მამანემი... არ უნდოდა მამას ეს ქორწინება, მაგრამ მოსეს ვერაფერი გაუბედა... მეც იმ დღიდან დავკარგე მამამისი ძალის, მისი ყოვლისშემძლეობის რწმენა დავკარგე... მისი მამობა დავკარგე... თუმცა, მე კი არა, მან დამკარგა... მე რა შუაში ვარ, თვითონ მამანემი შეეგუა, რომ მისი ერთადერთი ქალიშვილი, ვიღაც პირუტყვებმა მოტყუებით მოიტაცეს... გააუპატიურეს... სახელიც კი შეუცვალეს... **(ხანმოკლე პაუზა)** შეეგუაო ვამბობ, რას შეეგუა, სწორედ ამის გამო გაუსკდა გული... მამანემს კი დედაჩემიც ძალე მიყვა... მე რა, გული რომ გაუსკდა... ერთი გაბრძოლება, მაინც გაებრძოლა... თავისი შედრწუნება ერთხელ მაინც ხმამალა გამოეხატა... რაღაცა ალამით დაეტოვებინა ჩემთვის... მარტო შემატოვეს ამ პირუტყვებს... ჩემი მამამთილი ბიბლიური მოსე ვარო, გაიმახის. ის თუ ბიბლიური მოსეა, მე ვკვირდები თაგან მოტყუებით ხელსგამოყოლილი სამკაული ვყოფილვარ... **(დაიხრება, იატაკის ტილოს აიღებს. დააქვრდება)** ამათი სისხლი საქონლის სისხლია... ამათი ხმა საქონლის ზმუილი... ამათი ქცევა საქონლის ქცევა... **იატაკის საწმენდ ტილოს თვალს მოაშორებს)** მახსოვს, მამანემის სახლში დიდი მისაღები ვკვინდამისაღებში შავი როიალი იდგა. მახსოვს კედლის საათი და მოხატული თეფში თაროზე... ლამაზი მწვემსი ეხატა თეფშზე... როგორ მიყვარდა ის მწვემსი... თუმცა, მიყვარდა კი ოდესმე? რა უნდოდათ, რას მერჩოდნენ, — ვყოფილიყავი ჩემს მშობლებთან, ჩემს შავ როიალთან, ჩემს ლამაზ მწვემსთან... სახელიც კი წამართვეს... ცაცა შემარქვეს... ამათი ცაცა ვავხლი... პირუტყვები... ყველაფერი წამართვეს პირუტყვებმა... **(თვლები აუკიაფდა)** მაგრამ შეილი კი დამრჩა... **(პაუზა)** იმან გადამატანინა ამდენი დამცირება,

იმან გამაძლებინა... ჩემი შურისძიება... ჩემი ამაყი ვაჟაც **მეცაა**... სულელებს, ერთუჯრედიანებს უკვირთ, როგორ გასძლო ახალგაზრდა ქვრივმა მოსესთანო... გაძეული კი არა, ამ დღის მილოდინით ვსულღამულობდით მე და ჩემი შვილი... ეს დღეც დადგა... მოსე! ჩემი თვალით ვხედავ, როგორ დანაჩანაკდი და დასნეულდი... ამას ველოდი ამდენი ხანი... ახლა, ყოველი დღის გათენება ჩემთვის ზეიმია, ჩემი თვალით ვხედავ, როგორ ზიზარ საუარძელში, — მოხუცი, უმწეო, პირდაფრენილი, თვალბმული ცოცხალი ღეში... შენს სიბერისაგან აქერცლილ პირისახეს ყოველდღე ჩემი ხელით ვეხები... არ მოვშორდები, მოსე, არასოდეს არ მოვშორდები... საავადმყოფოშიც თავზე დაგადგები, იქაც შენთან ვიქნები... სულელები, ერთუჯრედიანები კი იმას იტყვიან, რძლობაც ასეთი უნდაო... რაც უნდათ ის ილაპარაკონ... შენ ჩემთვის საჭირო ხარ, მოსე. შენ მე მჭირდები... ღამეებს გაგიოთენებ, თავს შემოგვევლები, რომ რაც შეიძლება დიდხანს გიცქიროთ მე და ჩემმა შვილმა... შურისძიება... ნამდვილი თავისუფლება შურისძიებაშია, ის არის ყველაზე მათრობელი გრძნობა, ის არის საკვებიცა და პაერიც...

(კიბეზე აბესალომი ჩამოდის. კრუპიევის ოთახიდან დათიკო გამოვა. ერთმანეთს შენიშნავენ. შეყონდებიან, შუაში ცაცა დგას. იატაკის საწმენდი ტილო უჭირავს ხელში. ერთხანს სამივენი ამ მდგომარობაში რჩებიან.)

აბესალომი — (პაუზის შემდეგ) — წაიდე თუ დათიკო, სიტყვა მაქვს სათქმელი...

დათიკო — აბესალომი, რატომ ვჩხუბობთ მე და შენ, ზომ არ იცი? **(ეცინება)** კარგ რამეს ვატყვი, გაგიციანება... მე მგონი, ბიძინას გამო ვჩხუბობთ. ვის ჩემოდანს დაიჭერს ხელში ბიძინა, აი, ამის გამო ვჩხუბობთ... ვითომ ის არის ჩვენი მსახური, არ დაი-

ჯერო, ჩვენ ვართ ბიძინას მსახურები...

აბესალომი — წავიდეთ, დათიკო! **დათიკო** — წავალთ, აბესალომ, წავალთ... რა გეჩქარება... **(იციხის)** არა, ამაზე გამეცი პასუხი, მართლა ხასაცილო არ არის, ორმა ჩვენისთანა ბიჭმა ერთი ბიძინა ვერ გაიყოს... ვინდა, მეოთხედ ბიძინას ჩამოვიჭრი... აი, ასე, კარაქივით...

აბესალომი — არა, შენი სასწორი ცუდად წონის...

დათიკო — აქამდე კარგად წონიდა, ვინაცვალე და ახლა რა დაემართებოდა... შენ, ეტყობა, გაჭირილი დათიკო უფრო ვაწყობს არა, აბესალომი! ე, შენ რა იცი, რა იცი, როგორ ტიროდა ჩემი გული მაშინ, ფეხი რომ წავიცვდა... არ იყავი თმებით სათრევი კაცი, მაგრამ არ დამიჯერე... მაშინ რომ ჩემთვის ყური გვგდო...

— **აბესალომი** — მაშინ რომ შენთვის ყური მეგდო, ახლა აბესალომი კი არა, სულხანა ვიქნებოდი... მე კი, სიმართლე გითხრა, მიწოდდა ყველაფერში შენთვის მომებაძა... შენ არასოდეს არ იქნებოდი სულხანა, არც მე არ შემძილია სულხანა გაუბდე...

დათიკო — ხო, ყველაფერი ვაცილებით რთულია, ვიდრე ერთი შეხედვით ჩანს... ჩვენ ხომ ერთი სისხლი და ხორცი ვართ, აბესალომ... შენც ხომ იცი, ჩემს ხელში ვაიზარდე... ტყუილად მადანაშაულებ უყურადღებობაში, მაშინ ვერაფრით დაგეხმარებოდი...

აბესალომი — ერთხელ, მახსოვს, ჩვენთან მოხვედი სტუმრად... შე პატარა ბიჭი ვიყავი... დედაჩემმა სადილი გააწყლო... შენ ხელი დაიბანე, კოსტუმი გაიხადე, თან მე მუხუძრებოდი რაღაცას... ორი იარაღი გვკიდა აქეთ-იქით... ისეთი ძალა მოდიოდა იარაღის ტარიდან, ისეთი მძიმე ძალა... შენც იმხელა ჩანდი, ბუმბერაზივით... მაშინ ვიფიქრე, ალბათ, მამაჩემიც ასეთი იქნებოდამეთქი... შენ რა იცი, რას ფიქრობს პატარა ბიჭი, ვისაც ხაკუთარი

მამა სურათზეც არ უნახავს... ყველაზე ძლიერს ამოარჩევს დამრჩეს ნაჭერებს, რომ მამამისიც ასევე... მამაჩემმა მე შენ ამოვირჩიე... გგონია იმისთვის დამჭირდი, რომ მისჯილი წლები დაეკლოთ? ორ იმდენს გაუძლებდი კიდევ... აბესალომი სადაც არის, კარგად იქნება... იმისათვის მჭირდებოდი, რომ არ გაუბოროტებულეფავი... მამაჩემი მჭირდებოდა...

დათიკო — აბესალომი! აბესალომი! რას გვიშვრება ცხოვრება... როგორ გვათამაშებს... როგორ დაგვეცინის... ჩემო კარგო ბიჭო, ნუ ვინზუბუბო, ნულარასოდეს ნუ ვინზუბუბო... **(ცაცამ იატაკის ხაწმენდი დააგდო. დათიკომ ცაცას მოხვდა)** აი, მითუმეტეს, ცაცამ მანდილი ჩაგვიგდო შუაში...

— **აბესალომი** — წავიდეთ, დათიკო... ვილაპარაკოთ!...

დათიკო — მოდი ჩემთან, ახლოს მოდი... მოდი გაკოცო!!! (სულ პატარა იყავი, ახლა კი რამხელა კაცი ხარ... **(ხელს მოხვევს, ერთხანს თვალბში შესტკერიან ერთმანეთს. შემდეგ გადაეხვევიან. ურთიერთს წელის არეში მოუტარებენ ხელს, იარაღს მოხინჯავენ)**

დათიკო — წავიდეთ?
აბესალომი — წავიდეთ.
დათიკო — წავიდეთ, ბატონო.
ხელისეღადასხვეულები მიდიან, გზადაგზა საუბრობენ.

დათიკო — მაშ, ჩემი სასწორი ცუდად წონის. არა, აბესალომ?

აბესალომი — კი, ცუდად...
დათიკო — გცნობ... გცნობ, ჩემო კარგო, შეამბოხე სული გაქვს, როგორც პატარა ბიჭობაში გქონდა... ესაა, რომ თმებს სტილიავასავით აღარ ატარებ, ეტყობა ჭკუა ისწავლე სანატორიუმში.

აბესალომი — სანატორიუმში კაცი გაუბდი...

დათიკო — მე კი ისე გელაპარაკები, თითქოს მართლაც პატარა ბიჭი იყო. რატომ მეოთხედი?... უფრო

იოლი არ იქნება, ბიძინა შუაზე რომ გაეჭრაო...

აბმსალომი — არა, შუაზე გაჭრილი, არ მინდა...

ღამიკო — (შეღვა) — აბესალომ, კარგი სიტყვა მოთქვამს, ნახევარი ბიძინა შენია, ცალი ზელი მაინც დარჩება ჩემოდნის დასაჭერად. ერთი ცალ-ხელა კაცი მეც ზომ მინდა, ასე არ არის?

აბმსალომი — არა, შუაზე გაჭრილი არა...

ღამიკო — შენ მართლაც დაკაცებულხარ, ჩემო ბიჭუნა, ვის რად უნდა შუაზე გაჭრილი ბიძინა. მთელი რაა და შუაზე გაჭრილი რა უნდა იყოს... მამ, ხავენსიოდ გამაძწეხე, არა, აბესალომ?

აბმსალომი — წავიდეთ, გარეთ ვილაპარაკოთ.

ღამიკო — წავიდეთ ბატონო... კიბუხს აუყვებთან თვალს მიეფარებთან.

ცაცა — (თვალს გააყოლებს. პაუზის შემდეგ) — ვინ არის დათიკო... ვინ არის აბესალომი... ვინ მიგდია ერთი ან მეორე... რა უნდათ, რა მტლაშა-მტლუში ამიტყხეს... რას ეცილებთან ერთმანეთს? ჩემი შვილის სამემკვიდროს?! ვერ მოგართვით... ვერა!!! ქმრისგან მყავს... მან დამიტოვა... ნაბიჭვარი კი არ არის, ჩემი ქმრის კანონიერი შვილია, მოსეს ღვიძლი შვილიშვილია... საცოდავი, ერთუჯრედიანი, პატარა კაცუნები... რა იციან ვისთან აქვთ საქმე, ჩემს უკვდავ შვილთან... ჩემს ვაჟკაცთან, ჩემს შურისძიებასთან... ის არის მეფე... ის არის ფარაონი... ის არის ღმერთი... ესენი კი, პატარა, ერთი ბეწო კაცუნები, ბინძური ხელებით ცდილობენ მის სამემკვიდროს წაუოტინონ? ვერ! მოგართვით, ვერ მოგართვით!!! ჩემი შვილია აქაურობის ერთადერთი მემკვიდრე... ნაბიჭვარი არავის ეგონოს... ჩემი ქმრისგან დამრჩა... მოსეს ღვიძლი შვილიშვილია, ის დაადგება ამ ქვეყანას ლამაზ ლევა ღრუბლად... ის გადაფარავს ამ მთებს, ამ მინდვრებს... ის

ამიტაცებს მალა და მის გვერდით მამოფებს... ის მომანიჭებს... ვეკლავებას და უსასრულოთ ერთად ვიქნებით...

იარაღის გასროლის ხმები.

ცაცა — (ხმადაბლა)... ისვრიან! ავე ისვრიან! (უფრო ხმადაბლა) ფარაონმა გაიღვიძა... (თვალუბში ავადმყოფური სხივი ჩაუღვა) ნახეთ, რა ლამაზია... რა ამაფი... (ხმადაბლა) ფარაონმა გაიღვიძა... აქეთ, კაცუნებო, ფარაონმა გაიღვიძა! შეხედეთ, რა ლამაზია!!! გაახილეთ თქვენი წირბლიანი თვალები და დატკბით ნამდვილი მეფური სიდიადით! ისვრიან! ავე, ისვრიან! ჩვენ ვცოცხლობთ!!!

ქრება შუკი.

— **სურათი მუქი**: კრუპიე ბიჭი, კრუპიე გოგო. შემდეგ კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით.

სცენის სიღრმიდან კრუპიე ბიჭი გამოვა. ხელში ანთებული ხანთელი უჭირავს. თავის მაგიდასთან მივა. სან თელს მაგიდაზე დადებს. ბანქოს შლის. გამოსახვეული ოთახიდან კრუპიე გოგო გამოვა. მასაც ანთებული ხანთელი უჭირავს. კრუპიე ბიჭს მიუახლოვდება. (ორივეს ისე აცვია, როგორც მოქმედების დასაწყისში, ბიჭს ჯინსის პერანგი, გოგოს ჯინსის ქვედაკაბა)

პრუსიმი გოგო — ეტყობა აუარიია...

კრუპიე ბიჭი ბანქოთია გატაცებული. უპახუნოდ ტოვებს გოგოს.

პრუსიმი გოგო — (სკამზე ჩამოჯდა) — შენ მაინც გამეცი ხმა... ხომ იცი, ვერ ვიტან უშუქობას... (მიიხედ-მიიხედავს) ამ სარდაფსაც ერთი ფანჯარა არა აქვს...

პრუსიმი ბიჭი — სარდაფს რა ფანჯარა უნდა ქონდეს...

პრუსიმი გოგო — მართალია... (პაუზა) თითქოს აკლდამაში ვიყოთ... როგორც რომეო და ჯულიეტა. (იფინის) რატომ არ მივმართავთ ერთმანეთს მთისავით... „ო, ჩემო ტკბილო, სიყვარულო, ჩემო მეუღლე!“

პრუსიმი ბიჭი — ჩვენ ვქინძობთ.

პრუსიმი გოგო — ამ საუკუნის ღირსეული ექსპონატი ხარ.

კრუპინი ბიჭი — ვარ. რატომაც არა ვარ... მოსემ ღამის მუხუშად გადააქცია კაზინო და თანამედროვე ექსპონატებიც შემოაგდო. ისე კი, მე თუ მეთხავ, არც არაფერი იცვლება. ამასწინათ წავიკითხე, რევოლუციის დროინდელ საფრანგეთში, იაკობინელების მმართველობის დროს, ერთ-ერთ სავლონში უმადლესი წრის ქალები იკრიბებოდნენ, შემდეგ მიდიოდნენ ამოთხრილ სამარესთან და სიკვდილის ცეკვას ასრულებდნენ... ნაღდი თანამედროვე კლიბია... თითქოს ვხედავო.

კრუპინი გოგო — ღმერთო, რა იქნება, მოგვცენ შუქი!

წამით სარდაფი განათდება და ისევ ჩამოხვდება. კრუპინი ბიჭი და კრუპინი გოგო ერთმანეთს გადახედავენ.

კრუპინი ბიჭი — ...აბა, კიდევ ცაღე!

კრუპინი გოგო — დაიცა, ჯერ არა... (მოეშხადება. პაუზა) ღმერთო! (იციხის) არა, ჯერ არა... (იციხის) ნუ მიყურებ... ღმერთო, რა იქნება, მოგვცენ შუქი... (ხანმოკლე პაუზა) ამ დროს იხიებოდა ხოლმე... (ხანმოკლე პაუზა) ღმერთო!..

(კრუპინი ბიჭს მოხედავს. დაბნეული გამოშვებული აქვს)

კრუპინი ბიჭი — ...ყოველთვის არ გაამართლებს.

კრუპინი გოგო — როგორ არ გაამართლებს... ახლა ვთხოვ და შუქიც აუცილებლად მოვა... აი, ახლა... ღმე...

კრუპინი ბიჭი — (აწყვეტინებს) — არა, ყოველთვის არ გაამართლებს... (ხანმოკლე პაუზა) ჩვენ დაემარცხდით... რომეო და ჯულიეტა ცხედრებთან ომში დამარცხდნენ... ჩვენ კი სხვის ომში წამოგვავლეს ხელი...

კრუპინი გოგო — რა უცნაურად ღაპარაკობ... რას ქვია დაემარცხდით... აი, ახლავე ვთხოვ და შუქიც მოვა... ღმერთო, ღმერთო, რა იქნება, ღმერთო!...

კრუპინი ბიჭი — (თვალი მოავლო სარდაფს) — ეს ბუტაფორიული სამყაროც ისე დგას წამლებით გამო-

ღენებელი მოსეს უღონო მუხუშებზე, როგორც კაცობრიობა პირველ ცოდვებზე, იღვიძებს, ჩხუბობს, უძრავს, უძრავს, კი აძინებენ... აძინებენ... დიზინი იცვლება, არსი რჩება. სხვის ომში დამარცხებულთა ბიუსტები... შეიძლება ისინიც კრუპინები იყვნენ. ამ ცხოვრების კრუპინები... თავისი თამაშით არასოდეს უთამაშაით... ვიღაცის კაზინოსთვის თამაშობდნენ... ან იქნებ ამ ღმერთებს ჩაგვაცილეს ბნელ სარდაფში, როგორც ნივთებს აყოლებენ მიცვალებულს... ერთადერთი ცოცხალი, თავისი ნება-სურვილით მოქმედი კი ჩვენი სპილენძის (აბსტრაქციაა. სხვა, ყველაფერი ერთ ყალიბშია მოქცეული... იქნებ ნაოლეონივით დიდი ადამიანებიცა და ჩვენისთანა პატარა მსახიობებიც სხვის კაზინოში, სხვის თამაშს ვთამაშობთ...

კრუპინი გოგო — რა უცნაურად ღაპარაკობ... ჩვენ ხომ მოსეს კაზინოში ვართ... აი, მაგიდა... საფერფლეები... ყველაფერი ნაცნობია... (სარდაფს მოაქვებს თვალს)... რატომ ბნელა ასე! საავადმყოფოს ბნელ დერეფანს გავს... არა, ის ფარშავანგის ფიტული არ არის, ღამის ფრინველია... ბიუსტები... სიცივე ამ ბიუსტებიდან მოდის... ჩვენც ბიუსტებად უნდა ვიქცეთ? უნდა გავცივდეთ?! მითხარი — არა... თქვი — არა...

კრუპინი ბიჭი (მიუახლოვდა. მკერდში ჩაიკრა) — არა... ჩვენ მხოლოდ და მხოლოდ კრუპინები ვართ...

კრუპინი გოგო — ხო, ხო, კრუპინები... ჩვენ კრუპინები ვართ... ერთმანეთი გვიყვარს, ერთმანეთს ვაძობთ... ჩვენ ერთი სხეული ვართ. ერთი სამყარო გვაქვს... შენ კონფერანსიეს თამაშობდი, მე ბედისწერას... არავის ვეხებით, ცალკე ვდგავართ... რატომ, რატომ ცივა ასე? ღმერთო, რა იქნება, მოგვცენ შუქი ღმერთო!

მადლიდან ორი თოკი დაეშვა. კრუპინი ბიჭი უწარადლებას მიაქცევს.

კრუპინი ბიჭი — თოკი... (გახალი-ხეხული) ცირკში ვართ... აღრეც გე-

უბნებოდი, აქაურობა ცირკიაშეთი... წამოდი, წამო... (ხელს ჩახჭიდებს გოგოს, წაიყვანს). ბავშვობისას ცირკის თალი ცასავით მაღალი, ცასავით მიუწვდომელი შეჩვენებოდა... იქ კი, მაღლა, ადამიანები გაჭიმულ ბავირზე დადიოდნენ, დაფრინავდნენ... ჩვენც მაღლა ავიჭრებით...

პრუპიმი გოგო — (დაბნეული იღიმება) — ვთხოვე, ხედავ, ვთხოვე!.. რა კარგი გრძნობაა. თითქოს ტირში სათამაშო კარდელს ვესროლე და ისიც ამოძრავდა... ხომ ვთხოვე?!
ორივემ დაიძაგრა თოკი.

პრუპიმი ბიჭი კრუპიე გოგოს გადმოხედა)... მთავარია გვეროდეს. თვლები დახუჭე... (პაუზა) ოკლა...

ნელა მოსწყდებიან მიწას.

პრუპიმი გოგო — ...ჩვენ მიეფრინავთ! მართლა მიეფრინავთ!

პრუპიმი ბიჭი — ხომ(გუბუნებოდი, მთავარია გვეროდეს და არველოდის პატარა მატარებლითაც გაფრინდებიშეთი...

პრუპიმი გოგო — მე მსუბუქი ვარ... მე მიეფრინავ...

ჩაირთვება სპილენძის აბსტრაქცია, კაზინო ლამაზად აფერადდება.

პრუპიმი გოგო — რითი მიეფრინავთ... ღმერთო, რა მსუბუქი ვარ... ჩვეულებრივი თოკია?

პრუპიმი ბიჭი — რა მნიშვნელობა აქვს... მავას რაღა მნიშვნელობა აქვს. მთავარია რომ, ექეპეი!... ჩვენ მოვწყდით, მიწას მოვწყდით!!! აი, მოსეს კაზინო! წითელი საფერფლები, სისხლის ლაქებს ვავს, მწვანე მუდი კი წყალმცენარეს... მეწამული ზღვა... უდაბნო... ჭიანჭველები... უამრავი, მოფუსფუსე ჭიანჭველები... ჩვენ კი მაღლა, სულ მაღლა, აი, იმ მნათობისკენ... ექეი, იმ მნათობისკენ!!!

რომიოს ტამსტი: სხივმოთინარე, ანგულოზო, კიდევ თქვი რამე! შენ ამ ღამეში იმგვარადვე აფრქვევ სინათლეს, როგორც ფრთოსანი, მოელვარე ვარსკვლავი ცისა, ზანტად მაგალი დრუბლებით რომ დაცურავს ცაში,

ხლო მოკვდავი ხასობით მას შესცქერიან.

პრუპიმი გოგო.

ჯულიმტას ტამსტი: თი, რომეო, თ, რომეო, რად ხარ რომეო? მამა უარყვივ, დაჰკმე გვარი, გამოიცვალე, მგერამ თუ არ გსურს, სიყვარულის მომეცი ადთქმა, რომ შენი ვავხდე, აღარ შერქვას მე კაპულეტი. (კრუპიე გოგო ხელს გაიწვდეს. აღტაცებული) თეატრი! ჩვენი თეატრის შენობაც დაფრინავს... ხედავ, რა ბზრიალ-ბზრიალით აიჭრა შორეული ვარსკვლავებისაკენ... იქნებ ის ვარსკვლავებიც თეატრის ლამაზი შენობებია... გაჩახჩახებული, გაბრწყინებული თეატრის შენობები... არველოდი! ვერ დაინახე, არველოდიმ ჩაგვიქროლა!!! ხელში სათამაშო მატარებელი ეჭირა... არველოდი! არველოდი!!! ჩვენც იქით, იქით! ჩვენი კამკამა თბილი მნათობისაკენ.

პრუპიმი ბიჭი — ღედამიწა ისეთი ყოფილა, როგორც ძველ ხალხებს წარმოუდგენიათ... მხოლოდ სპილოებზე კი არ დგას, მძინარე მოსეს მუხლებზე დევს მყუდროდ ძმოდრმავეული თეფშოვით... აი, ოდნავ გადახრილა კიდევ... მოსე, თეფში გაგიტყდება, მოსე!!

პრუპიმი გოგო — (იცინის არა, ღედამიწა მრგვალია... ღედამიწა ბატიბუტის შეკრულ გუნდას ვავს... შეხედე, მართლა როგორა ვავს! იმ ცირკში ბატიბუტებსაც ვიდიან? (იცინის)

პრუპიმი ბიჭი — აქ არაფერს ვიდიან... არც არაფერს ვიდულობენ, ექეპეი იმ მნათობისკენ... ჩვენი კამკამა, თბილი მნათობი...

პრუპიმი(გოგო — მაღლა, სულ მაღლა!!! გაბრწყინებული თეატრის შენობები... ნეტარება... სიმსუბუქე და ნეტარება... არველოდი! მე მიყვარს არველოდი! არველოდი მიყვარს... არველოდი!!! ქრება შუქი. სრული სიბნელე. ცოტა ხანში მცირე ვანათება, კრუპიე გოგო და კრუპიე ბიჭი იატაკზე სხედან.

პრუპინი გოგო - (თავს აიღებს)...
 სადღაც ჩავარდით (პაუზა. ოთახს თვალი მოავლო) არა! არა! აქ არა!!! რა მონდა, მითხარი, თითქოს ერთი წამით მოგვეცეს შუქი და ისევ ბნელ ოთახში დაგეტოვებს, სად ჩავარდით!

პრუპინი ბიჭი - ...არველოდი მოკლეს!..

პრუპინი გოგო - ღმერთო, ღმერთო, რა იქნება, მოგვეცემა შუქი, ღმერთო!.. არ მინდა... აქ არა... ჩამირული, უცხო ქალაქია... საავადმყოფოს ბნელ ღერუფანს გაავს... აქ არა, ღმერთო, აქ არა!.. სად მოვხვდით? სადა ვართ? რა დროა? მითხარი, ხმა გამეცი!.. რატომ, ღმერთო, რატომ, რატომ, რატომ ცივა ასე!!!

პრუპინი ბიჭი - არველოდი მოკლეს. (ხანმოკლე პაუზა) გაიხსენე, ყველაფერი გაიხსენე!

პრუპინი გოგო - მახსოვს... ყველაფერი კარგად მახსოვს... ხომ ხედავ, მე ვგრძნობ, ვხედავ, მესმის... დათიკო და აბესალომი ერთმანეთს ესროდნენ... ტყვიები... მძიმე ტყვიები... გელოდი ბავშვთან იყო ჩაოქილი... ცალი ხელით მისი თავი ეჭირა, მეორე ხელით კი, თითქოს ფრთამოტეხილი ფრთხველიაო, აი, ასე, მოუქნელად ეძებდა ქვაფენილზე საყრდენს. არველოდის ღია თვალები ჰქონდა და შუბლზე მესამე საზარელი თვალივით აჩნდა ნატყვიარი. ხომ ხედავ, მე ვგრძნობ, მე მახსოვს... (მე ცოცხალი ვარ... რატომ, რატომ, რატომ უნდა იყოს ასე... ჩვენ ხომ განზე ვიდექით, არავის საქმეში არ ვერეოდით... ჩვენი სამყარო გვექონდა, ვხუმრობდით, სულ ვხუმრობდით... აქაურობას ხან საგიჟეთს ვადარებდით, ხან მუზეუმს, ხანაც თეატრს... ყველაფერი იცვლება... აქ ყველაფერი იცვლება... ფარშევანგის ფიტული ღამის საშინელ ფრინველად იქცა... წითელი საფერფლეები სისხლის ლაქებად, ეს კაზინო ჩამირულ, უცხო ქალაქად... მიპასუხე, სადა ვართ? რატომ, რატომ, რატომ ცივა ასე, ღმერთო! ნუთუ

ჩვენც ბიუსტებად უნდა ვიქცეთ... ალარ ვივარდით, ალარ ვისუნთქოთ... ვაგეტოკლეთ... ნუთუ ჩვენი გულივფეთქვა, არსებობა მარადიული მონობის ვალიბში უნდა ჩამოიხსახს... თაროზე შემოიღოს, გაცივდეს, მტკერი დაედოს... ან კი სადა ვართ? სად! კაზინოა თუ ჩამირული, უცხო ქალაქი... მიპასუხე, სად მოვხვდით?!

პრუპინი ბიჭი - არ ვიცი... არაფერი არ ვიცი... (არც მაშინ ვიცოდი, ჩვენი ბავშვობის თეატრიდან სად ამოვყავით თავი. არც ის ვიცოდი, ვინ ვიყავით - კრუპიები, კონფერანსიები თუ მახსარები... სულ სხვა როლი გვერგო... ჩვენ სულ სხვა როლი გვერგო... ხელი წამოვავალეს და... გაიხსენე, გაიხსენე - სროლის ხმა... ქუჩისაკენ მეწეოდა რაღაცა... ოღონდაც ის ცხიმის კუნძულები არ მვერძნო... ის სახიზლარი გემო... შენც მორბოდი... ზურგსუკან შენი ხშირი სუნთქვა მესმოდა... მხოლოდ ერთხელ ვიგრძენი მძაფრი ტკივილი...)

პრუპინი გოგო - მახსოვს... ხომ ხედავ, მე ყველაფერი მახსოვს... გული გამაღებთ მიცემდა, სადღაც ველთან, აი, აქ... კიბეებიც მახსოვს... რაღაცისაგან, რაღაც ძალიან ჭუჭყიანისაგან განთავისუფლების სურვილი... კიბეები... გულისფეთქვა... გელოდი ბავშვთან ჩაოქილიყო. ცალი ხელით მისი თავი ეჭირა, მეორეთი კი ფრთამოტეხილი ფრინველივით მოუქნელად ეძებდა ქვაფენილზე საყრდენს. ბავშვს ღია თვალები ჰქონდა და შუბლზე მესამე საზარელი თვალივით აჩნდა ნატყვიარი... შენ ღეიცი, მოწყვეტით ღეიცი... მერე კი ტკივილი... ტყვია მძიმეა... იკბინება...

პრუპინი ბიჭი - (წამოღვა. მაგიდისკენ გაემართა) იქნებ ჩვენც ცხედრებთან ოშში დაემარცხდით... ხელი-ხელგადახვეული დათიკო და აბესალომი, სადღესასწაულო ბუშტივით გაბერილი სულხანა, მარინა დედოფლის გვირგვინით თავზე, ყელგაწვდილი ბიჭინა... იქნებ ისინი ფეხდაფეხი, მო-

ცეკვავე ცხელრები არიან, ჩვენს ღია სამარესთან სიკვდილის ცეკვას ასრულებენ, დაფაფების მაგივრად კი ცაცის ლეიბების პერტყვა ისმის... (მაგიდაზე წამოჯდა. პაუზის შემდეგ) მე მიუხედი ვინცა ვართ... (ახლა ჩვენ იმ ბავშვის თვალები ვართ, ვისი სახლიდანაც დღესასწაული წავიდა, ორ თვალს შუა კი მესამე სახარელი თვალზე იტყირება ნატყვიარი... სად გავიღვიძებთ? ისევ მათთან? ჩვენ ვინ ვიქნებით? (ხანმოკლე პაუზა) ნახე, მოქურდულ ცაზე მიღებული ვარსკვლავი მოჩანს. ღამის ფრინველმა გადაგვიფრინა... მოსეს ძინავს, ჩვენც დავიძინოთ... (წამოწვა) დაწვი, ასე უკეთესია - (გულზე ხელები დაიკრიფა)

პრუპიე გოგო - ...რა მსუბუქი ვიყავი, ახლა კი ისე დამიმძიმდა ქუთუთოები. (ფეხსაცმელებზე დაიხედავს) რატომ მაცვია დაბალქუსლიანი; ვინ ჩამაცვია? მე ხომ არ მივევარს... (კაზინოს მოაუღებს თვალს) არა, ჩვენ არ ვიქცევით ცივ ბიუსტებად... ეს არ არის ჩვენი სისხლის ლაქები, წითელი საფერფლებია. არა, არა, ჩვენ არ ვიქცევით ცივ ბიუსტებად... ისევ მოსეს კაზინოში ვართ, ჩაძირულ უცხო ქალაქში კი არა, მოსეს კაზინოში... რა მსუბუქი ვიყავი, ახლა კი ისე დამიმძიმდა ქუთუთოები... რატომ? მეწვეა თავისკენ მაგიდა? (ფეხსაცმელებზე დაიხედა) ვინ ჩამაცვია დაბალქუსლიანები? მე ხომ არ მივევარს... (ხანმოკლე პაუზა) თუმცა, რა მნიშვნელობა აქვს... (წამოდგა, მაგიდისკენ გაემართა. ერთ ალგილას შედგა, მალა დაიხედა) ...როგორ დამშორდა ჩემი თბილი მნათობი,

როგორ გაცივდა, მიილია... (მეტი მდგა, ზეცაში არველოდის მსაფრთხელები შუბლზე არანაირი ნატყვიარი არ ანდა... იქნებ არველოდამ ავეიტაცოს მალდა... სულ მალდა, ჩვენი თბილი, კაშკაშა მნათობისკენ... (ოთახს მოავლო თვალი) არა, ეს არ არის ჩვენი სისხლის ლაქები, წითელი საფერფლებია. (მაგიდაზე ჩამოჯდა, მაგიდას დახედო) არც ეს არის კუბო... ჩემი მაგიდაა, მე ხომ ვიცი, ჩემი მაგიდაა, კუბო არ არის (პაუზა) სად გავიღვიძებთ? სად გავახელთ თვალს? ჩვენ ვინ ვიქნებით? (პაუზა) იქ, მალდა, სულ მალდა, ზეცაში არველოდი მიფრინავდა... (მაგიდას დახედა. წამოწვა. გულზე ხელები დაიკრიფა)

სცენის ხილრმიდან კაცი გამოჩნდა ვიოლინოს ფუტლიარით ხელში. შავი ფრაკი აცვია. სკამებს (გაასწორებს. გოგო-ბიჭს თავთან ხანთლებს აუნთებს, ერთხანს დააცქერდება, ვიოლინოს ფუტლიარს მკერდთან მიიკრავს. შემდეგ სარდაფს მოაუღებს თვალს.

კაცი ვიოლინოს ფუტლიარით - რამდენი წლის იქნება, მაინც, ეს შენობა? გამოურკვევა. ჩაახველებს. ფუტლიარიდან ვიოლინოს ამოიღებს, ისევ ჩაახველებს. უკრავს.

სცენაზე გაურკვეველი ღანდები შემოეწყობიან, მაგიდის გასწვრივ ჩამწკრივებულ სკამებზე ჩამოსხდებიან, თითქოსდა მდუმარედ ელიანო გოგო-ბიჭის გავიძებას.

ხეულიანი მელოდია.

(

5/III-1995 წ.

შარდა

